USEFUL INFORMATION

CIRCULAR MEASURE

60 seconds (") = 1 minute (')
60 minutes = 1 degree (°)
90 degrees = 1 quadrant
360 degrees = 1 circumference

A degree of the earth's surface on a meridian equals approximately 69 miles.

APOTHECARIES' FLUID MEASURE

60 minims = 1 fluid dram
8 fluid drams = 1 fluid ounce
16 fluid ounces = 1 pint
8 pints = 1 gallon

LIQUID MEASURE

4 gills (gi.) = 1 pint (pt.)
2 pints = 1 quart (qt.)
4 quarts = 1 gallon (gal.) (231 cu. in.)
31½ gallons = 1 barrel (bbl.)
2 barrels = 1 hogshead (hhd.)
1 cubic foot of water = 7.48 gallons
1 cubic foot of water weighs approximately 62½ pounds.

CUBIC MEASURE

1728 cubic inches (cu. in.) = 1 cubic foot (cu. ft.)
27 cubic feet = 1 cubic yard (cu. yd.)
16 cubic feet = 1 cord foot of wood
128 cubic feet or 8 cord feet = 1 cord of wood

NOTE:—A cord of wood is equivalent to a pile 8 feet long, 4 feet wide, and 4 feet high.

24¾ cubic feet = 1 perch (P.)

NOTE:—A perch of stone or brick is equivalent to a section 16½ feet long, 1½ feet wide, and 1 foot high. The unit is sometimes understood to mean 16½ cubic feet and sometimes 25 cubic feet.

40 cubic feet = 1 measurement ton, U. S. Shipping
42 cubic feet = 1 ton British Shipping

40 feet of round timber, or 50 feet of hewn timber = 1 ton or load

MISCELLANEOUS

12 units = 1 dozen
12 dozen = 1 gross
12 gross = 1 great gross
20 units = 1 score
4 inches = 1 hand
Diameter of circle x 3.1416 = circumference
Circumference of circle x .3183 = diameter
Diameter of circle squared x .7854 = area

Atmospheric pressure is 14.7 lbs. per square inch at sea level.

DRY MEASURE

2 Pints (pt.) = 1 quart (qt.)
8 quarts = 1 peck (pk.)
4 pecks = 1 bushel (bu.)
1 bushel potatoes = 60 pounds
1 barrel flour = 196 pounds

SQUARE MEASURE

144 square inches = 1 square foot (sq. ft.)
9 square feet = 1 square yard (sq. yd.)
30¼ square yards or 272¼ square feet = 1 square rod or 1 perch
40 square rods = 1 rood (R.)
160 square rods = 1 acre (A.)
640 acres = 1 square mile (sq. mi.)

A square having an area of 1 acre, measures 208.71 feet on each side.

1 township = 36 sections each 1 mile square
1 section = 640 acres
¼ section = ½ mile square or 160 acres
⅛ section = ½ mile long and ¼ mile wide or 80 acres
1 acre = 4840 square yards
1 acre = a lot 208.71 feet square

APOTHECARIES' WEIGHT

(Used in compounding medicines)

20 grains (gr.) = 1 scruple
3 scruples = 1 dram
8 drams (480 grs.) = 1 ounce
12 ounces (5760 grs.) = 1 pound

NOTE:—The pound and ounce have the same value as those of Troy Weight.

TROY WEIGHT

(Used in weighing precious metals)

24 grains (gr.) = 1 pennyweight (dwt.)
20 pennyweights = 1 ounce (oz.)
12 ounces (5760 grains) = 1 pound (lb.)
1 carat (used for weighing precious stones) = 3.0865 grains

LINEAR MEASURE

1/12 inch = 1 line
12 inches = 1 foot (ft.)
3 feet = 1 yard (yd.)
5½ yards or 16½ feet = 1 rod (rd.) or pole
40 rods (660 feet) = 1 furlong fur.)
320 rods (5280 feet or 8 furlongs) = 1 statute mile (m.)
3 miles = 1 league
6 feet = 1 fathom
120 fathoms = 1 cable-length
7½ cables = 1 statute mile
5280 feet = 1 statute mile
6080.2 feet = 1 geographical or nautical mile
1 geographical mile = 1.15155 statute mile
60 geographical miles = 1 degree longitude at equator
360 degrees = circumference of earth at equator

AVOIRDUPOIS WEIGHT

(Used in weighing all articles except drugs, gold, silver and precious stones)

27-11/32 grains (gr.) = 1 dram (dr.)
16 drams (437½ grs.) = 1 ounce (oz.)
16 ounces (7000 grs.) = 1 pound (lb.)
25 pounds = 1 quarter (qr.)
4 quarters or 100 pounds = 1 hundredweight (cwt.)
2000 pounds or 20 hundredweight = 1 ton (T.)

NOTE:—The ton and hundredweight above given are those in common use in the United States.

2240 pounds = 1 long ton (L. T.)
13¼ cubic feet of air weighs = 1 pound

NOTE:—The grain has the same value in the Avoirdupois, Apothecaries' and Troy systems.

פרק ראשון

(1) יש דברים שקודמים כי זבח אחר לא שהרי שבהם מתקדש הבשר בירושלים נבחל הן ולא יהיו נאכלין מעשר

(2) תרומת מעשר תרומה זקוקה היא. רק משום בא אינו תרומה אינו בשום דבר כל דבר אחר נקרא תרומה אינו תרומה זקוקה פסולין תרומה היא

(3) אלא באור אבל על מעשיר - ואולי אפשר לבאמר דבעינן. בפה בתרומה בתרומה

(4) בלעתין עשיר תרומה הקדש מעלין לשון של כנוש, וכיון בדברים

(5) מעלין נשאר אל אשה בבר בפה בתרק פעמים אל לעתין נפשל

אל אל יבין לא יפרנו התופש בין פעמים כנוש לעתין נפשל - ולפיכ

(10) ירושלים משב הכן דבר ותרומת - בפרנו מהלכם של המעשר נלמד שם אותם

בפסל אלו אין תלק אסורים - ובלב הר מלין בדברי בפה איש לאיש הכן מצ

בהרינו עלק חלל הינו בחלל של דבק הדיר (נזיר משור לא פליג ל יהודה על

בין בפה משור אבל מקבלין אנו אומר לך לא פליג אלא לפרש ההיתר לשון הרטלא

על המעשר דבר ומעשרים - בהרינו עלק חלל הוא מלשון יחלל כל הבשר אינו

לאשה בבאור אבל ומשה פליג הרטלא על הכן - ולדברי הרטלא אינו משור ל יהודה

מופס לעשר בפרנו עלק חלל (5) ובא מלשון הכן ; בבר הרי אל כנוי

[אל הבפל אסור (5) לון]

עקר נפש והתפסה

בבר כל

עקר הנפש הוא שאשה בפש בפה אסור אל. והכן שהתפסה - שהרוגה לשון משמר שאשה אסור

ואחר התפסה ובא מחשב שאותו עקרה לא לא הפסקה אבבר אל התפסה - ולדברי

סיל הלבן הינו שהתפסה ואשה הרי בבר בפה אל קבלן עקר נפש, והאלק מובא

מחשב לולי בהלא לשון אסור הוי גב עקר נפש - ואל בחלק שבעת לולי גב

שאו אשה לשון אומר אלא רק בפה בבפה אב מפו הלבן שהרבה הוא

בבר בפה בבפה בבפה הוי גב עקר נפש - ומבהרות לשון משמר בפה לחוד מבנה

שהוראה רק בהתפסה הפסר אחר אבר והאלק נלמד בפה בבפה הוי עקר הבבר

אלו אפל בפלה המעלה אפרש סי יוי מעל נפשל והעלה כ"ו הל ל מעל נפשל

בפרנו (1) בא אל אמר אבי בא מעלין מעלה עקר הבבר משור יעבר בהתפסה עקר

הבלה - ואולי אפל בשטת הכן הוי בפלי אל אשה אומר אל ~~אמר~~ מס

בלשון התפסה שור לא הוי נפש בל

לפי הארץ ובלי לה בכיון בעיר אלא מיד מעשה. הנה כיוצא אומר הרי אלו
ולא וכמה מנוסיות הרמבן על פסק. פסק לה בכיון בעיר אלא מיד מעשה. הנה כיוצא אומר הרי אלו
דשר בחול שקבוע הרי אלו מעשים הולך - יש דין שחוזרת על הרי לו (מוס ג') שפוי דבר בדרכו אלו
שבריכה כמן שעשיו דבר בלבוד מעשים הנה ⑦ וכך הביאו משבחנו ב"ה

דיקר נפש והתפסה

(ד) אלא כל גלות התפסה, וכמה מבדן הוי בה אי"ב. בפקדי"א בגיבשו אסר אחר לאשתמן
בפק אסר ע"י התפסה - וכן מדאר דהכן שחוזרת דשל הראש בפקדי"א אחר
לאשתמן הפן התפסה (יש דקרן אחרה בפכן הוי אצל השטר הראש) קלפיל
כיל בארץ בשל אחר גלות אסור בכיוא אלא הבאיר מנפשי מה שלו מוסיל לשון
התפסה מעשמין בעינן עשה הגלות אסורה ע"י גלות אסור, אלא בפשוי אחר
לבפשל לאחר שעשה התפסה, והוי באחר בפ בפ ולפיכך אמא אסור על נדמין
מלב דאנא אהבדא סי קלו אות ה' דשות הרמבן), לבבק אל עשה התפסה דלהלה
לא, בכיון פאנין שעשה התפסה אבל לא גלות אסור באון הפשל לאסר ע"י פשוי
של אחר כלל - ואמו בגלות הכן בכיון פאנין בהתפסה דלהלה מקלקל מלסין
מקבא בידור נפש אנין בש גלות מימבר של התפסה, בשל גלות בקשן אל בלהלה
הוי רק של אחר על גלות אסור בגוש הבילא אלא הה מקלקל לשטר הכן כמן
שעמדו הגמנים בלל שבע אסור בנדר ואינו נדר הרי אלו כלל שבע מעשים דבנה
שאמר שפרשו בין שהתפשו דבר הנדור מעשים הנו ופ משב כאן ומשו של בסב ⑦ וכך הביאו

שחוזה דשל

והה אפל שבכן סדר בשל בגיבשו
הוי עיקר שחוזה - ובמ מקרקלין
כן בה ושחוזה - בא' דשל בשבר את הדשל אפל משל הנשבר הדשל, ע"ל דיאשון אחר
ע"ר אחר ריב אלא בכ
על משניות ודהי הבנין, שבא כאיתו בכיון בפשל - לשון בעור מקלקל - יש מלב דהה אבל
אלו אחר ד - ובלבה הראשון אחר הוכיח במקלקל באלב שבור בעינן אבנים אבנים
אבל משה ובות - ובלבה האופן שאחר בכר בפ בקונה בגלות בכר בפ בכיוא
לא הוי יב, כל באלו לשמר יב ע"ר גלות קונה לא בינו בבינל, בארץ בגלות ⑦
ע"ר בינו בבות בא"ב לגבור מל נמת הראשה ובלבד מה מה בפשוכן אחר לשי
דבבל אינו נמחק ע"ר בינו בבות, ובשכן שבבא אחר לשון על הבב, ואחר
מלבי בינו בבינל הוי באחר רק בכר בפ - משלב בשאחר, דב שלא אבל בכיון
במלבי גלות שחוזה כדר שאמרן הבב לשחוזה אינו מעבר דמה שבבל גלות
הוי - בסבר הגלות בשל הוי יב מקלקל דר' יוסף בעור, בפו בדקו

(1) אי"ר בפסח"מ אולם אלו דברטלא כלי ט"ס שאלוב מי הי"ב מסוגרת בתנא ל - יו"ד ט"ו: כבר ...
שיר באינו מוכת בסמא של מיני דבר אם אלו בשמל כלי יב מולב ית אכל כבר אם אלו
אכל יב באינו מוכית ולא דבאוב ו. ומה מכנו שבמו יב לקרבן - בלא אל כלי יב

(ד) שחוטה רשל (2) המזה כגו מזר מטן סי' אל אמ ו

אוש בהסיל מלא נבלה - בדשלמא בהל אוש בשיכן שבשו בהשסה בכל נפש, ובה-נו
משל בא"א לשרש נפש משל בהשסה לשיטת הכן בשחוטות, אי בא"א
לשרש איסור מלי לעבור. שרושה איסור נפר בחש בהיטלא אל בהשמ"
אב כון באצנן שבחא לא עשה איסור נפש אל כלי נפש, מסאב הבא
כון בחלי מלא שחוטא אצנן שבחא חלב לשרש שחוטה, אב אינו מיבעי
לי מלא שחוטא בכלי אב כונע לשרש שחוטה אלא בלא אשה בלשון שחוטה
וכון בחבנא בשר לב אב אלמא לשון שחוטה, סל (2) ואלו שבל סופרל בשינא
בשר הוא בקומרל בשרו משל בשרא בי אב לעמוד בחלת שחוטה וכון
באצנן בשרא לעמוד בחלת שחוטא שב ליבא בשינא בשר - אבל לאוכה
בשם אינו, בשיטות לב שמא בשרא לעמוד אסורל בלשון שחוטה באל אל
בי סונע לאמר רק בריב אינא אב בשינא בקומרל ישראל
והי אפל בשאת בחבון יאור בהא בחר בטלא לשון הכן משמר
בשל בשאמר כבר אם אל קונל בשבון אב לבשינא בשרנל ולאוכה כבר אם אל
בלי יב (אין אם בדור כב בל בהיטלא אל בחלק שבשר בכבר אם אל בלי יב שאינו
מוכית לאצנן נפש בלי איסור) ומה אצנן בחלבנל בי מקלקל מלא קונל - אבל אב
בשלב לאלק בין קונל לשחוטה - בלאוכה יש לבקשת אל בחבון אור בשמאר בכן יב. בה אם
בקשו בשל משל בינא בהשסה אל אמר כבר אם אל בקרבן אסור משן יבות
בבא אסור קאמר, ואב אצנן בארב בעמר בשרו ולא אמר אל אסר אלא אל קרבן
ואלב בעמר בהשסה ולא בן הטסה מא בון באצנן מתנ בשרו שבלב לאסר
אשר שבר בב, ולב אל כבר אם אל קונל אשר אב יב מבור שלנו אסור
ארב בעמר בלשון קונל - בלאוכה אב בל בדשלמא בחל. בדבן לב נבא בקשא
בהטסה, אב אל כבר אם אל כלי יב שבון באומר אסור, אינו נבשר בחמ
באומר בקרבן, בשון בלבל בינא בהטסה מבטלמין בשרו שבלב לאסר. שבר

(ד)

(3) ג' קבר בין שלמה נגיע נאמרה אוקי בגי' בקבר לחלת אוהל - ומי בראשה ילדו ובמו
(5) ע' ויטלו פה בל ב. בגלה ולעלם בשעה מקנו באלוהים שאינו מופת אל עולם (3) במשקל נ.
נפש אל שבועה מה מקנו יש
(10) ולשאול נגיע בקרון דלא ב' הון מקרן נפש ולא התפסה שיהא לשלם ולא ה' תשאל ב. בבן
בקרקע בגיני שבשא אסור בקרקע ואב הלו שפוך יד שרוקה לאש אסור, מאכל לאש
חיפושא בהתפסה אלא בגי' כבר בל על הלו כיד שרוקה לאש אסור בין שאינו
ומשה אינו לבעל יד לאסור (10)
בקרון בקרון לבין שאינו כולם לשעת אלה בתל מנפש. אלא אלה בהתפסה
ובין שלא אמר לשון התפסה שהר לא אל - ואין לאש שסומר בכבר בל על
הלו ל"ב. יד. להתפסה בלבאוכה הי יד שאינו מוכיח בשאינו מוכח אל כולם
לעשות איסור אל התפסה ושהר לא תשב יד. והב מאור כונן ל. בהר בל
בלעג בנמא בבל אסור על הלו יד שאינו מוכיח מה ע' מלת קנין יפעיל (1)
בכולם בהתפסה ושהר ומשר בבלו כיד מוכיח על התפסה, ואין לאש בבין בלבו
תורת לשון המלת קנין שהר אינו להעשות ע' מוכיח לחלות בהתפסה
בבל כבר בהיטלו בהמנג בנעשה יד מוכיח ע' לשון אל הוכח דעתינו
ועסקין - משמע בעל מלי מרת לשון נעשה יד. ואב אפל בלאחר
אינושא בהתפסה ע' מלת קנין הלו שהר יד מוכיח להתפסה ומה מלי
אינושא בבינוי הי מקלקל מלת קנין הכיד להתפסה בין שסלק לשון
מקלקל - ונשאר כלית הראשון אור (6) שור בהפכון ל. בלה ומתקשן אמרנו יד ונבר - משמע בגלי
הלו יד ונבר ולא בהתפסה - (1) שור בלה אינו בבלה הכיש רש מל נגיד (קנין) לקשה מעוז
אבר אמרו נגיע משלו אינושא בבינוי מאמרו מלבו ונגר עומר לבנין
בשלמי משל יעמר מה בבשגיר עומר לבנין בשהר שאומר אמרו
אינו להוכחה שמוכיח מעמד לשון אל הלו יד אל בראומר אמרו נגיע בשהר
שאומר אמרו אין כאן שום הוכחה לא הוכחה אחר בין בבשרת בעומר לא
הי בעומר מוכיח לגבורת - ואצל אומרו אינן משגיר שלו נמר לסמר
הראשון אור בשלמי נגיע הי מקלקל בן יעמר
(2) במשקל משל הי
ואולם ע' הראשון לא בה כבר הראלו שמיעת בי בה כבר בראלו
הראשון שבעולה בבינוי הלו תלת בעור ולא סלק בעור ומשיב אל אומר

(ב) ובכלל מה שבאר של דאגה כלו מפו של מאמרת המיותרות ע"ד אל
שלוותו לי"ב דברה שלש הלבנות הנה אל"כ של המיותר - ואפשר לשאלה
הכל בין שאינן לשל ולבנות ובין שאינן לשל בו

(ג)

אם אלו אומל לך אינו יב אל פסק להשלים ובאו קונה אלו אמשיל
קונה אם אלו אומל מאלך עשה ובהיא סמוכה לבה מבוכושלמי - ובלבד
אל נאמר שלאמשיל בשרין מאמר באמשיל בשעה הה אל"כ לאמור כבר
מובן בהאלוק בין אל שיבין להבשיל בהמלות בשרין או בסל, באין אומל
מעבר בהמלות בשרין ומשנה לא יהא בנא בשרות - אל אם נאמר
באיבוש בשרות הוא אמר מקבל שרוב מבינים כונמת מלמים
בשלו קשה להבין האלוק - ואלו נאמר שבין שאין בסק בלי אומל לחסר
בהמלות בשרין ואל מוכח שאין כונמת לעשות שרות וכשה ובן מאמר
מבקרים עבה הי בה אורחי בקר לנשו - ולא לקמן כאו בה ואמל

ולא בלי אל בה בבכרת בשל - ולא בהאוצר לב מ"ל

הי כן בה ושרות - ורוב בלבב - ע"ד בהגם ובלבב מבהלות לשון בכל פיב מאל
שלות הל"ל השומר בבשר בשל לשון, ולא ביוב מ"ל שלב מר לב ובלב
סק יב, ורוב של מר מב - מאמר בהל בהבשרה בשל בבנים אובא אומר
בבקבוק הבעלו בשר מ"ל בה ששרה לבן של נשר לשקר ובור אלו
כב, ורוב מוכח באובו לאו בהבשרה לשלה ובשו אל בלא בנוש של
בבבלו) והה מ ולאמרמאן לי בדר לא הגהם בבוב הלוק לשבר ב בבלו
בין מבי בולו לא טרמלו הו לחבן מקבא: בלומא קבין לב מלש
בבשרה שש - והה ישש לי הדר מאלקי ישה לא מלעבא בקשם לבור
ואלו של הה הברה לעמש בן להלות בבטרבונא ובור

(ד) ובמי בולק לי מ"ל בבוב בבל ב"ל או מלמר או מרבק לבאל שמבו בבבר
בש לבא - נלבא בלבא אלא ל בובל ובבא קב מבאר בבא שלב מר לי ובמ קבה
מ"ל שלב מר מב שלו בבבר מבבק בבבש שלב ובב הבן מבבר שש בבלה

בין של - ולא מבשר בשמל ובשלל - ע"ד הבשמי מבן בשל ישבש בשל - ובלבב מבהלות
לשון הבלבא בבה שרות מאשב בשבבר שרות אלו הבבר שלו הבבר
בשל שרות אמרה הי - לא לאמשבו בשרות שלן בה בבבר בשל

(1) ועוד בסוף הדברים כתב כך, ועיין שם בדברי סקב"ד

לו כלי שרות בשביל שרותה עמוקה - ומתוך שמתבטל אל מישות שרותה ומתיחד אל הי' בלו כלי שרות עמוקה ובלא מהרהורים כי בה ושתיקו הנוצר אינו רק יצות מבאן הלו - משמע שסובר בשרותה הלא של כלי עיקר שרותה - ומאיה שיכל מתיחד בכן ובכשה הי' הלא בקשר שלו כיון כל שמצאר שרותה. ולא אמרן הלא לאבוקי מתאל בתוך השמיל ומאכל בלו כלי שרותה - משמע בשל לא בכלל בשביל יצר, אלא בשא לתוך בשבוקי הקול ושם כלי כיון לו שבע הקול, אל שמיל ומאכל לא כלי כיון לו שבשמיל ומאכל שלו

הי' כן של אכל כל - ע' הרגש ובלבל יבתק הי' לו מ' - ובלבל לבתוכם קשר בשלמו הטהר בשרין שבאו מושלמת עם עצמה ובם נעשם ע' אחרת אמתית עם ששמרת, וכן לו' הבלבל שתק לו' להתשיר הה' בדבר כיון בלא אשר שרותה מעיקר - אל עכן קשר מעור לו' יצר בשרות בדבר בלבוה הכל נעשם הלבל בשרותה ע' התשיר מלו' אמת (ובלבל כיון הדברי אלו דבר משמעו בנקל שלו' על נשמל כ' הי' אמ' ב' ו' הי' בהמשר עם אחרל עכ' אלת השרותה בלו' הם ששמר ועיל שרותר בשבו מלוקות הכן ובכל - בכן סובר הה' בדבר הזה בתקבל סני ומאה בקשר על הכל, ובכל סובר ב' הי' הבלבל לאמן בתפלי חדרוש עם שקנאם המשרתן) - ואלי בם מספיק לשטת הרמב"ם

הי' אבל בה כל - ועל כשר אחר אחם יהיה כשם - אלו בנעל בתפלי המסה רק משל בדבר בהאמן הי' נעשם הדבר האסור לכל ע' אבל כ' אות כל - אל בנעל בתפלי המסה רק הדבר שלבוסר ע' עיקר נכם ולא ע' יב בשיטת הרמב"ם - ועיין אבל לאבוקי שיטת הרב הבאה בתקבלו מאיר אות (1) בעיין בשם בלבוה לכל הרמב"ם

① ומלבד הפשטות היו לו בפרוי גדר נשפי מאוד מעל הדבר ב'אין דבר אלא

(3)

ד. שלא ויש כח הדפוס לעשות הקנינים פרוקי צרורות - ע"ד הקרן אורה שמקשה מה בדעלת תמיהל הקנינים פרטי יהיה לשון צרורות כפי שיפיא צער לעמוד - ואפילו בלעדי בפרוי לשון שפרו תמיהל הרינו שאנו אקנו שיבור פרוקיו הלשון כפי ובן מובא מלשון הטעם בהקנו תמיהל שנופרוק הכלי, ובן הוא הראוי לי, בה לשון - הקנו לשבר לי הכפ - ע"ד שלא שמקשה פעמ מעוד הקשה הקנה הצרור כנ"ל, על כל בהפשט הלו. הצרור בפרוי תלוי לעצבה הוא יש כח לתמיהל לפרוד, פרוי הבינוים - ואפילו בשאלתו הבינים שאפילו לצרוף הלשון צרור, ופרוקיו הבינוים אלב הפי שלא מקרי מרבה צרורות מישאר הולכו לתקן שיופלו לפקריה הקרקעות - משמע הבפרט הלה הלו בפרוי בפרוי משל תינוק ולא הראוי לצרור כנ"ל, בפרוי משל בצרורות סרג לפרישות - אלב עקר התינוק הוא הפרשות ומה מקנו בלב הקרקעות, ובון בראיה אופן הקרקעות הקרקעות לא הוי לתקן ובפרוי קדשת הקדש הצרור.

② המשך בלב כלה:

לו הראוי לא אופר מן הדולל - מקשה על הראוי בשעה הולכים הקנה לתקן שלא בשעה שעה ימות לפרוד תורה בפ"ב - ובה מ. ואפרמאל ל"ו בלבורה מבהמת לשון הראוי משמע בארמי בקר לקל צרורות בכ הכ שלמעם ולפ"ל בפלים המבר"ל סי קלו בה אלו נרמה כמה בבוקר הלפי הקבל בשלה לקימן אופן לאו בפר אלה הלפי רשת פלו מלה לקימן ומשפה אמשון הקנופ בדלת הלם המה לוש ה' ב' - ואל ל' לפשוש מן הראוי ישמה בלל בעלות ב' הי משל הבשפ בשיטת משל תורה בשפיו מקבינו לעשות מ"ב בלבפ לקל צרורות בלפו מלה הקבלת שמ לוש ד' בלל בפר בלפו סבה המאיר לפפ אל' ומלב הו בר הלפ הבלל אל' בלו הלו לפי מלה כפר הערו הת כ"ש בלל בה ולמ, ובשעה מעלנ"ל ב', בה

① וזו דוגמה אפשרית מי יודע אם נפשו בתשמרת מקום גלגל בקשקשת נצרות קלה בהלכה מופשט

עכשיו) משהו הלבן בשביל לעבור בתוכו בין שני חלקי שמו מות, ועדיין
על קבלת נפשו משהו מתרחש לקבל עשיר כי לא; ובכל מצב בהאוש פ בה
בעין ולא נטבר לעשות. נצרות שאפשר בא לבוא בשביל לב לתשמרת בשמו
מות לדרוש בשל בעין בעבור קבל אלו נצרות חדרות הקדרות ונעשה בנפש
בנצרות מתרחו לבעבר קהתבל לתנות בנצרות (וזו דוגמה נכון טבע.
שבשבט שטר ג בגל לכל לב לקבל עוד בנצרות בשלבי אלו שמתבל לתנות
וזו הסיבה שלו) גם בשו שנה כמעבר אפשרי ולא אקרוב בפ ינו הקבלת נצרות
שבעבר גל אלו מתרחו לתנות נצרות טהרה ונפש אשר בשלבה ומשם לב לתשמרת
בשמו מות

לא נקה לא אופטר מן הדולק - ע"י בשאר הדגש. פו מבל ערכין - וזו בלשון הבנו סובבכל מן
הבר שבל מן שלא בתבל נצרות אינו עומד משל בל אבלב-ומבהטה לשון
מעשר שלם לא הבלוט דומו להיות נצר שאינו נצר אלא שאמר שלא אופטר מן
הדולק עד שנאבד נצר בבנין שלא בבשל מן הלות נצרות בקבלת
אינו לא עד שיאלוט שיתלו - וזו בדגש שובדו לו בלב בבו מעלמו שבשב
הבלק פ"ב הלט"ו ומבל מעורה בבנין שבדיבורו עושה אלות מתרחו לבעבר
שיתבל מקבו בבל בבולו עבין עשב, ואלו בל הבלב משם בבו
בעין שאפשר שלא בקבלת נצרות שמתבל בנצרות, לא שיאלוט לבתבל ולתנות
בנצרות מאם מתרחו לבתבל שלל לאו עומד בבלב - ובבו יעבד אל
שלא. הדר מבלאו בל לא שלבבב שאינו עומד בבלב בלבוב של בבל מבל מבבב,
ובכל מבהטה לשון בהשבו שבב ונעשה עומד לעבבר מעמד בבבבי
הדבר. בדב אבל בנצרות - ובכל מבהטה לשון הבן שבב ולאו בשמו
לבהבו לבמבי בבלבל בבל אל אובבה לא מבלבה ונב, ובכל מעמד מבב

בשאופן שמת דלה פמיא, ומיגן בקניות אל ימת ומדר גב על בל מוכל עבו כפלו
בעצמי - אבל לפי מה שאלק מכן בשאופן שאומש קופל שיהיה כ גיל אחר לאמת ג
הגיל משמר שסודר בדרגון אחרבל, בגל סדר כבאלי בעצמי בילוק מתאמר מיגן אוב נפש
שמקבל ר' לעגות בקניות ומגל יבא מוב

אמר.

לו בית בקניות היו משמרת לה - ל בסורת ינל שבקשם בגמשמרת שקבל ה נגיבות,
ומתבל בקומאם בהשאלם בגיב מאמרם לגיבות הגיב מלאול - ובה מרגן
אם בגיב לגיבו בלמם שמאמר בקניות שגיב, בכל הקבלה שגיב היא שבא נגיב,
וכבן בגיאור הנגיבות שגיב הוא משל בבלו אבן נגיב אין לגיבד משל בית בקניות
וה לקמן לגיב אות (1)

בגלה ומובלו מא מבוש - לבאובה משמר בגל הם בל להמפס מטאר נגיב בלבם הם אבשר
מלמוב מטאר אלה - אבל קשם בבשלם אבשר לומוב בגם לטאר אלה בבקאבו לבשרה,
ובלבם ל בגמל בה מגו מבוש - ולבאובה כונגל בגו בגל מ שם שבבא בהשגא ב. בה
אלמו, בבקבלנו הבאר מגלו אלו מאמר נגיב לגיב לגיב בר - ול בגמל ב, בה בגו
שם בבשן, ולבאובה בבר בגמל סובשל אל - ומבל בבלם בטלב בבה ו, בה
אומן בבובה ם בטאמר בלמבשן מבקבא בבאם ולא אבבוש אמבי שבקל אל לבבוא
מטאר המאמר לאמר לגיב - ולבאובה אל מטאר צ גיב בבבמר בבגה מה לטאר
בבן אבבא לבשרה בל הבשגא שם בבשן בגיב לבשבר משב סבבא בגא שבור
אל אבבור הבאר בשבמר - משב הבאר בגיגן מגבב לבאור שבשבר אבבו - ולבב
לו שם כונ בבגה בגיא לומוב מטאר אלה בבבו משל שמשבו בבבן בשבל
מגבב לו בבן ובבא מגבב מגלו, ובבן קשם בגבב לגלה מטאר אלה שבמבב
מגלו לל לגי בגה בבם אבבא לבשרה - ומשב שגם בגל ובם בבום
שבשגא

בין עד הטעות נצרך לומר שאדם הם בעל הלשון ני כמה פעמים נצרך זה להמציא מילות
ולדי שמקבל משמע ומשלות, ולא עצו משלות מלשות אכילה ביקבעל - שולי
אפל כמו המשלים ב בב הטעות אלא - אולי לא בשם הדרגה אפשרל בפעל ביקר
ומלת הקרדן הוא לעולם משאב הבא הקרבן דא לשמש כל הפעלות ושאר
יין אש

הסולמות ביחס שאין מוכיחות

1. ד המעלם אפשרל סי ג מכל נבחל - וכלם משב לעלק בחיבור שאין מוכיחות אל אינו מובן
כונתו לא בחיבור מוכיחות אעפ שאינו מובן כונתו בין שבשלל לשונו מפני - לאומה
אינו מובן בהרבה לשון הכן משמע בכל לשונו בשקבי אינו מוכיחות הלו משל פנים
ופרש כונתו אב מה קשה משמע הלשון שאפל לק מקבי יבחל מוכיחות

2. ואפל בכונתו, בדשלנו בשאומב טמו שאפל לק שמרל מעמ לשונו שבל שיבא בבחל
בלובלל הכל בינו לומאה אב כמו דיטו שלל אלא שם להמרבק לל אומב בחל
הי כונתו ולב נאמרה בהלכב בחל נחל להמאמר או יכל לראבל בפי להמאמר
בכל הי אמירה ודיטו ומסתבקל רק לל כונת הדיטו - משאב בשאומב מבפני
מעק בשאמר של לל הי מם דיטו לל אסור אכלה או בידור אלא באנו מרגל
מעק לשונו שבובב לשמר אלת אסור - וכלם אל הי ~~[illegible]~~ מוכח שבובב לשמר
אלת אסור אכלה הי מקבי יבחל מוכיחות - בכמו נלמב מאובמו בחבת בעמב
שאנו מבונל מעק לשונו אמר לב בדיטו - אבל יכשמו שאינו מוכח מעק
לשונו אובב אסור שבובב לשמר - וכמן בבדיטו נמבב רק לל אם שמבינל
שבי כולב לעמב - וכמן שאין מבינל לובב דיטו. [ובובב אבל בדיבו סי כסי שבב בהרבנן נמן לל בחבת הבינשן לל הלו יבחל לל אם ולל קבי לבבמן הי]
~~[illegible]~~

3. ובלב כמו שבי המאנו הבלה הלבב בו בי בלנו אבהבל מ הבר של ובקן
אובה של בבמן שלשמר מנב שמקבל לל לנלנ בבבות לחובו בבות בב
להמאנ לבמב מעמ הבלב ישבב בבלו בבמבו קבלנ אב בכל הקבלנ)

הסולם בין שאין מוכיחות

שאר אשה בין מוכיחות (1) המשך ז: [מוכיחות אינן בוודאי שיוכלו לקבשה אפילו כמו רמ"ה]
(5) המשך הבין (10) נ"ה:

4. ואם אפילו שהרבן סובר בהגמ"ר לגבי הין בהשקפה אחרת לפנינו מי יפיל שאינו (ע"ז אבל קבשן הין בה הל"ר) ומשום מקום עתה הלא אינו יפיל שאינו מי יפיל - ואין להקשות מה אי אינו לרבן לקרוס הרי בלב מובא שמואל סובר בין יפיל שאינו מי יפיל ורבן סובר משמע סותם בלא מי יפיל בין בהלכה לגבי אחרונים אם מי שלא אינו מי שאם בהמשנה הלגבי אלא אינו מקבלן בבלי יפיל רק - אבל לא כן מרבן הקדמון (ר. זר חיל בה ובגמ') שבשם הגאון אמר לי אין כאן הוכחה גמורה בלבד קבשה - משום מינו פוגם אינו קבל הוכחה בקבשה לבד ורב בשאין לגבי אחר לפנינו מי אב קבל הוכחה בקבלי לגבי ובלי יפיל שאינו (2) ע"ל לקמן לי. דעת המגיד משנה ופוסקים
אבל בהלכה אחר לפנינו מי יפיל מוכיחות בהרבן בלבד לא הלכה לגבי

5. ולכן היה ריש מ"ן מו"ר טעם בדברי הרבן נוטין לסברא הראשונה שלנו אחר הראשונה ולאחרונה מובא מהרבן בסברא הראשונה ומשמע הבה אמר הגאון לך מי יפיל שאינו מוכיחות בין להסתפק שמונה לאסור בשור - ולכן (3) קמ"ש הרבן הי סתרה בהרבים אבל אם יש ספק אם כונה לאסור בשור או מפלה אז מי יפיל מוכיחות [ולכן משום הרבן בדי שלא לך נעשה יפיל מוכיחות לאחרונה קשה באופשר דמוסר שלא לך לאחרות בבעלי הגא אם משלם יאלו מסתם בדרך אגלי לא הי בדרך לפקח שלא לך בשאל כיון לא שאל אם משלם סתם בבעלי לא בא בגלא - משאב אם כונה לאסור מפלה אינם בעל לא הי בדרך אמר לך בדמתא יתרון שיוכלו לאסור נפשי תרמו אם יש מקום לאמר לך אלא יהא בעלי נאמר אישה קטנה ישאל עד הגאון קלו אמר זר. ב]
(4) אל הרבן בי בה ולתן מכרם - נבינו מינם אמרו שם - אמר שכב מה תנם

6. ולכן הי מו"ר בדעתו בדעת הכלל בעלי מוכיחות פרקיא משלם שיש הוכחה שמקבל לאסור בדיוק אינ מעוז בעלין אל לא כמ ופן ומלא מקם

הסמיכו בגיל שאין מוכיחות

(5) אבל לא קמאי הוי כגון שנגע בקרקע בקרקע שאשתו בתולה שאין מוכה שתבעל אינה אינה אז אזרה אז קונה

אין מוכיחות אלו נימא שיש שם הוכחה לבסוף

7. ולאורה בגל ששיטת הרש"ש בגיל שאין מוכיחות מקרי שלובשו שם הוכחה שעושה לאסור ובפרט אבל מה שלשון יש לחלוק בסעיף לאסור - ומשה קמופקי אינם בלשון הוכחה שעושה לאסור אבלה מ"מ כמו שיש לחלוק בלשון איסור אבלה מקרי שפיר יפ - וכן דבר אינם שנינו שאין מוכח יכון ומעמי כמו שיש לחלוק גם בלוסא בכל מקרי שפיר ופשוט שאין מוכיחות

8. ובלה אל אין נגע עדר לפני ראשם אלמא נלקי קמאי בשם שמקרי יגל שאין מוכיחות - בשבמשן והרשב"ם והרמב"ם מתגל קידושין הי' משעה בשבכן קבל הוכחה כבר שקבל יגל שלא - ומתגל ריב שם והרמב"ם דבר הי' הגב אין משעה באינ בלשון שם הוכחה מקרי יגל שלא - ולפי בגל שיטת הרש"ש בתגל ריב ובמעט כן מעשה דקרן אורבה הי' בבה ומא ולא דקרוקל שמקבל שם קידושין אותב"ש

(1) במשן אל ובלה לפי המעשה דדרכת שמוכה פ"ז מהמת קידושין אינ"ש דבר ודבר, ובה אבל בשעה בגמ' בלבד הוא בתור לשון נישואין אי אמר דבר אשלון בבסק בקידושין שעונה לנישואין ולא לפוטרו מקרבלנו - אבל בלאמר אינון מתקבלין אל בעונה לפוטרו מקבלנו יל בדמקרל בלשון בסק עדר מקרי יגל שאין מוכיחות בבה אמר שמתכו

9. ובלה אל דקרן אורה הי' שבוכית בשיטת הגאון בהקדמתו אינ לגב יגל שאינ הוי יגל הוי שאין אבל גב יגל שאינ - ולשיטת הרש"ש בהקדמתו אינ לגב בשאינ לא הוי יגל אלא בשעשה אסר דבר לגבו בשאין אבל הוי גב יגל מוכיחות - ולאורה יל בשאל בם דבם, באבל בא שאין אבל מקרי יגל שאינ הוי משל בדיו ספק אל בעונה לאסור דבם או לחיות ולבעל האבלה דשעורה (5) יש לפקפק דבם בשאפשר אל אינו נגע אינו שעורה גב בבני אמרה סתמית שיאבל) ולשיטת הרש"ש הוי בדיעבד שעשה לעשות אלות על הדבר אינ שאינו מעורר אל הוי אלות נגע לאסור

(10) שנה פעם ודורות אמתלא (נ"ג ב"ה ובראש בצלן)

הסולמי בדבר שאין מודיעות

(11) וכל ומאי הדר הוא על אסור מפני שאינו יכול לקדקן ומיגו נמשכו הקבוד

(5)

או אולת שלדעה לאיזה אכילה מה שדינן שעובר לעשות אולת על הכסא מקרי יבש מודיעות (15) אינם שאינו ובעד הפרטיות האלות - וכל לקמן. אות 8 - ל"ל אמר

.מן ומלב מובא משנה הכן בהמשכן מתק אינם שאינו מדובר אל רובם לעשות

אינר בדבר או אכילה מה מקרי יבש שאין מודיעות - ואין מצב הכבדה

עכ"ד רשב"ם אל מנוס הי שם בהכן ומודה דקדשנן בשינון הקודמת בלא

שמדר בהאנש ריב, שמקאנו בואת 8 בגל אל שלל הודעה מקרי יבש אל אמר

שאום - דיל בגלל הצבה נגיע לסיבה המתנגד בשון שמובה מתק בדיקות

שעובר לעשות אולת לפי אינם שאינו משואר פרטי הנפש מקרי

יבש שאין מודיעות - ומהכן שמקבלו אות 4 משמע דאמת שאינם

אל בהאנש ריב ומיגו כלל [ולא דמשאו קדושין הי: בה ומו אבן ובל אבל קדושין מהמא אישו אלא שאין מודיעות שאינו כי מקופשת אלא - ודאמוקי דמאמר אל ומיגו סמו שאינו שם קדקן יבש שאין מודיעות (17)]

.. ולפיכ מוקן הישר הפנה ל בתמלה הי סודר הפנה בתמל אל הי יבש

שאום ומיגו אינם בהודעה שעובר לעשות קנין כמן שאינו מדובר אל

רובם לעשות קנין פרטי או קנין כלל הלי יבש שאום - ומיגו כלל

בשאינו מובה פרטי הנפש ועד אי אבי בבמאו הר הוא הקבר

בבינו בהלי ספק הכלל אל עשה לפי ובה לא הלי יבש כלל - בשמר

אבל אין לבר עדר לפנו אל לא הי מובה לגבינה בלא הלי יב כלל

(6) בתשק כו ועד הקשה הנה בתמלה בשון הר הוא הלי יב לקדקן ואין מתפקים הספר - ולכאל

אי אחר בשין לבריק בגל לא אמר אל בהי מוא לגמר משל בפרי יבש שאום

בעשרה אל לא אמר אל הי אחר לגבל בעמר בהמשק בפרי הוא הקבר קאמר

(ולאחר הינו האמר שמר מה שהי כונה בגלל אשור לא אמרינן בירושין לקבל)

בו ובלב הי אבל אם בשאינו הנה הר הוא הקבר הינו בפרי קנין כלל אל

הקבר מאמר אבל ומגל ומגל לא הר - ולאחר קשה כמן בתמשק אל עשה (15) וכמ מרבי ואמר בבן משמר לבי משמר שמר אמרתי אל - ובמ מדרש אל (11)

אלות הקבר או אלות קנין נמוכ בלא הלי יבש כלל כאמר אבל

ומיגו לבר עדר לפנו - ומלב לכמ בגל מאלה הקונמות יקבשמ בגמל נגר

(24ב) אין מתקיים קיומות בהתנאי אין שיך אלא באמירה בלבד אבל אמירה קיומות היא עניין בדבר ואינו מעלה בין בקבלה קולא בין בקבלה חומרא

(24ב) בקבלה ל' הקדש

דסומגיו בדבר שאין מודיעות

הבו ואיה הכל בפנים לו בטל הוא אלא אד אבל לדינן קשה לו"ר - יש לו מודעות בה בז

בז ובלבד לשטר הגיב בדבר באופן שאינו מודע מעצמו, ובדבר שאינו יקשה עם

גי אבי בלבד הרי הוא הפקר קיומה - יש הגיב דסומגין שפי בכמה באמת

קושיא הבאה על אבי בפנים בשיק הוא לישנא על אבי קרבן אדם בשיק לו הפקר

ולכאורה נראה בלקרבן קיומה אל ובדבר הוא שאינו הוא בדבר הראוי

יא ובלבד לשטר הכל קשה הסב בהבנה בשטר מעצמו, ובדבר שאינו בין

שאינו ישר אל הוא קנוף בלי אל קנוף בלי נמי בין שטר שנולד לשטר

קנוף אשר בדבר מודיעות ולו"ר

יב אולי אפשר בהרבה פי בסב בהבנה הי בהבנה ובדבר שאינו שטר בלבד ספק הפקר

ספק קנוף ואמר גי בשטר בוקא הפקר (ואולם בשטר הכל בלתי

ובדבר שאינו הוא אסור האכלה אדם בשטר בקא אסיקור מולי הכל ודבר

בדבר מוכר מלשון שנולד לשטר נפ מעשה אשונן בנפש של שבלה גי

נבל בלשון מופסנו מאוד הכל בשטר בשטרות הלשון הוא בוקא לבפקר

ולא לאלת נפ) ולי הקשה הגה בדבר הוא אבה גי לקרבן בנוש הגיב

גי - ויש סמוכה לפי בב מעשה באונא דאמרי דסומגין בלא אמר לי

הוא ובדבר שאינו מעשה בלבד הוא הפקר קיומה - וכמו קבל מעשה

הבשלאן גי"ר - ובלבד מבריר לשון בדאמרי דרוש סומגין בשטר

שמודר בהכרח בשטר מעצמו בשטר שאמר בדיקור לו

(2) שוה הבאה ל"ט בקיומות הוי קבוש בעולם ולו בשם שלא שיאמרו הבשנים

דבר אבי לגיב בלון בבל מעלה טלו - אבל מעלה בלא לגיב יש מעלה בקיומות בקיומה הדרות פ"ב

(24ב) בקבלה ואולם שלא טבר בקיומה הדרות פ"ב סק"ד, ובקיומה מודיע לה פ"ב אמר

אבל מלשון רש"י שמודעות כה, בה אין מעלה. שפרי מלון בדבר, ומבה אין לה בפנים

שלא נאמר בפנים בלבד, ומלשון רש"י יתמות פ"ה, בה"ו קסבר בקיומה לשון נפ בה

(5) המשך בה

(17) אלו ע"ז אינם ו' ב"ה אז ראוי מתנות כו'

(8)

הי' בא אלו שני בני אדם בביתו - ו' לראות עפ"י מה שאינו הבנים פ"ב בשאה
אות ל"ט שהבן בא בביתו אופן כלשון יהי' נמנוע סבק ע"ו - ומ"ן
כיון שיש להסתפק שמשם הדיבור, ואולם מצותה שבעל לו בבית

ו' ל' דכן שבעלה בעצם בתרן ובן בנו - וז"ל הרי"ק סוס"ד כ"ב מהל' קידושין
שנסתפק אל בתרן הבא בשמקבש הכל קידושין ב"ל שמקבש בשור
ובמעות נתן לשמה (11) ולא אור שמת פ"ב כל אז מהל' אישות) ולבאורה ו'
בלשון הראשונים ו' באל נתן להשיב בדרכם ואומש ואת מקבשת וז"ל
בתאי של שיאו בהיתר לאמש באת אצו קאמש ואל כן מש ענין לענינה
כל הדם - והיינו בלשונו אמשינן שמעשין בשביל להבטל אל בתרן
ולא בשאר אופנים ענין אז - ומשם ענין אמש - אלא השלמו הבנ אל בתרן
הדיבור ונותן לה בנ לאו משלב הקידושין אם לאמש ענינה הכל
אם לא שבעת הדיבור של קידושין - ואב שנתן לה לשל קידושין ומשה
אב לאמש הבא - וז"ל בתאי הקידושין כל 4 הדבה ונשיב שאלתה אל ב
לאמש הדם והיינו בנ"ל (5) וז לבאת בהשמתם כל פרט ובא משמשין
בכיון שנושא אשת - נתן לה מתנה

ו' ל' דכן שבעל באמש בתרן לאמר לשמ בפ' הדופן אמאי בתרן אמאי -
אופן מהבין בתלוקות כי ובהלן הוא הבעל בהבכתה, ואב אמש
בעלב בתרן מנאי הל' הבכתה אמורה באן אל אמש אשת אשתו
מא אמש בל' הבכתה אמורה שאינן מבנ הדיבור - ונמו בא
בהאלי נצ ל' אהבעל אב סי' שלא שבעל בתלוקות בפ' ובהלן הוא
אל בתרן בבעב אמש אופן מהבין מתנה הלשון ע"ש

① ד' דאמרי לי קידושין (בל"ס מתוך לאוקד) שאם שגגה את גושמו ולבה אמו אינו בדעת שיאמר לדבר אחר קידושין הרי מגיבד אמר שיאמר שלום לה בקול לשבר שלום יהודו אלו לי מסקי דיבה ולקיבל הבא

② לפי תנין בתלית הבדיון אינו לגלות לו מעשה בנים (בנוגע הכן קידושין הם) מכא ביאולו קידוש דלו אינו בכשר הבנים

לי דכן מעשיו דמה משנו - ע' דקבל שמדבר לו קידושין אמר לי - ואלו אפל בשביל ההיקש שלקה לו לו יגל - ואלו גם מספיק לשאת מעמו בהבל יגל הרי לו בקבלה לשאור הבנים לצורות - אי לשטת המפרשי הרמבם בשמי בקבל שרי לשאלת - גם לפי משאלת המפרשים בשמי אשל שאולה קדושת הלצורות שקל אלו לבוודה לך לאמוד לי בקושית הקבל שמדבר - ואין לדחות בתשובה לשבין כי לאמשל הא בש בן יצות בלצין, והה בדבר לו לו - הרי לפי מה שמשמע מהלמוד שלא יצות מוכח שיש לו יגל - גם לאמו בשאמרת הקרבנות משרש לגד בלגד בגבול מצוות לגן יצות - ומשה לפרי אימוד תבש שיש לי בלצין - ע' משאת מעשה קידושין מי יב בל כון, בה ולפי ולא ה' הגרש ו

רמב"ם בש יב לקידושי

ו' האומרים הקשה עדיו לפרי בי יצות בקידושין הא אפלי אומבלגה מבא מאצין בסרקיל בלומה אין אפלי - ולאמר אלא בי בלבל

אי, שיטת הארת ביטין קאמר סי' סו, ובמקום בקאמר סי' כ סי' ה בה ומשה - בלא אומבלגה בקידושין, לפרי בקאמר אמרה ולמיד מקבלו בבי יקא ולא לסרקיל בלומה אין אפלי בדמשמשל דבדור הבשין - ולפי לפרי שבשדור הבשין שומר בלבות קידושין - ע' תמאר לא אומר

שיטת הרבה שאמר סי' ד' מקדושין בבכורה הו' אלא מהמשנה קנין

של קידושין ולפרי לקנות לקנות בו - ואל חלק יבל לקנות אי אומבלגה - אלא אל

חלק לקנות אל הבדיבור אי לקנות אי אומבלגה בתשר בשם נבדר ביצות בתקבל בדבר סגי ③ ומשמע בהרבה משמש מי

ד' שיטת הבמ"ל, ובמקום בדאן ארשין אמשמע אל בדבור - ולא בהבגים שרקשה

בשין שאל נמצא בינו בדבור בקנין האל קנים בשיר הבל

ג' שיטת בדינו אחרבל מן הדר, ובאלו נגב אבן הדש אל סי' ג', ובגרש

(1) ובמה הדבר דומה בלבן נפש אדם הלא אם בעצם מה שבטן ובאין מה שלמעלה
(2) שהוא שכן בדבר הקונקרט בהיאוחל קדושין מ"ב מה אומר אז, ובנכסיל מ"ו אומר כ"ה
וכן הדבר בדרכה אדרבא

רמב"ן בס"ג יב לקידושין

(6)

הראיה נכון בשביל בשביל רבות קידושין אי לבעיב ר' אומר בדבר אלו ר' ומאחר אם בשביל בכבר אל כל אומרים שלא יקבלו קידושין שמיעת או בראיה (מ"ב ומשב הרי משמע כ"ב) ואלו שמעת כולה בכלים והיינו

כי שיטת הראב"ד מ"ל אות ב' בשמן ואת שאינו אומר הנשמע אינו בסגנון ושאר מסקנא לא. בל קנין בשמן אמר את-ואקר הקנין הוא פעמים מעשה ויבר שבמקום אומר קנין ומעשה מקבל ומעשה בלא שלא- לו נפש או שאומר אמר לאנשי ומעשי בעתיד לקיל בשדה - ולפיכך בארנן הוקי לישנא שאין מעשה בדור מעשה בנשמר לשון רמז פעם לו להמלאו לפשוט מתלו ומעשה לו נשמע לבקר - ולפיכך לשון אמירה בעת כב- ובלבד מתנה מרבה ישנה - ובקידושין מיבראל

2, ובנפש מעשרי הנעלם בדבר אל אלו שמוקשה לבל בארגב פליט אלישל בלמוד אמרינן אי לא יכלי מי לאוכלי מוכח בלו בשיטת ר' ג. ב. - בלאורה לפי הראב"ד בין פליט לאישל בלמוד אמרינן הילוק יכל להמשיל - ומוכח לב בפי הב- ובלבד אמר שמעו הנעלם בלל הל מעשר עמם על מקידושין הוא מקובשת מוכח גב בלו בבדרכה שמוכל - לל מעב בלל לקידושין לשון ר' בדב רשע

3, ובלבד לל בקולל שאולל קידושין אות כ' שבוכיא מעשון בקידושין מ. שבשה שבכלל בהל קלם ואשבה גב אלל ולמה בגנבה בל לשל קידושין - ולשלר בשלר הלל שקולם לש מוכח שמדר בלבל בל אמרה - שלר בלן לם מוכח בלל לבם לבלל

אמירה ולא לקידושין מעשה

4 ובלבד מעשה הון בשאלו בל בלן בלבל בשיני נגנב בבל לובש בלי מלי מבל ומקבר מוכיל מקבלי לל מלאלי שמעם בב אלבן בהוטה לאבהם ומלי מעשן יבבל בלי בבל בלל נגנב בהבטה לבל לסבוקי בבוגב מלבל - ובמלי בן בבל לל נגנב בבל ישמעם שמעם לי בבל - ומעשה מנלי - לל לל לגב - ולאורה בנגב בהן בשיון בלבל לבמלל לי במעשה לקידושין שמעם בשמ בבבל ומנלי מעשה אב לבלל לבב בבבל - ולי מלבל בשיון בקבל

דמוקרטיה בעיר יב לקיבוצים

הוראה (יבין אלון) לא אשר בפורתם ממלא בפיק לפרות נגד עבד יבצע מיום
נישם המלות מיבשין - ולאחרה אמרה בשעור עצל קבל הוראתם בנושא
ר' נתנאל בעבד עבודתה בנושא ר' מרדכי יפרת - ולא
בבעבודים ובעבדים פאן לעשות אומנים ר' בקרוב אבל ר' מרשה
שאר יכל לעשות אומנים - וקבל הוראתם אשר אל בפורתה
ג. ומלם לפיכ נתישר ל' עם פלבורה אמרה בהם מיטלא דקיבוצים מי
בעם. בפול מרדיות מקרי בפלי הוראה אמרה וכמו שעמו בעת
הרשאל והרמאן ומכן שלה ומה בקבל נ' קיבוצים מקיש כולל בשעור
עמלי אבל בשקרה עשר רפלי פלאל בונה לאלתיה (ר' הרשאל)
ומי בפול שלה הולאחרה כון בפלי הוראה אמרה עשור אשר בפול
שלה - אבל לפי בפני הבעבדים ובעבדים פאל לעשות אומנים ר' בקרוב
אלים בעשות הלשון לוטה שבונה לקיבוצים כון שלבל הלשון
יכל להשאמש לאלתיה אשר רק בפול שלה פאל לעבד בונה
לדו

ד. ולפיכ מושה נמי מעשה בכון הבאה אמלל פאי לבל שאבאל הדרושה קמיאמו
מעמש הבון הלי באה מלאל (בונה בפלי לשון אמור) פאמרין פלאמרה
לשון - ולאחרה אמרה בשעור עצל הוראה צל מהוראה של יבל מרדות
פאין משמרו הלשון - ולא בפוראה צל הלי הוראה לבפני מלל מעמש
הלשון ובכון בשמרין הקבורה ומלי בנאל נמי לעשות עוד בלה הלי ומבין
לשון אמור ולל יב - מעלל בשש הוראה רק מעמש הקבורה לבל
הבורה כון

ז. ומלם מה שמורה מהכון בקמקול פאבל הוראה אמרה בובהין הלי ומבין
לבאה אשר הלשון אמור ומלי בובהין לי בעמ אלל בעלל

דרשה בס"ד לקדושין ל"ד ע"א

הנשואין יכל להיות בדרכן אי אי בתנאי ס"ו מפני אישות שפוגע לב
יש ובלבם לשעבר האדם אבל מאד בדיבור באמצע בשאמר אני אוכל לך אסור לו
בפרט יב לנפש כמו שבביר המאכל - ולאומר קשה כמו אדם מרבה
עמם לשון שמושב נפש ואפשר שבאמת לשמוע אבל אם משרש בפנים
לבם אבל בדבר שאינו מלבו כלי אינו בכל אסכון בדבר הוא משרש אסכון
בתמיכה בדבר אבל כמו שנשאר מקום שנכנס לעשות אומר שהם תמיכה
בדבר - ולפי עם בשאר מבדילה שמוכר בבכל - בלי משאירה מנוסה
על אומר בדבר לו בסוד בסתנאי וכמו בנשאר מקום אומר מקרי
יבל מודיעות ע"ל לאו לו אם ק

לו כן לא כפ - בלבבל שלא בתמיכה - ע"ל אבלו ס"ל כ"ל סלקו שבאמת בכן בדבר
בשבוד של נפש אלוי בשבר כמעשה משלם מקום מה ישבת - מאבל בדבר של
קידושין בקלים לא אומרים מה ישבת - ומשלם מה קושיא בכן בדברים הקטן
שנעשה ע"י מעשה לבוא אלוי ומקום מה ישבת וכן מה בתשובה שבפ - ולאומרה
אמרה בלב מעוד אמר בקרבו של אדם כל כמי את מוסר לכל אבל - הוא
אל כמה כמי את לכל אבל אל סלק מקום ישבת ועד נגיד לבן ישבת
מעלה כמה [redacted] ומכן ומלו - ע"ל דמאמרי חסלקין - ומלקי דבנים כמן לו לפי
סדרת הדאגה בבן בקידושין [redacted] בבבן מעשה אל מוכח בבמקומות בלא לו
לעשה ע"י בדבר בקרבו סלב אמשה שלבבן בדבר שלא אל לעשות בבמקומות בלא
מבל בלא ר' שמעון מה ן - ועוד דונה אלא מה לא שמה בבנים כמן אלא
לא בשבוד בקידושין כמן בלעשה ע"י בדבר אלות קלין אל"ע בלבד לאמר
סב מעל אישות כל ה

ון דער כפר יש יד לפאה לגמרי קיבוצין פון יד - משמר הגלות יש יד לקיבוצין פון
הפעסק דפאה בגלל נולד מנקס באמת משנה - וכך בעצם - ולאורה קשה היו
כבר לעצם פלמיד הקיבוצין מלשון משל בגלל לה אבור בבקרה ואלך
הפאה פוש הכי גיל לעמוד מלשון - שום דמשומ שמה דבה לא רק יש יד
לפאה שמה ~~[illegible]~~ בפאה לך לקח קרקע יש - וכלם מאיר הנוע
ב"ה יש יד לקיבוצין. בשו הסמוך בדמן פאה לו מספקו לי אלו משל בואקשל
משמר בפנים על עצם כך דה רק יש יד לפאה (17) ווי ראמון באורים כלל נ
לי ומוד ל לקח ועכל שפן קבוצות בידי שמל

לי עוד כך כי קמידמו לי - ומה שפיר קאמר לפי שבאמת קבלה אין לו שום - הר מו
לי הער בלאורה שעולה המשנה שקלה אינו לבעשות פאה בקיבוץ שקלה
ליבו מיור פאה ובקלרה עשה טעור המשפט יעמיד הפאה - ואלה לי
בעצם שאמר בפנים לפאה ובפנים - בשו בוקא על הבואות שמסקנה
אל עשבו פאה אל משמרו לעלמו - אל אותם אלה שעולה שקלה אין לבעשות
שעשבו לפאה ואלה שר אל אפרש בשו לבקונאו בלובנו לבעשות
דמיב אחרון - את אלה עדין קשה מעור אן קיים מה תשו על השעולה
הנכון בל לפאה אל לקבונאו ובלם יש לך אל קבר קנם את מאו שעולן
אל לי פאה מעור השעולן אל בשון בעם הי הקלור הראשנים אינם מתוירין הפאה
לי דון בכ יש יד לבקה - כיון בלאורה בעור לחיה ראמנו בלאקר פאה - ואפל
בעונש בעלם בקלבה סי כל סיק ב מוכיח משמרי הכל בורבל לבשו
בעטרה לב אנו שמל בבי לקיל מעמ לבקה בשטה סטור מן בעשר
אל בעמון משרבב בשו בשאר אחיות בפנים אלקמון משמרב לקיל נוד בקבל
שעובל דב אמר מאי עם שבקשה על בקלבל בלאורה לקח משבם של שטב הו
לב ממון עכל - ולשמת הקלבה הי לבקה - ועוש עוד בקלבה שבריו מתלקוט
קמאו של עם בנמאר לי בנו בדפים בו לבקה לב אשה שאוב ווש

בנתינות סק"ד - ולכאורה יש לעיין שיכול בנו בדיק גם לשקר באמת ולא
אפשר הא שטה גב נמה בשקר אלא בלא נפש - ובמק לומר
בל הכן בפשק מלא לתמיה בל ולא - עיי לשטה המשכיל אלא מ"ק
אינו כל אלו הפק יקשה כלל - ועב"ל בבנגע בדיפק הנו לדרו
דעב שאינו מתמיה אי שלמה לשקר המשם שמרוב הלכיו - שלו שמרב
הפמה כל שלמה לשקר. הנו שאינו השקל לשקר ל יכב מ"ק מ"ל
ועב אפל שבמ כולה בהמנו כל הכן פלב אלא בבן בדיר שלשקר
נעשה אי בבנוכו ולמבן מקבל בפשק בבן בשקר מתמיה אי שלמו
ומשלה קיל - משלב הכשמ פלה כלל פלוה הכשמ הנו אוב הארכה
משלה אמיר - ולכם מ"מ כל הבנו הבא הכשיל - והה יש"ל לי המאמר
בלבמוש הכשל מהכמ אלא מ"ק (הבא) הכשלה מל נבשל) בהכשיל
מ"מ סוכן הכשמ מכי לי אב עב מובל בדיר על יבשן הכשמ
בלבן מתמיה אי אוב הארכה - ולכם אלא בלמאמ הקלמ
כלל בשמ הכשיל בלבל שמוב נכי בשקר - מא אפל שמובה
שמבל יש ה בנל - יש מלמ לשקר אל לל יבשל שלבן הל מאמר נפש -
יש מלמ לשקר הבל על נבשל (5) נ"ל.

ב. הכן בה ולמן - ומב בבמל - לכאורה קשה בבל מבמב של בבמ"ל והכן על הנ"ל בבוקל
בבל בבל אן שם הל מומב נ"ל דבמנמ הבמומב הבמומב לבל טכיבמ) ובה מ"ל נ"
ה בבנב בשל לבבם מבב מבל מוקמין אל אבקב ול בבל אן שם הן
מומב - אבל מא מ"ב מבק לל נבים ומב בבל אבלים לקלל בבל
מבנל בבבק אבבכל לאמבל - ובבל קבב הכן בבנל בבבק אבבכל
לאמבל הלי בל הבמב לאן - ול המבמ שבב

(ד) ובלב מה בפשיטא לי לכתוב בתשב קדבא משובו לחיבב באורית לי מ"ב
ס' כ"ח ס"ק ז' ודיאור הלכה של ב"ה בצאתנו בפשיטא לי דהיפך

ובלב אם שמעתי דברתו ופלגתו סוסו סיו פאל לא נוסע בזמן שאינו
הפרה ונוסע בזמן הפגיעה מאיר הכי לומר מנגע מטאל תלקה לי (ולאורה
כל קושיות הנו האולקים לי בטל ובכ"ד סי שלב יעל שמעתא ב' פ"ג) לאורה
עכ"פ הי' מוכרחים שהיל כל הנו לכיותא הכי שאינה לפנים ויש לה
תקנה פטרוכל - ומתרבר שבגמ' אבר בתקנה בלשון כבר לשאמרים בכה
בתקנה פטרוכל קיבל - בלאורה אל נוסע בזמן שאינו הפרה ומתשקיל
לי בזמן הפגיעה הלל לאולקים בתקנה אי ולל לתקנה הפרה - ע"ל רמ"ל
מנ"ס ס"ט חיו"ד

דכ"ל - פ"ה מכל מנגע יתנל"ה בלב מהרבב"ל הנו מהרמב"ם בשלב ליבו בין
המסיב המעות לתקנה אלא פשבן מטאל יב

ביאה מבל בפשיטא לי בים בזמן - ע הפורת מטל חודבשש - ולאורה הי' אפל בראית
הגמ' מאמרה אל יש יב לבכ"ד אלא בלבו אמרן לעמוד ומנו הבן יב
ועכ"ד בים אנל והבאים בלמיבא לי אי אמר הבן הרתקה לאסר אל יב לבכ"ד -
ונבו טרם לתקור אל אנין בהאמרו בלו בזמן לעבדא לאסר אפשר הה
יב - אלא לענין הכ"ל בלאורה אינו להמשך - והל מנו לי הרר בשלבן
ליום בים
הכן שמעה בלבו אנל בזמן מוטל לום אלא מבשרן ובלו ספיקו בשרבן ולקולו
בתרבות לשונו אמשר בלל בזמן הי' מבאורה הי' ספיקו ביב ספק בלאורה
ולפי הלל הל אמן הי' ספק בבן ספק בשונן

ב' הכן - ומיהו שמעתן ביבות נמי לתקות אינשבן - יש לשון הרמב"ם ובלב שמעתי
מבל בן לי בלבנן מבכשלן בלעב ביבות אינשבן מה סב אלא לקה - ומינו

ב' מובם

① שור שאין בה מוכרת כמשמר הרי פטור יתן שדיור קיל ומשמר בהאי דבר ומשם אולם הבאה
② לא נ"ל בה ובגל לעבור / דסוף דברו בשל הרטלא שאינו כבר - אלא
אין מוכרת שבמו הרטלא על נכסיל אלא לא הרטלא ב. בה אי נמי - ומה לא סוגר
בהרשל בולל ושאינו בנפקינו אל המוכר לוקה משל לו ולא

נ"ל
הבאה
בה
בלבה

ר"ח

17 נ"ל

משל בהמלקות - אל אלול בגופו דיוב סב בלא הי אלול בגופו ארב - ובנם
לפי האמת יש לתקור משור לוקל - בל - בשמרה אפשר בלוקה על מקבל
ביקור - אי בל בלאו בגל יתן הוא שלא יולל האלות כל אשר לי בגופו
ולאורה ① השלה את נתקו הכן ובכל (לא הכן טו. בה הלבה) ובנם אל
② 22 נ"ל
נמי שהרטלא סוגר בהכן בלוקין אל האלות שאשר לי בגופו אל אפשר
ודר הרטלא בה ב. נמנע הוא לעבר (לא אמרו ומדוש נגד כאן) לא אסרו
למתיק מנת הרטלא אי. בב ובמה הכינו - שאינם בגופו. בגופות
בהכן בשר שאין בו מום - ולפי הנ"ל בהאיסור בהכן כל. משל אלול
ביקור ל נה טו. בל יתן בהכן - בהל בשר שאין בו מום הלבה ליבו
אלות - ולא אסרו אלא משל אלול בגופו - וכיון 23 נ"ל בגופות ליבו אלול
ביקור משנה לא אסרו - נם לבקשה דבם בל הרטלא הי. בב ובהל מן בשמרה מינו בגופו
נם שאין בו מום בל לתן לבטל את המלה - ולפי הנ"ל בגופו
רק איסור בגופו בל אלול ביקור אבל בשאינה

הסומא המנופם אני לך

1. בכ הכן בה אלו בלינו המנופם אני לך - ובנם שטר הכן שאשר נמי שאני
אומל לך - ובנם יש לו מהו ספקות כי. בל שמסתפקים הבונה
הנופם - בגל מנופם הלי לשון שמהו אב מוכר שאינו כולם לעשות
נפש - אי בל שנם פשוט לן שאין כונה לעשות שמהו אלא
נפש אלא שמסתפקים אל לשון מנופם הלי לשון נפש
2. ובנם לאורה מסתר לשמש בלית לן ספק הכונה - באלב קשה משור הי
כי אדבק להמיר - הא כיון המסתפקים אל כונה לעשות נפש
אב הלי שור ופיל שאם

ג אל לפי לאורה יש לו בשמו הכן בי: בה אלא הן בשם בשאני אומל לך
הלי יב אב כיון בופמון שכונה לעשות נפש אב שם אופסר לן
בלשון מנופם לא הלי לשון נפש אבל אבל ושמה בנפש לי. לשון
של שאני אומל לך

(7) מי דלשון הרע אחרת מן הדבר
(5) ונפש קטנה מקום יש לו שאי אפשר ע"כן לו בה ובלעדה שאינו יכול כמון לאסור אלא כי אחרא בא נגשי
דסלעל בעונדה אלו לך בלא סמי מצי לתשמש

4. ולבאורה מובא בשטת היעבץ אות (ד משב אי-ג) בלשון מנודפש מקולקל אינם
ביודעין בטנגו לעשות לנפש - אבל באמת גם אינו בהגה כונת
היעבץ אות הוא בשאומש בבר גם אלו קונה - כיון בנפשם הקשורי של קרבן
לעשות תלדת נפש, ואנו נאמרו שלא הי כונתו לשמוש דמלת קרבן אלא בקונה
משום לא מתקנו בשרו אי בנו ביודעין - מטעם דמנודפש אני אומר לך - אלא
בשם דיוקו של מעותק בשיבן אב בנו ביודעות בנוש הכן הי בה הלומש
שבלו בקרבן - אב משוע אובבת לן שמנודפש לא כלי לשון מעותק - כמן שבריאי
של מעותק לא נבפק לבריאות של נפש - ~~ואב~~ ביטול שאני אומר סלב
לעשות יפ לקרבן

עם דבר מו

5. ולבאורה הי אפל שהכן סודר שאני אומר לך לא כלי יפ - ומשב הכן בב: בלי
בבו לשטת המקשה - ודאמת כן מסתדר בל משב לדל ו: אות ב - נמשא בלשטת
הכן שסודר בסדרתו אבל לתב יבל שלמ כלי יבל, כלי שאני אומר לך אב
יבל שלמ - ומשב בסבר לשון מתקנו - וכיון במנודפש לא כלי לשון ריאוק
משום אינו אסור

6. אבל באמת גם אינו מספק - ולבאורה ~~שב~~ שטת הסודרות בשאני אומר לך כלי
יבל שלמ בבו משוע במסתפקו בשאפשר שמנגו שיאכל אוכלו (5) וכיון שאמר
מנודפש ונשיו אינו יודעל ביבורר שמנגו לעשות נפש בנוש לדל אות ב
אב מבוע אובבת לן בנודפש לא כלי לשון ריאוק מה ראשון אי מלמ
מנודפש כלי שאני אומר לך בבבא יב בלבאורה אלא אל יאמר נגיק
אמנם אלא כלי מיבשא בשינוקל יעשה נגר לבמוש מבבר בדוש נגיק
לא משב דב אמר (6) בב שוב

7. ולבאורה אפל בסתפקו הכונה בשאל בלשון מנודפש יש מעמדות של
הרתק יבדין שמנגו. לנפש - ואל אין הי מעמדות של ריאוק אב אין כונה

לגבי - ומה לו יפה שלו - ביבמות שאומר מקרי פרי הלשון לישב בוכרה
עם שרשם - מאיר הפי אל יש משמעות ביאוק בעולת מנוקשה אך רי הלשון
מורה שרוקם לשמר לגבי - אבל כך לו כי יפר אם נכלל הלשון לשון
ביאוק גם אינו עושה ביבמות שאומר - כמו אל כלפי. שהו לו נכלל הלשון
נמצא בהלשון מורה שרוקם לשמר לגבי

8. ומה אבל (ונתחדש לו עמה בעל שטאלין) בראשונה אין מתקיים מהו כונה
ביבמות בקיבוד שבונו לשמר לגבי - אבל אל אין נכלל הלשון מנוקשה
לשון ביאוק אבל לשון מנוקשה שאין אומר לך מתרגמת שרשם אלה
לבו - בעולת מנוקשה פורל בשאין אומר לך כלל כמשר מהלשון לבו
ושרה לא כלי יב לגבי יד כיון אותם לא מה מעל ומל לגבי כשלם

9. ובלבד יש לדקדק מה ביבמות שאין עושה אלה לבו הם טעמיל
א. בהקים העלם פי בעה מנוקשה בעולת מנוקשה אין לך כלי בגל מוכיחות שרוקם לשמר
לגבי על איסור כלאים - ולאורה קשה בעמ לסתרם באפשר כולם לגבי
אין ושרה כמו בגל שאומר - ומה בגל שאין מתקיים הכם בשאין אין
אבל מנוקשה אין ומשה יבמות בקיבוד מפלגין לשמר לגבי - ומה
מאי העלם בהלשון. מורה שרוקם לשמר לגבי על איסור
כלאים ולא על ביאוק

ד באבל בשאר ליבל סמוך לבגד שאין כולם לשמר לבו
אלא בהלשון שאין אומר לך מורה שאין כולם לשמר לבו - בגלל לבו
המשך דבריו בעמ מין לבו לשאין אומר לך

10. ובלבד לגבי הראשון אבל בעמ בהלשון מתרגמת שרשם אלה לבו
ואלא ביבמות שאין עושה לבו מה אסר לשון - אבל לגבי הם אלא
לעשה כן. בעמ בשאר בשאין אומר לך יבמות שאין עושה לבו

הסוגיא בנודה אל לך

אב מוכר בשדה אחל לך הוי לשון מתנה שמוכרה לו לבדו אב יקשה בנין משוי מקלקל מת מנודה - שאר הקרבן אורה על בגד בו דבה ומהיא בדין שמתר הכל בנין ואפשר הכלל בשמו בקרבו

11 והה מוכר בדר בלתי השני יקשה על הירושלמי ברוש נצר שסורה דמקני לשון פת לקבלת נכרית אל מנוגל מלשון שנתה לקבל נכרית - אב אל נמנו שמוכן מלשון שנתה לרשת נפש אב לא יעבר מלשון מנודה - ואפל דמשה פי הירושלמי דמתלקות מ' והרגן הוא דרא כמו שהביא הכן - ורוב אפל בכמה שפי הירושלמי ברוש נצר בשנוי בשנוי אחרי שאתם שנתה לרשת מן משמרת הלשון - מן לו דמתלקות מ' והרגן אחרי לב ראוף בכם שנתה לרשת למשמרת לשון מנודה ① המשך בל יט.

הסוגיא בנמשרר ומומם

1 הנה הכן פי דמשה נמרטס מקרבן מקרבו בלבדר אלהיטיר - ולאורה כמו מצהב בדבן אור קרבן - שבלו בוקא דמיפי בדשת - ולאורה הוי בשאר מצהב באור קרבן שעורה כמו אינו לאו וכן, אינו לבהמה ומבה - ומלשון הבנה מושרר ומומם - ואין שעורה אלה על שעורה - משמר בנמשל שעורת הר סיני אינו לאור השעורה שלה - ולשיטת הכן הוי על בשעורה אלא בנמרטס מקרבן - אבל 8 לשון הכן בה ולא - שמר באין שעורה אלה על שעורה לקרבן

2 ישיב בכן דבה הוא קבל כמה בבדר שלמיפן מפרשא כון באינו מפורש בקרבו שעורה אלה אלו - ואינו מובן כיון דמקרבו ממעטן בדר משמה - הוי אלא באינו מפורש בקרבו מה הוי הוי בדר משמה ולא הוי בדר הרשות

3 ישיב בכלל הכן כמה בנמרטס משמה מקרבו בלבדר אל להיטיר - ובקל

היסודות דמושבע ומומר

(3)

המקור השישי כ"ב, אומר בשומר נגמרים משום מקבל משום פליטה
בלאו ובן - יש הבדל אל בה נשבעים בשעה בשעה פטקבל מיני הבשרת
מה קיום משנה מצב נולד מקום מעבר לטמאה פליטה בלאו ובן - מה
מובא בקיום משנה נגמרים מלאו ובן ומקשה על הכן

4. ומקשה אפל בקיום משנה נגמרים רק מטמאה פליטה בלאו ובן - ובן
גם אין לו שום שייכות דמושבע ומומר - ומה בשעורה שאני יודע לך
יבות בנגמרים מקבל משום פליטה בלאו ובן על שעורות כ"ב: ואפל בין
בנגמרים היסול משנה מקבל בגוף הכרם בשת כמשואר לקמן נ"ב. ובשעורות
כ"ב, ובכשו שפשטן שאינו פליטה בלאו ובן נגמרים מקבל שעורה,
איך אינן במה בבאורה אינו הבשרת מה לבוקא, ושוב בלי קבלה
בלבד או להטיב לך מיעוט על משנה (4) המשך כ"ב: בלא בה אינו כשאו
בה ~~שבה~~ ונגע פוטר
5. ~~ואל אפל עוד במה פליאה לקמן נ"ב, בטמאה בהיסול משנה הוא משום שאין~~
~~הבשרת בינו, ובן אינו בשעורות כ"ב, אבינו נשאר לבדו לעצמו שבבשרת~~
~~בינו על בעמל כ"ב, בה אחינו ומתי הכן בשעורות כ"ב: בהגמ קבל~~
~~לגוב שמומים לקבול לעצמו - נבל אליבא בדיבה פרדשם ליבא מיעוט~~
~~על משנה - אפל אליבא בהכן בין בגמרים מקבל בלבד~~ קיום היסול משנה
~~אל להטיב בין קיום משנה ובין היסול משנה - יב בטמא בנגמרים~~
~~משנה הוא מטמא - ועל בהשגבל מושבע ומומר הוי טמאה שאינם~~
~~אלא בכן במושבע ומומר אינו לבטל יי שעורה עבשו שעורה הקובעת~~
~~מהר סיני~~

נ"ב ומקשה אל נימא כ"ב תשני בעמקנו בהרשה ובטבה יש מיעוט אבל
על משנה לבדן ממעטין ממקבל גם בין היסול משנה ובין
קיום משנה מושבע בטמאה בממעטין היסול משנה וקיום משנה
(5) לקמן כ"ו

(8) ד תוס' יוד בהגהות רש"ם בית ד' ומאי (12) ומ"ש לא ק"ב והשני

דסומיא דאמשרע - ועומד

הוי טעמא אלה בכמה מיעוטי א לשיטת מתניתין בלי טעמא לשיטת
(2) וכן הוא הדין פגם כלל ג' מבטל נפש, יש דבשי שעורות כ"ב, אלא כן ואמנם שעורה הר סיני, וכן הדין באין
(2) ערב בטמאו בממעטין משקה בפלי מושקע ועומד - וכמו סדקה
שלא תחול עוד שעורה לבטל שעורת הר סיני, וכן שלא תחול שעורה (12)
לקיל בגין שעורה אלה על שעורה
ולפי משקל קושית בגלי - בבכן הכא במיעוט המעמד לשמשה -
ובינו בעקבא בשרשה ובטלה ממעטין משקה - וטמאו בממעטין
משקה הוא משל מושקע ועומד בגם לחיבון מקבא בשרשה ובטלה
בשקה נמעטין משל מושקע ועומד - משה לקט רבא סדקה מושקע
ועומד. ואין שעורה אל על השעורה וכ"ב הכן רבה והלא מושקע ועומד - ולפי
ואין משער אלה שעורה לבטל בדר שאין מפורש בקבא - בשעורת
הר סיני הוי רק על הבשרש במפורש בקבא כמאמר דגלי פה כל
5 מבטל שעורת יש דבמ ודבדיל, ודבמ של כל ל, ודבדיל של
הוי יל - והוי הכן השעורת כ"ב בדבה בעוקר לה
(8) ואלבא לה בגלי לבאורה יש לעשות מה שקשה טובא על הכן
הכלל בשעורה אלה לבטל בדר שאין מפורש בקבא אע"ג שאינו בשאי
כמאמר הכלל פה כל יל מבטל שעורת - בגלה ע לקמן יל, בלמידן
מקבא בלבדר ולהיטיב יבא נשרר לבטל את המשקה שאין הרשות דיבו
לבטל - משמע בטמאו שאלה אלה משל שאין הרשות דיבו
לבטל - והא כל בדר שאין מפורש בקבא אב אין הרשות דיבו
לבטל. ומה אלה - הוא קשה בע השעורת כ"ב, אלא נשרר
לבדר לעלמו ולא הוי שהרשות דיבו - ע"ד הגל של בדר אלבינו, ואלא
הכן הגלי כ"ב שפי בשקה אצל לגלי שמעמד לבדר לעלמו - שאינו
משמע הדבאל בכל טמאו בדאלה לשיל שמעמד לבדר לעלמו

(1) שור דאמר בגם מבל בעמ שמעמ
(2) ע"ל דאמר בגם לבדר לעלמו

① יש לעשות קצת סדר משלו, שזעירות כי: בלמה בימי לשון הזעירה - ואז מיאלם בעיקר
בדקדוק לשון את המשקר לשון אלו בלו משמע ואל בלתיבן מקבל בברעה בומנו בשלבה

③ ונתנו בלו בסולגיל במושבע ומומב
בתנאי קיים סיקיא בלה בטלבו

ט"ו

והיא בדש ובין מעוזר אלג שאינו רשאי לה כוון שאינו מושבע מפר סיני
ב ולפי בנין לו בהא במכנה בשבועה לבטל אינה לה משום שבועת הר
סיני בשו אליבא בבבלן במעמדן קיום מצוה ומיטול מצוה מטעם אז
בוש לזול אות 5 אבל אליבא בבבלה בשבועה בלהרע או להטיב מעמדן
רק בבטול מצוה מסתבר לומר בבדין רשות הלא מה שיש לו
רשות לעשות אבל בבטול מצוה כוון שאין לו רשות לעשות אינו
לה - אבל לו ② בהבריאת הלל אלא אליבא בבבלה - ולהבין
לבבו אל נשבע לבטל מה שעתיד לבוא אינה לה - אבל הכן
והכל אלא אליבא בבבלה - ואליבא בבבלן הכל אלו בשבועת הר
סיני - ② הר בנין הדרן בדרשו בדרתו דבל כל אז אבל אליבא בבבלה ממעמד קיום מצוה
ג ואלו אפשר עוד לתפש - בלשון הכן בקבא בשבועה ובמצוה אינו רק
לדבר קבל - והמיעוט קבל אלו בשבועת הר סיני אבל משנה
מאוד קבל בשבועה שאבל מה שעתיד לבוא - אבל לדבר מלבות
בבל לא בממעמדן אבל מאל הוא לבבלה שמש - הא לא נשבע
שבועת הר סיני אלא בבל שבנו אפבי שמש בבבל לבאל בבבלה ③
אבל אל נשבע שיבל מה שעתיד לבוא ולא אבל לא יבדר על לא יאל
אבל בשבע יבטרך לבבא קבל - לא בא בכן כבנו שבקבה בלשון
שאינה קבל - ובנין כבנו בבמה מבטור מבלבות בבל לא
10 ובלב הא בבא בשון סי כלל סיק בבלשבע לבבר אינו בבבדן בבשבועה
אלה לבדן קבל ומלבות אי לו הר בן בבאפשר בבאינו בבבדן לא מבבל
שמש - ואלו עוד אבל בבקבל לבדן מלבות משמש לאו בבא בשקבו - ובלב
לפי כנו לו בבא בבא בשעה אלו בהלבה בומנו בבבדה -
11 ובלב אל נומנו שמאלה קבל אלג שבקבור ומל לא מובא בבבדוב קבל

אין שעורה כלל, כשם שאדם קרבן על שקר ועל אבל כלל ואם בקרבן אחר על הקלון ומעל

דיסקוסיה באושעיה ומומס

(5) אין עליו דבר ואל אלא אשמה ולפיכך מתחלף הקרבן אחרת — ועל שמתי הבנים עמ

12 והנה לשארה בפרי רע"א סומכוס אע"ר - בלי הגמרא פה אמר כי בפני

דטומאה בקרבן באין שעורה אלה על שעורה למכבר משל בינא באין איסור חל על

איסור (וכ"כ הקרבן אחרת יתו בלה וכאיתי) - והנה רש"י הבולא דסמכוס בלא ביאה

הוכיח מסקנא שעורות כלה, שבקשה בשבקה לתן בלי מחבר ומומס משל

קבא בתנון אמן - ומשלא הקשה משמעו בלא מקבלים באמרא משמע באמר בלאו

סומר הכן באמרא ובל קושית הגמרא הא שיבטור מקרבן ועכ"ס לבקשות מבעשה

והנה הקבלת הארור סי' לב אמר אל הוכיח אל בשטר הכן בהשעורה אחרים באמרא

13 והנה לולא פרי רע"א הי' אפל בוכיח הברות למה שהכן סומר בתנון אמרא לתנון

שעורה - בפני אפל בסומר שאמרא ומה בטור ממלקות כשעבד שלי בעמיל

שלא יאכל לטמאו שמש הבית בלי אל סי' מב בדעבד כ' בעמיל לא אלה הפשה

בלי והכ' שמש לאשה שאתה בא ופסקה ולא טלה ושר אכפה וכאתה באין

שלי רק איסור אל כיון באין הגופה ולא השאר מתלקה - [ולפיכך בלי עפ

הבאה בגל שעורה הם סיני אנה אלה בשעורה לתן הקרבן ועל שעורה עכמו

אינה אלה לקמתי] (1) עין - כמו הסבות לאשה הרשאו אדם סי' קיט מסאיון כ' בפ

14 והנה אפל שסומר אמרא דאיסור לאו ומה לא הקשה בגמ' השעורה כלה,

מאו בלא מפסלת מטמאו שמא הרשה מתלה אחל סי' לב (בא קמא דפא ומפ)

באינו ומר על לאו בלא מפסלת אלא באופן שמעבר בתנון ממנו לבקה ואינו נמן לא

יקושיא בגמ' הוי מאינ שעשבר לתן לתנו אל - ואינו מעמר מה לא אלה

לתנון קרבן משל ומה בתנון אמן

15 ולאמרה אינ' על בגמרא מסקנא שעורות כ"ג שבקשה בפשיאק אלה שעורה

על נמלה בא בלי מחבר ומומס - בלי בקושיא בגמ' בלי משל אמרא כמוש

אנו כי בלה לקמן - בפא שטר הכן בהשעורה ליכו בנא באמרא

① קדושת הגוף כלה הוא גם מאיסורים של מעשה בפועל שבו משתמש ואותם אין שעורה אלא רק שעורה

הסמיכות בחושן ואותם

(6 ג"ר)

ואין לומר בקדושת הגוף הוא משל בלוגא בלאו ובן (כמו הבכורים) הבאה בין בצד קדושת הגוף כלה, בהא אינו לא יספיק גם של כולל בשאר דבר כלל הקשה הגוף בדין לוגא בלאו ובן - ורוש הקשה ואנו במורה בארץ בלוגא בלאו בן מה לסמוך לדינא בכולל

או ולאורה הי אפילו בשיטת הסמ בדשעורה על איסור אחרת ליש בינו באלמנה אמרינא שפחה בקרקע הנדרים סי ל"ב אות ז' בדאיסור שעורה כל על הלוקת הביאור ואיסור לילה הוא על מעשה אכילה - ובמן בדאיב משל ר' פעולות הלוקות אינן שנאמן במעשה ליש לדינא באלמנה בדיסודו הוא ששני איסורין הלה על פעולה אחת

② ע' דכן ט"ו: בלא אכל בסוף בסכו הבא בין בדרבנן בבכל לו אחר כו בלק מי לא יאל אלי כל יאל לאסרו בלאורה סדרבנן אז שיק רק אל באיסור מי אחל בדאו רבה

ת ולפיכ לאורה מושב סעיפת רבינו - בשקלה הדשעורה, בדאיסו שעשעה אחות על איסור אחרת בשביל על לאו אלא תקפולי - שפיר הלה כמן שכל ר' פעולות הלוקות כולל - אלא המתכ' בדאיסו לגמן שעורה הלה על שעורה לאורה לא כלי ר' פעולות הלוקות - באכילת הדבר אסור משל בדאלל ר' בעוכל - ובמן שנאסר פעל אל שהה אינו נאסר פעל ר' משל בדנא באלמנה אל ובלב לפנים לגלל את 4,5 נמצא בש ר' מיעוטל על שעורה לקיל את המשעה - הא בלעיל משכנא בלבדו בדמעוט מלאכה משל בלן שעורה הלה על השעורה, ועוד בדמעוט משל בלוגא בלאו ובן - ואי מובן היטב הבאה הדשעורה כי בדאכילה הקשה הבלה בכלל מושב ועוד בכמו בדנא דלגלות הדשעורה, באינה הלה על שעורה בר סיני אבל לקרקע אינ הבאה בדמכל בן כולל - בכולל מכל דמקום בדאא לגלו - ושוב הקשה הבאה כב בדמ הביטו של השעורה לוגא בלאו ובן ונם אינו אלא דלגלות, בכמו כל לא אל הדשעורה לשעורה כמבואר הדשעורה כלה שעורה שאין יופי לך לעבר ① - שום מינים ביונה אלא מל מיד בלה אחרת

ומה יכן לא מכיל הבא ומה מושב ועוד - ואין שעורה הלה על השעורה

(10) אין אדם עומד ומתפלל

רסלניו במושגי ומתמד

קו ולפיכך אפילו עם פלאותה קשה על בלי הכן, ועל כי הכן על הדיל בשעורה כי שמיעה בהשגחה פשוט לאדם אינם כמו ומשיב אין תלוי בפשל על אמרתו והקשה לו מעט פיוס בפס קטנים בפס מי פלאיפן מקבל בעיר להבטר בעל הגיפה הבאשן הי איסור הבהו מעלמו בקון בפס ושעורה אב לאדם יש. ולאותה קשה פאב מעט אמשון באין שעורה אלה על שעורה (ומשום שפקר בעיר הצם הקרן אורה על הבקר בל יא. הבאר ובאמר לפרון - ולפ. בנין אין באין שעורה אלה על שעורה מטמא פאנאגיל - אפל לאותה מבן קשה פטמא צם נימא אב באין בפס אל על בפס - בחשבון על הדיל מעשר שם. בפס קטנים בפס שמאויר שמא על אכלה אמר - וכיר - ולפי הפשט נצר להבין הנ"ה בנפש שאין על אדם עשו אלא נאמנה בעל ובפס הקדל הערבה סי לינ אמר אב אי קשיא הבאלנ בהשגחה בחשב בחשבון בעיר לאמרה בפס על הבאיסרל ומשם פאנאגיל הה איסר אפלו - כמו פרקו מאל בקבס על מיסת לינ אנאגיל כמוש לתל אמר מן - ולפרון שמעל הבאפלו כבי שיהא בנפש אינם בחר - אבל לתן אנאגיל לא שעמל הבאיסר אפלו יש - ובקבס אל נימא כבקרו שבאיסור אפלו לא לתן בינו פאנאגיל אב אמור דמה פאנאגיל הכן יא. שקבס אלה על שעורה כון בהשגחה הי האיסור הבאלל ביקור

21 ולאותה בין שאיסור אפלו בועל לתן בינו פאנאגיל ומשיב אל נפש על שעורה וכמו מאשר הרשב"ל סמ"ו ברטון

(1) ואולי נימא בהגבה בעיר להבין לתיבן בהנפש אמרינן אנאגיל (כמו שמה בנשרמה ובקיאות) רש"ל הבאמר בל בב, בשיטה בעל הקשה כבי לתיבן מקבל לריבה באיסור לא אל על איסר עשה) אלא בשקיל שעורה לנפש כמוש הכן בי. בה הבקר אלי מאיסה טמא אין לתיבן שעורה מנפש עד הדיל כבי אל מאכל בוש נפש בחמר נפש.

(2) המשך בל יא.

(5)

אינוס בת האומה - שם יתן גם לה גיבל קדושת-יעוד. בשביל קול בבכו בלי יפ לשעורה -
לאורה קדושת הבאשלה הינו לשיטתו דלא הי' גיבל בלי פלגמאי מובטח שם ואב
שפר הקשר בהם לא הי' שום הולכת שם ורק הרשאה - ולאורה אמות מפו
קדושתם הי' בפיון בלא בלי שעורה בהם אינן בהם כמו שבבל מובטח שם
אב הים נשמע מזן בזכו בים יפ לשעורה - ולאורה אין, בלפי ברור אלעזר
~~[illegible]~~ אם הקדוש בזון לאבוש של גיבל שלא יאמר על שעורה
בגם לא אינפר לן בשם יאמר לא אמר על שעורה בקדושת בקשר - אלעזר
גיבל הלא בלי בלי מובטח שם לגולה כמן שעושה לעבודו לפשר - ובלפ משמע
בלא לא יאמר ולא יעשה המשתה לא יגיע מעל הולכת שם - (בלא מים בעבר
ריב ופא מבמלו) בלולב נמו באבושר בגם גיבל הינו בעקבל בלא שיאמר
על שעורה ומפו הולכת שם לגולה

(5)

ובלפ לאורה בין בפיון באמת אל לא יאמר אינו יודע על שלא אסרו
אב הים נשפע שי בשעורה - ואלו אפל בפיר פי הקדוש הרשיל בל בב
בשיטת הלולב הפל בזון מלוה הלב על שעורה הינו משל בנגע באמרגל -
ובלפ מפרגל מובטח ~~[illegible]~~ בנגע באמרגל הינו אינו אסרא כלל בלולב בפיון
לא בגם גיבל בלא שיאמר על שעורה - ובלפ תינן מפרגל בלשיטת בעבע
הל בזון בשעורה הלה ~~[illegible]~~ אינו בין מיוחד בשעורה - אלא הלי בנגע
בבהמה בבאמרגל

ובלפ לא בקושי בגרות פי לגב אמ ב שפי בבסודרגל שבאמרגל
לא בשעורה משל שאמרגל בבאסור שעורה אינו על אלו הבדור אלא על עשה
המעשה עצב עלמה - נעשה בקשון בבאמרגל ליכל אסרא על עשיית המעשה
משל הלי מר ~~[illegible]~~ שפר בקל, נגב ליכל אסרא על אלו הבדור בעבעל לא אסרה
בעבר אלו בשאר הקבל בין שעשה הבדור לא נעשה לשקר

(1) עי' קב"מ סז ת"ד ד"ה וכן דעת"ר ב"ה אבל
(2) ודי מאירי שדעת ע"ר - כאילו שנשבע לקיים מע"ש שדעת הקיום מלה עליו לעולם
אין אין שדעה אין ביטול ואין הפרה ואיזה שלא אמרו כן אלא להרב ר"מ (22) ולמה
ואולי לא ביש ד' בינוי הדעות הא בכם קופא שאמר שדעת דב
שאדם אי לא אדם בדר פלוני (2) כב קופא מאירו לדעת אלא בדר (1) אלו
לעיכון בן כב מקבל בלשונות ולקיומם בהשבועה קופא הד סיבה לקיומם
ארץ שלא אלו שיש אלות אדם אי אומר משל מקום פלוסלמי) ואולי הלות בינוי
שלוש ולא יכול מדר לא לאון מלא אשה ובפרט כשו אי הבטה ד"ר
אמרתם אלוי בינוי ושדר ישלם אומר כשיודעו לא שדעתו
ואולי לשיל אבל קדשת הבעלות כי מבל מלכל בל ל דבה שיר שבקשם
בלי יסי דרש פלבשא בעמ נגר בדרכות אל ב' בית אבל (יוסף הפני משה שם)
אל מם בדעל שדעת ארמלך לדרכבל, ושדעת משו לעקר-ולפ בנל
ול בדעל נמעט רק בלשון ליבא שול אלות ומעולא ל ב' לבית אבל-סוף
אלם בהשבועה מאירו לדעת כמו שקדע - ולפיל מפן משל בבל בקול
ביש יב לשבועה בסיגן בסק משל אבושל בינות אשם בביטול של שדעת
בעמ יבו לקיל בהלות

ובלב הבאש כי בסמנגא אירי שלא בעבור לשון שבועה ומאמר משל
נפי מלכם ומה מכמ משבריו בארץ בליבא שול אלות לא בלפי מלכם מה
מבשבל לי - ולשבועה לב בל כמו בהשמה שפם בלה האמם לתבריו בהבשבל
לי בינוי בבן שלק לבסק - ובלב לבינו אינו מוכח שיש אלמות בינות
הדעות - ושיש בין ~~השבועה~~ הדעות המאירו לקיל ארץ בליבא אלות שדעת
כמו לל לשבר בהבל אלא בלי לב מבשמו בבן שלק לבסק - ולשבועה אינן
בבבאש ובמל אלו לשבל ט, בלבל בקם בבא אינן בבשל נשלות
ובבאש לב בבבא לא שדעה הבא - ובינו בינו בהלו רק משן בן שלק לבסק,
ובמנ לב בבשל לא משבשו כלל משל מולבא שש - ולשבועה בינל בבית
שדעה הבא בקבא לבי שבבשל - ובסיק בינות, ולא בשר לאמר בדר - ומעולא לא

יג: שאל רבותיו מקום ובפקל אבל משהו כגון רשותה או הכרת הטל אעפ"י שאין כאן קסם או מלקות

יא

משנתנו שבשם אמור ישרד בפנים אל"ג נכרת אסור משום הובאת שם לתפלה במקרי בשעתו כלי לתפלה - ונראה לדיין מעלה גם הטעם בבראש משמע בפאופן שמצטרפ אינו בין שרותה - ולא רמז של - לא שרותה עמוקה הינו שפשר מושרר ומומש

(2) במשך מעל ט"ו:

בבא עבדה הינו בוימא המשנה ב"ה. בשרותה אינה אלה לחשב משום מושרר ומומש - ול לבמוש בכן בשרותה כי בשרותה על איסור נעשה לפיק לתבש בפר וכן בלינו קרבן משום בטלי מושרר ומומש ואין שרותה אלה רק שרותה לקרבן משה אינו אלה אפי' לעבדי מכות - ובדיוק הקשה בגמ' מהאסכון במושרר ומומש - בשא אינה בלאו וכן כמוש אצל של - או כמוש הכן שרותה כב, בדבר הלו שרותה שאתרוש - ולפי הכנ"ל יל שמה שפקשה הגמ' שרותה כגון: מושרר ומומש ובינו בפנים בלינו קרבן שזה לבל מכות בלא מעשה מיד כנ"ל - הינו מהכן רק ובינו מהכן רק שרותה כב

(3) במשך מעל ט:

ולבאורה קשה ע"ל מקושרת הגמ' ט. ~~[illegible]~~ שבקשה הגמ' בלאו המן באכילה קאמר וק דכן ואיב הוא יבל שאול - מכת מצה בשל אינו יבור אל עשה אלת אור אכילה או איסור אכילה מקרי יבל שאול - ויל בפרק פ' כן לשיטת שסובר בשל אי' פטי' התלת מקרי יבל שאול אבל הוא יפטר בפ' הבאים של ומל מלאכת המאורה בל צו דבה בנפש הישראל שבעה ואל אמר המן לדב הבר דפקר ואסור לאכלן - מכת במקרי יבל מכיות ובמאיני אכל בשיטת הרש"ל - ור ישור כו סה ב' אל שמעה בנפש הישראל המן ובדאור הגמ' של - וק כלב סה ט ובדר קבל

לו, דבאוש בה ובלא מושרר ומומש - אבל אל אסור נבילה אלון בקונש אסתרא הה ומ - ול בבנות הבאוש בבלקיל ב"ב לא אל הבלבש מאול אסתרא ובשיטת חנוס לפי דעא דבאבול בל ב"ב בשיק אסתרא } ובנפ דאינ דפרמינ דפאמה לבל שאולה שזה ב

(7) שלר שבר בהי לי כאסן סי יא בה ומבשי

שבקשה מבור בביר מיאוס בלובו קרמן בלשלד לקיל את בתשלת גיפל באומאגו
ואולי אפל לבמש בבלעיגו דבאיל בל לבני בביון באיבו קרמן לאיפין מקרבו בלשלת
ולקיימם בבשרות אלה לעיבב באלתיגו [redacted] או יל בשלבין קמו באל מל
דבולל מא אונו מאוים קרמן - ולפיב משב הבלש דבה הבו קמל ומלי בטרה
בומיגו בבברה אל"ב צב לתב המקן - בבשיטו הבו כון בבלי בשת לל אלמ
בלובו אסר מכן בי הינת אלל (7) ויל בבנת הבלש בהגו בבב הבשמן
הי סרבר בנלל בעיבב בלב בנבב אל יל כל מיבי בתשב ומבולבק לומש
בנבבי עבמו אולל נבלל מבבסק ולמב מאבובה, ומבי הב בש בבב
עבבב בלב לא בלי יל קיול משב בבבו אלתיגו (לבבובה מובת
בלא בבבמב בבש אובוק באון אל רק לבלי ירושל) ומאלגו נבל
ללמוב מאבובה אל באובן בלש אלתיגו בבבן בשלבת ובשב באונו
אלה בון בלובו למוב בבבל - ולפיב מבוים מבב הבלש ובלי בטרה בומיגו
בבברה בבבו לש בלימוב מאבובה - ולבבובה לפיב בל בבברה בומיגו בבלה
הלי מיאוס ~~אלה~~ בל בבבבב ובבל אל אסטלם לן בבור בבמב בבבל הבלש הבה אל
נבר לקיל ול מיל מבבר קב מאל בבן קלל הבלבל נבלבם באלבגא - ומלק (8) מלו

לי בבה אבבל ומשב - ל דבוטלגו שב בבבלי מבב לי בלי יבבב, ובבי מ.ו. לן בבר באב
הול לבבבה לתקור מל אומב אמן לבבקב אל יש יב - ולמב לי לאטרבב בבלקבמל
בובבבן

לן בבל ומב מומתה - ובבשל בי ול בקבן אובה שבקבשב מב באומגו בבבה בבמגו
אלי בבמבל בבבקי ובל לבבבר - ואלל בלבי בבבבל לא כבבב שבבבגו בבלן. בבמבן
מבלן ~~שבבבב~~ שבבבב - ובולבק בבבגו לבבבל אל ובלל לבבבר לה בבלגו
ובנב בב אלי לא בי ובל לבבבר לה משל בבבבן בבבה ומבבמב לו

שאל ימלא רשות מצוות ובלתי לחייב לה- ועכ שאבל הם אשר לא היו מצוות
באיר הוכל להבריה מיב- והיאך יבני מה שיש מצוות והיא הם אשר אינו
עתה ועכ בשיא בהשמעו אל האשה בשרה לב הימים בהיו

(2) גמ:

ת. יכון בנפשות- ההוא שרוה לו נפה- ומנם לשיטת הכן בהם שאמר הגמ' באיר
לעשרה שלא יאכל עמו לב- שהיא קושית הגמ' לא הי רק לשל בל שאינם (בלא
כפי הבנים) ולאורה מעשרת שרוה לקיל בהלו נפה הבן הכן
שישרה שיאכל עבורה לשיטת הגמ' ניטין ובי בה השאמן. שיש מלה
הזכלת הבנים- אז לשיטת הבבלי שיש מלה הראולת מלה כל ב- ושרה
שאכל מלה- בלאורה הין שליש הוהא לשרת אמן מלות מקרי שפיר
נפה- ואולי הין בארנשל אל הרבן הראה. שה לו נפה, ומב לי במלה
שאינה חורת אין הבשל נשרמל אל לצעוני נפש

(1) המשך מגל ט"ו:

שיר באפשר לוק הכל אל הירושלמי בבנם הירושלמי אל מתק: בשמן הקנל
נתפסק אל משני לשון קנוף לשרת אלות קרבן-ולאורה בלי (3)

(2) המשך מגל ט"ו:

והנם הגמ' בבי: שאורות סברת בקושית הבבלי הם פסולתא"ל - ומה: טעם ב
הרור בלאורה הבדור אמל נשל בפל כלל בעלהו לינן לבקר אל הבמנ"ל
שפטור מטעל מלות לבקר הבן שבמנ עוסק בעלה, או כפר לנן שיחר
אומש וכבר- שיר הקבלות ויקר דבפוס שלת הבעיס סי' ב' לדינן נשרה שלא יאכל אשר (ושב) הבל
בפרו שבעה דבר ובי בלא אשר כלל בין שאין לפנינו אלא מקרה שליב הבלה הבעלה לבעלה
אינה סי' עד הבלה ה- ואולי שיק הבל סברת אשה כראל סי' ז' בלש בולל לדין אל

(3) בלשב בעשור בעשר בקנוף הבו לשון קרבן לדינן אלות לבל- לוה
אפשר באלות הקבש אינו נעשה סלאו ז' לשון לעמוד ולא נאמר אבושל
בבינוני לשרת קרבן (ושרן שיטת המאירי ז' בלא נאמר אבושל בי

① שאלה בהפרשה כ"ב סק"ז אז משמע כשפרו מדין המלוה ושדה בגלות וכמה מהלוקה כמ"ס ג

ודשית קרקע ולא הגוף סוטה כגון בלמידין מקבלו אי בבנוים כמשנות לשון
הרמב"ם ע"ל אלא לגורה קשה כשהו מקושית הירושלמי דרוש עניר בגלות לאבנו
בבנוים דהרינו פר ג' סעי' מעוות בלשון מקרי כל שמדינים מדיטה שמנו
כונת - אב אל פר ובלי לעשית קרקע מפר לא יבלי קנין - ולאחר
מוכח באיבוש ירושלמי בפר מבלי נמו בוקבל בעיות [וכן משמיה
באלב בגלות לפירושלמי לבקשות דרוש מל בפיל] בלב לשון מעוד. ושאמר
מפר בן לי שמיה כמו כן מבחינת בשמלה שלב כשבירה דרבנו עברה
משמע באלב שאינו מלבן מלשנו כונת מלבי ובשלה גו כשבירה לאבנו בפיל
משמע מינו שלפיק שהסא מעוד מעמ לשנו כונת עש - ואבשל בעקר הפרק הוא
משקלה עבר סי' בשדין ובל שאלה לגיסת המפרש מעיטלבדב בהפא
רשה הפלש

טי דכן בב ובלמא הימנ - ע בהרמבן ונמחרבנ ע' הה מ.ו. ני בול בפ' הבשנות
בקיבוסין הי' ובעבר הי' בשלון אבא מורה יתם על עברות מעבנת. בהפא
מורה על השמנת הגל - אב ול בפמ בלשון אבא מאלב בלשון הרבנו אינו מורה
על השמנת הגל (ד"ה מאורי בשיה סורר המעל בפרנו בלתוב לים אל בלבר
אחר לבנו - ואל בפמן פלנ ע"ב ול בסעי הובאת עבר אחר לבנו בלשון
הרבנו אבל באין עבר אחר לבנו כון בלבא יתרון הובאה עבר
מאמנת לא בל' ובל כלל ומשה לא הלבלק הון לפרש בקומת בקר
בו בעקבא לשמוד

: דכן לאלון - ע דאי לבפיל גשיא דשאר מבן הבוש ישרבה בגלל כא סיון
דעם שב קושית הרמ"ם - ול מפ' של יב - ווש להרמיב הבפרוש - בלאורה הא

① יכן מוכח מלשון הרמ"ם בפ"א מה"ת הי"ג
② שיר שבב בקרקע אורה בסתרים.
③ גם אבשר לבעלת בבית יש אלות לבוא בלראיבל אסור אבל דפי' לבעלמיר

(ב)

על כי האיש ישיקם בשביל סתם הכן לעשה בשבת גם אסור אל הלי עקר נפש
בפיג גלל דמתלקות אנלי. אל סתם נפשל לבאמר - ועוק אם המתנן הכן אז ראשון
לבדם באסור משל סתם נפשיל לבאמר - ועוד אי נימא דאכל נפש נאמש ב.נ.ל
בשבת בקבר ולא שבר האסור - אי הי מסתבר לעשה בשיטה בלבש לבריק ודרר
אל עושה איסור בקבר או איסור גרמה ובן האיל באמת שיטת הרמב"ן דרש
מכלתן - ויל קושית המלוה - בפנים ~~[illegible]~~ הרמב"ן סי' יא עמ' נפשל בגד פעמור
הכן. באסור אפיבא הלי עקר נפש הרא משקה שרוצה כי באיסר אל אשר לשון
נפש הלי נפש - ובלב הנפסד ③ נלמד מקבל ביבור נפש - ובלה המיוחד בשבת ② בתשלום כ"ה. ועוד.
האסור נאמש בגלגל הנפסד ולא נאמש בשאומש בכר גם אסור אלי ברשבא
בגל קרא באסרה איסר לבא ממטא אל שבר האסר - ומשלה סתם הכן בשאומש
בכר גם אסור אלי הלי עקר נפש - משאל המתנן ③ אל דמאירי דפי' המשנה שפ"
בשנת המשנה לעשה נפש אי פנסבה - ובאמת גם כונת המתנן אפי' אלא
הגבירי קרקע הל"ל נפש קרקע בקלי אל לא בדות בשתנן - וכן מוכח מלשון
הכן ובלה אל המנסיס בשבת באסר - מוכח בלא בפי הלי לבור של הנפסב - ומטול
המש דלא לשנת אשות יב, בלא בפי הלי של שבר ולא אלא משל הנפסב - משאל ② אל לשון הרמ"ם פ"ט הל' ב, ולשון
בכר גם אסור הלי באומש יאסר באיסרבל מלמה אל המאבר פ"ד הל' ד
③ ולא מטל שרוצה כי: בלא אלא, ומהרמשן כתב פה בגבולת שבוכה מתנן גו בש בין הנפסה קלבל
(15) לא:

הראב"ד
ול. כן דבר טבור - שהראב"ד בהגם גם אלה - אינו מבשבן בשל גם לאיסרבל - לאורה משמע
בשבת כש דפ' ה בגל הקרקעות אין בהאיסרל לעשה אי בקופש אלא בשל אסרי
גרה - ~~[illegible]~~ אבל לראורה יש לבאות ראיה הש מבקה לב: בלפמש ראור
שמת הל מעלה ב"ה הל' ד דבר ובלה בתקרי הנל קבושת פר ומשלה שיק
מעלה אל לשיטת הרמבן אב גל בנשאר אב אי ולא בל איסרי גרה - ובלה
ולשון הכן ג"כ בה אמש בדבל - בשבת מקבל בהמת אסרה אלו ע"ל - משמע בלא בל שמאן
מבכן, בה אמש בדבל

יאל, כן ד"ה טבור - האב ולפיכך כל שאותם פגול או נותר על כבר אם ע"ד המלוה פגא פל"ל
(רבה ופר אבל פגרסאות לשלא) בקבץ בשבן פליג על אבל נגיר ט"ר - שסוברל הרמב
בכל שאותם על אלא כ' ובדבר מדבר שאסור ומשבן משעו בשל באותם אלו
פליג כ' ובדבר - ואלו יל שאנלו לשטל בל דאבל ו' דבר הרי בנו, ודאבל ל
רבה בנבי בשרל בחורת לבבא בטלת על מורה על איסור - משאב הכן
משבש בטלת על מורה רק שפלנו לשטר רק קונים בסי אל דבלה אנו מורה
על איסור ע"ל ל. אומ

ע כ"אל עוד על בל יאל,

יאל: קה לאולין לא אומל לך - ד"ה המלוה פגא פל"ל ו' מטל נבשל רבה ופר שפבל הער בסבל
והכן אולקיל מן בקלבה אל בקלבה - בסבל סוברל שלא אלין שאומל לך אסור אל
לל מאיר כין שאינו בורתה מבטלת בבינור (בב אינו שיבל בטלבו ובמאיר
שסוברל בסלו מבש לשון קבלן) לאולין שלא אומל לך מבש לפי' כ' אלא
משל בלא בורתה בטל בבינור - ובכן סובר בבינור בלא אלין שאומל לך
מבש (ושלא כ' בבבא מציעא אירי שאבש לא אלין כבש שפ' הבלב) ומוכל
בלאלין שלא אומל לך בבבתור כל אסור לל מאיר אל לפי' כ' אלא
ואלו אפל בול סבבת הבול עפי' מלב דאי בבריב ביש נבר
בלום מלת אפבו לבבות יב בשאבש אבא נבר מבל בבשבת אמבבת לא הי
לשון מורה על נבבות - ואל מבן הבולק בבשאבש לא אלין שאומל לך בין
בבא בורתה בשבת אמבבת לא אלין בבבולת בבלו לבבל אב שבקבה אל כ' בבו שלבר אשב
לשון ובו מבשים בקבבן [ולשורה בבוק לבבור סבבת הבול - שסוברל בסבבת
כ' מאיר בבבת בבל אינו נשבר ומוכן בבל הבקב בבאופן שלא ובקבל הבנאי
שיבטל הבקנין וכבו, אלא שבוטל מבשבת הבבבל בבבלו קיום בבנאי ובשל
הבקנין מא כין שאינו בורתה בבבבה ע"ב - לא אלא דאין דמשבעת בב

(1) ובכל באופן בלומא לו הדרך בכל שיטת הרשב"א כי בנדר קלשון שבועה לו - ואלו אבל בלשון לא מישל במשמעות מלשון שמשבע איסור לעצמו - משאיר כמו המבטיחן לשון לפרקן לא אוכל לך כמו מבאר בדברי מה נשא לאחר בקבר מובא הרשב"א בשלמן

(2) שונה מבר דת"ר בשם ס"ת

רס"ו

ולכם בימה הבאה לאולין שאוכל לך בלשון השבועה בסונמא בלאולין הינן לא אולין מא כיון בלבו הלכתה אמורה לא לא אלינן דמשמעות כמו - משאל בלא אולין בסתם אינו הלכתה אמורה בסונמא לקבלן אינ בכל אופן באינו משמעות אל כיון מובם בלשון בדיבור

(12) ובלבם אבל בלא הכן נמי לסברת הבגיל בגלל ובאמת מות לאולין לא לשון בדיבור לא קבלן ומא אסור, ובלבם הא בטלת לא אוכל לך לא לשון יב הינן משון באסור בסונמא לשבועה לא הכן בו בה אלו-אלו כיון שאמר מות לא אוכל לך אמר מות לאולין מובן כונמא בשרת אמרת לא אוכל לך בסונמו להתפיס בלבם והו מאומה נמי אסור בלאמרה לשיטת הבגיל ומלי מבין ישות - ומם שמם הכן בטלן הינן מבין ישות - לא בשלא וכל והו לא מבל לא אמר שמר כן בסון בקבל מסיל בבוקר יאמר לא אוכל לך מובתא מולמו בלאולין בקבל לא אולין לתו אלא קבלן - בלא מבר מובות בלון אמר הינ אסור בלא אמר הינ לא בקבלן - ובלבם בטלת לא הם בטלן מבין ישות ובינן בטלת אבל אלינו בסו בטלל לא אמר שמר כן ובשרת אמרת לשון בדיבור - משאל בסו בטל ובלבם מכבינות לשון משמר שבלב לבמות בלאולין לא אוכל ינן כמו בדי בם אסור בלא בבשינל לא בסור קבלן לאסר מבין ישות (ומשמר שסור בסל נבב בסיק הבסה וכמ מבטלא שבועות כי בה מיבי) ולאמרה אמרה בסון בסבר ר' מאיר נב מובם בלשון מבטל לא אמר שמר בן אב אמירת לאולין בלו בלאמר קבלן ומלי הבסה מלילו - אלו נב כנ בלאמר לאולין לם בבשרת לא בה לו מבת לשון ואבל בסלבי הבנ לב ומבינ בלם מבין שמבטל בשיטת

(3) ואפילו בדבר הקל נעשה שאינו לו לקרוא בעלות בפיגול אל אומר בברכה עליו חייב לבא
אינו שנאמר לו בעלות אכילה ע"י נפשות לה' (33) קורא לשדה ראשית ... (ל"ט, ד')
(11) ונפש כי תקרב קרבן מנחה לה' בסולת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה
היינו אור שבראתי לעולם כי בלא נאמר בינה ביבות דמקום שנאמר בארון, ומכל כמון קרבן
אומר לאלין ומתפיס הקרבן - ארגיע בלל בין לשון מה שיר לא נאמר בינה ביבות
(1) ובלב אם שאלך הכן וסודר בלא אלין שאומל לך מלב מתפ- ריב מוסת
שסודר בשאומל לך לא בלי יב כמשל יבי אות 5 - וסודר בקבל לאו
אינו מוקן בלבב כן ומשום אפי' לא אלין אינו מוקן שבתוב לעשות אסור
ומשום לא נעשה מלאכה שאומל לך יב לאסור - בגי' לתלוין יבינן שלא אומל בלי
נפש והכא כשהיה בלוי בלבד בשאומל כדי לאסור - ואלו בלבד הכל כון
שיש מתשמרות שיאכל ומשמע בבאמן דנפשו שאינו אומל ומספקן רק אל נעשה אחרת
יל. הכן בה סדרה - ונפשל נמי מאונאו אינו נבון - ונ"ל הכן טל. בה חזרה וכשהוא
(8) שנכנסל כונת הכן אפי' מלב בה, בה ומתבל בכל נפש נעשה בפקר ע"ש משמע בפלוגתא
תבלא עושה כבדר שאסור בהנאה ובלי אינו שלל ואל אל עושה איסור אכילה
מא ~~לאכ~~ בעלות אכילה כבר נפקר (33) מאומל בשדות בלי כאה בפקיר אלי - ומה
שמתקיל בין איסורי הנאה באמרת לבשרן - (ב) ולפ"ל יש לבון שלא עושה קנין
אל נפשי תרומה אל אשר של איסורא פאות בי מאונאו בין במאכל לל קנין מאון
בנפשי תרומה - ומשום בעגל בה פאי לאורבה כונל בשון פאי בירור נעשה
בפסוד מאון שאל להשתמש אל לאכול אשר מלב אות בי מאונאו - אל לאורבה
לפ"ל אל בשדות אשר אות בי מאונאו - וכן מרבה מעגל ט"ל. בה לא שנות
(8) כמ מ- מלשמאן ל כבר משמן כש מה: במשלא בהשלה ב"ב מאל באנב אשר אינו ומשמע
(1) ובנב דבעל הי: ב"ה ליבנו נלקו אל אנו אומל לך בלי יב ואל יקום
~~מאונאו~~ בלאלין שאומל לך מוסר לרמ - ולב במוכת כהיבון אור כין
שסיל בשרו שם לא יבות

(2)
גם בדומה בכל מקל אי: שאומל לך באסר נפשי אדמו סלין מא
אשר אות בי מאונאו - ונ"ל בנפשי תרומה אשר נאכה בפקיר אלי - וקנוק אבל ובו

3. בר ומם שבת יא

.: כ' יהודה אומר האומר יתלה לו אומר כלום - ע' רבי טרפון דפ"ח שלבש שמונה אדני שאומר
ד' נ"ל: נ"ל בפנים
בבר עם איסור על בלאומיו - אינו בבר עם מיט בפ' יהודה אל לו הבבר כ' - אלא בבר
הכ' אינו מודה בשיטת שנופל לאסור כל האומר בעני בשיטת קונם בבר עם שלו

ב' המשך מפל כ'.
ושמעתי דשל הכ' יומ' אחר ג' שבתר על מעשה הכן יב, דמאלו בינו בהתפסה הכ' מבן
בבר עם בקבר מעלה ~~בהתפסה~~ יבות - ומקשל (ע' שלו נבפל כש מאבנון) בלב הלוק
יבמון לפי הלאמר בהתפסה כל אב עיקר נפ - אפשר בקנו בלו רק לעבר
בבר הלאסר - וכ' בלבדה עם מלפנו בתנון בנמוס בבר הלאסר מוכח שיש
גלות של התפסה בא' לבו גלו גלות על איסר אינ לא יעשר דמם שאלה
אומ' דבבר הלאסר - ונ' שיש גלות אחר של בתפסה
יב. נמל אבל נמם ע' דהשמטות כ"ג:

יב בגלות אבכן וכמבומם - לאחרה שיטת הכן בלא כל בבר בלבבר הינו משל שיש
לבבם איסר תשומם בנ אפנל - הכ' בבנו איסר מבבר, הכ' בבנו עשה באיסר
(אל לב' כ' משמרן עשה בתוך לאיסר) ומם שמומם לבבנל בינו שלא
הי' בבנמת לאסר אלא לבבל אל בבאמת היום בבונמ לאסר לבל אלא
שבמבבה בתבבה לבבנל - ומם בבל יב' הכן ב' בעקרו בומם תבומם לאבב ומם
ותבומם לאמ' אבבם - ובינו לשלל בלב הנ' בבמו בלא אשרינ בשל באיסר
נבבו ~~נבבם~~ נשבר לטמאל ובבל אלא בין בתנון בנשמנם באיסר מבם
מה שעשבו ב' בלין בם באיסור שבנו עשה אלא בשל איסר אבל בן בתשומם
אל בנו אסר לבל אינו מסתבר שבאיסר הנעשה הנו ש' ר"ל מאיסר בין שאינו
בומם לאמר לאיסרו - ע' הכן יב: בגלות אבמן - ונל שבר בהבבשן לא בבר -
בבו לשלול בב הכ' בלא אסר רק לבבל - בבא אינו מוכח מלשנו שאסר
רק לבבל (ומה לאמינבא ג' הבר בלשיטת בבשבי בהבבו בבשל מבבינ בבל ג'
אומרינ בבלאמ בבינו נבר אשל בבשיטת קונם אל בינו ושבר ובבל ע"ש - ואל

ד' נ"ל
ה' נ"ל

לימוד בעלת תבונה הוי מלה מוסכמת שאומר רק לצפון - ולשונה מופת בשרון חולן
על המפרי הלאומי)

ובלשון שטת הרלב"ג מבאר בפרשתנו - על דרכן פרשת קרח בדשם יא פסוק ג פנינו

ג. אך ומאן דאמר דבור לא מתפרש בלשון - ובלשון מתמתניא כל נפרל סי ד, ומשלהון פיר
כל לון משל נפרל מתפרש באל קבושת דבור אף לו הקבל דלולל - וכן משמע
מסכן בטאמו. בפ יומ בלום בדר בלנדר, מחול בכסה נאסר לו קבושת דבור
ולום בפ בלנדר אלו של סדר המאמר הא לו בלשון וכום מתמתניא בלי -
ובלשון משמרים לו מס נגר בל לנו, ולו דבשרון מכשר מולבת בלטומר דשל
בגנו ומהאן משמע פלבלר אין בקבושת שנה לה [וכו של דבשרון שמקולל
בם בשרק בהשבם קולל נשיקת פמיל] לו דקבלות יקר סי ד ומשן מה שאר
שלטנו בדר מחשב הרלל פיר בל לנ שנה לא קבנו אש אמר - ולו דבאמרנה לנ
סי ס"ב

ד. קרבן שאומל לק אמר - ע דמלום פיר בל לנ משל נפרל דבה ומר בדר פלעמנ
שבולה בבשומם קרבן שאומל בכר בם מרם בשמו נפרל דאי קרבן עשר
ומה אבל דמשמו בבשומם קרבן שאומל מתפרשים בשמו נפרל משל מלת שאומל
בבלו מה שאומל מומ בכן ב: - משלב קרבן לא אומל בשרון בלא אומל
בל אומר אבדא מתפרשים בפונמ לשלומה - אבל ע דגנל בב בקרבן בהשמ
שמנסים אומל לק. ולמאמם בל בבלום אלו ע שנגל נגן בב הא
הקרבן שאומל שלשון נבם קא

ג. מנ לו קרבן הבשומם - נ שלנ של הבה בבסב סדרו שנשלם שנשלר דאי קרבן בדר בם
משל בבשון שיאב קרבן דה הבלרה ע"ב בפונמ לישלר דאי קרבן

(נא)

ומה הקשר בין קרבן קטאת בפנים לבין אשמות מכח הוכחה שלשון בין קרבן אלא בשאמירת הבין קרבן הוי אמירה על בין קרבן - ומשמיע מה שמוסיף בקרבן בין קרבן קטאת - פלוגתא קשה בצד ובאמת שמדברים בפני עשיר בין קרבן - ונתפשקה עיקר הדין הוא לדור משור הקרבן לא הוי שגורה ולפי כלל אינש ולא תפארת בין

ולא דמשלינו בה אור ויעקב - בלבו על יתל בפנים הפשט שאין דו ממש אלא דמה שאומר ע"ר - ואפילו אפי' משב המעם נלון, בה ומחכל - ומכיל דפי המשניות לפי פי פלוגתא בפרק שאין דו ממש ובה שמוצא בפנים בלבל בעונה אסור משום בפני מלבש עיש - ואד כמ שיש רק על עצמו - אך בשאלה - ויש נפקמא לפנינו אלא - אסור שלבית שלו על אחיו - נע דאמשי דנמי תלוי בס' נ

אך דין שבשבועות אלות על פרי שיש דו ממש משל בתיאסר עצמו - ע דרטלינו ריש פ"ד שבדינו בהספרי בריש מבשר שבועה שבשבועה אלה על פרי שאין דו ממש ובה אופן שבדטלינו סודר בטל לעשות איסור הפצו בשבועה, ואיך כמו טמאו בשבדין ריבוי בתל על פרי שאין דו ממש - בפנים שבפרוה נעשה אך הפצו אסרכה אינך שאין דו ממש - אבל מעמי הרטלינו ב, דבה הלכם שמא בשבועה בלשון נפ אינך אלה לבטל את המצות מוכח שבשבועה בלי איסור עצמו ובלי מעמ בפנים ריבוי שאל על בשר שאין דו ממש - אבל בריש דו ממש אסור הפרמשה,

הפמטות

(1) המשך מעל כדי:

ובלבד בכל ר' אונקלוס ר' הדר בפרבאשנגל טרתו מעמ לא נמצא באיסור של דבור בלי אך משל נכסי כבן - ולאורה אפי' נמצא שבאיסור צבעת נוגע משל נכסי כבן - הוא מא אשכ קבושת הקרבן אסור לאכול לפני צביקה אפי' לכבן - אוכ כמו דשלמים פלוגא איסור צבעת מא צם אנוסא שנאסר באכילה קודם צביקה עושבו לפרר בנפרט בלה דדבור - והא יש, נ' אך פיל בריש קבועת

הטמטות מפרק ראשון

קרקע על הדבר, ~~וכו'~~ ואפו סתם האוסרת הזכלה קודם בשקה אולי קדושת צו אולם נפרה - בהמשה להקדוש הדבר אפו הקדושת הבורה - ואם הי הבשיט של הראשונים בגם שאוסרת לבשל אל אפו מפגת קדושת הבור, אובדילא קדושת הבור אולם סתם לאיסור בשל (בשאיסור בשל הוא מפגת בפני ממון כבן) ואל מסתפר בקדושת הבור אולם סתם לאסור לפני בשקה, באולם קדושת קרקע, (ולא אל ניתוק שאל איסור ע"י הקדושת הבור) ויכון שבוריתו שבאיסור בשל אולו מפגת בפני נפשי כבן - ואל בפני ע"י קדושת הבור - אל מסתפר בהקדושת הבור הוי אל סתם לאסור לפני בשקה - והא באו להתפיס הבאיסור בורת לאתה בשקה לבורה בל בפני כמו הרשאו לתין תשובת לאתי בתפס

יה. ובלם לפיש בתוך בלבי הפשון קשה מפגה מדוחת מוכח בלבי הפשון שיש לך לבינו מאמקרוי קיל מתפיס - אולו אם נוסף פיומן שבולם לאסור אשה אלין דבר. בלשון - באל אולו כנומו בעל ע"י הבורה, לפיכן אל לבינו מאמקרוי קיל מתפיס [ומאמקרוי לו הי אולו בשר בלבור ובא הי כולת הבוע דקלשיתל] אל מם קשה לבו לבוע מפגה מדוחת הא הל לו שיך הבופה מאמקרוי קיל מתפיס - ובלם מטל דקרן אורה דבה האיסור נוגע - בגם שבוכית בגה בנוגר של שלגל הינן משל שבפסק שרת בגם דבגל ולא מבני מם שבריו מוכיחן לאיסור - נל בבונגם בלשיטר בגוגל שלגל בגה הגם אולם שיבו הוכרה שבולם לאסור ~~ובל הלשון נוסה שבונגם שהגל בגם לאסור~~ ~~אל~~ אל ניתו בבונגם ~~שבגל~~ שיהגל בגו שבו בגם בקופל - [ובא בלבו שיך הבו כללו בגל נפשל לבהגיר לבוורה בל בגבו בקבו אל הלשון מוכה שבולם לאסור ומסתפקל אל רולם לגלות דבר הלסרה אל נבר - בגשל בל כה

(1) ועי' רבינו שמעון ת"ה, אמוד ד', לרבינו מאיר ז"ל - בתרא לא אסיק ד' דקדי

פרק שני

(2) ורבינו אשר הביא בלשונו דבמס' בכורות מוכח דס"ל דבא מאור קבל פרשו מלה אל הרבי באות אסור אבל ע"ד מלה סד בל ס' מבל מלה) בלילה בפרק הקיבה ובשלה - ואפילו בשלה בין מרלה לחלב יש מלה הקיבה - ואפילו בשלה לפי דבלא לישל בין מלה הלל דבבר הקיבה לישל שם בכשר מחמת מ' הבשלה אינה חלקי בין

(2) הרבינו אשר קבל - כי אמר נמי בקדשין אסור קאמר - דכי הדר פלא בסוק אפשרות בשרים לא הלי נבלה - ג"ר בשרים שהם לא הא נבלה הא לא נבלה מבשר ואפילו בשר מינו יבשת - הלא שיש יב שמדינן מתוך הבלות לשון עם שרשם לעשה ונעשה בשרם הבשלה - הלא שבר אמר לשון ומדינן אינו חלבה לעשה עוד בדבריהם, ומה תשר יב בשמדינן מתוך משמעות לשון עם שרשם לעשות וכמו כל נבלה דאבשא בדבות בשרים שלא אמר בהבדל לשון אסור אלא שמדינן מתוך לשון שרשם לאסור סתם - וכלם הבדלה לאוכל הבשרים הינו כאומר כבר נבלה שלו בשמדינן מתוך הבלות לשון שרשם לעשה אסור ונעשה הבשלה - והבדלה לאוכל הלא הינו כאומר כבר נבלה (ומלי תיבשא בהתוספה) בדאמר כבר אמר בטלו שלא ואשר יב לשון שמדינן מתוך לשון שרשם לאסור לי בטלו נבלה - וכמו כונת הכן כי אמר נמי בקדשין אסור קאמר בבינו בשרים בלשון בבלות אסור לי בינו בבדות - ומה בהתוספה לא נאסר מפני יבשת מכיון שבבר אמר בטלו שלא - פלא נאמר אבשא בבדות אלא באוכל הבשרים - וכמשמעם שכמו כונת הברכת שמא רס"ג לעשה סגירת הכן הבשרות - ואולי נמי גב כונת אשר הבשלה תמה הרבה הרבה אור רש מסכתין שמשמע מינה בבינו מפני מטלה יב - בלבוהה אמרה בבשלה קולף כבר נבלה בין בקולף אלא לשון - וכבר נבלה אינו יב שיעמוד בשרים הילם נעשה יב - ועל בשר בן בבלה בלשון שנעשה לשון בין שמדין כונתו מתוך בשרים מפני (1) ובלם מלשון הרמבם ז"ל דבר ואלו שנבלה נבלה יב מוכיח בנבלה אסור בנבלה קאמר - משמע בתו יבשת דבבר הבשרים באלו נעשה בשרים ומוסיפין מלת אסור - ובלם לפי"ז יש לפרש נבלה בלבוהה קשה על הרמבם שרשם של בלבבא מפני הבשלה מטלה יבשת ומה הקושי של בלו להבשלים כבר שלשה דשלי שאין הבשלה אלא בלבד אמור

① עד דברינו אודות מן הדבר נפשי יב, דבה אי הכי שאם בלמידן מקום
בלאסור איסור בדברים שהא מתפיס דבר שבוא עלמו אסר אלו לשאורה לחובתי אל אסרו
אחר אלו בלבד לא דבר בלבד - ולשאורה כונתו בוקא הקיום בהיו ובמ"ל הכלל

בלשאורה קשה בלהבאו הכלל לשל בינו בהתפסה, אלא בכם כאם משני מפנו יבות
אלב מעלו הדבר ג' הא לא מטלל יבות, כיל בהנם הדבר שמוכר הסי
הא הינו בשנות הרטלא בלי יבות אלל הלשרתל א נפשל אל לא מלשב
בהנו בהנם בנפש - בלא נאמר הא בשבות בתשב בהיטלו של נפש אלא בלו אלל
בינו נפשל - ובלם הבשבר נפשל לאמר שעבר הבאר בלשור ואל הבבר ג
הא אלל אל מעינל שבונת לאמר אסור כאם מא לא מפנו - בלינו אומם
שהבא אסר הבאר בלבור

ובלם הא בתלקו הרטלא והבן הינק לבנם הינב אל לא הי בינא
בהתפסה לל בלבלי לשטל - בלשטל הבן בבאסר עבינבא הי אב ריקר נפש יש לומר
בבבר בם הקבן הוי לשן שמעמתו שבשם לאסר - אל לשטל הרטלא בריקר נפש
הוי בוקא אל אלה הבאר בלבור אב בל בשיב הנו בתשב באלל אומם בם אסר
כאם

ובלם מם שפנו לא נתית לומר בהנו יב מעבר הבאמן מומשל בבינו
לל בלשטל הבן בין באסר עבינבא סני - ולב שיאה הקבן (ע מאב לומל לל:
אל הבן:) אב אינו מסאר שבונת הא לומר בה אסר כאם בהנא אסר
הריקר ובמיל בבר אל בשם - בשינו שאסר מלת אסר - ומם שאומם
בקבן הוי לא מעלה ומוריב ע מאב לומל לל אות ב דאל הימשלו
בלא אמשנן יבות אלא הקול שמסאר שבונת הא לומר כן - ולב בהנו
יבות מעבר בינו כאם הא הינבן של לומר אסר - מאב לרטלא בין
שסובר שריקר בנפש בשם לשלת - אב הרטלו בנפש בשם שיאמר ה
בבינל הא שהבא אסר - והא לשלת הבאר בלבור - ואב כמו בהנו יב
אל הבבר הינבר ולא הבבר הבלי - הא אל הבבר הבלי ולא הבבר
הינבר - ע מאב הא לשבונת הבלב בל מו:

כ"ה

השמטות מפרק ראשון

המשך מגל כ"ג:

נסדרו כמו שראינו דשלמי נפשות על הגמ' ט. על קדשי הגמ' ובלאו הכי יש
ולפורכה ג"כ [אם באינו דמאן יאו אין של מור מועד - בפרק ראשון למ"ב במושב אסור וסמל אסור
ואיש מאמן אנשי אלוהיה בכמה-אחל עם המאמרים - ואין קורה מאמרי אמר אמר אמר אל ג'רגש יאו סמל הפל הפרק-שיק רבא לקדשים הפל ובלר
לנפשות ובנים] ובנפ דנורה של שלמים בלשון ליבו להשמיט את כונת לאמר
בפשוט מוכח שמקום לאמר - אלו שמסתפר שצריכין להתפיס באיסור נוגע
באיזו כונה שנתבטל שמו שכ' גם בנוגע מקודש לא הי' לו לשמוע אלא לפרש
במקודש הי' לב' דרך הלאמר לאמר צריכה אלא כונה קודש בקודש - ולב
מעלה ~~[illegible]~~ פירש מוכרחין הפרכות בפשוט בכלאיסור נוגע בפלי ראשון - ובפו
ברכתא הגמ' בגל דגם כגם בפשוט הפרכות מוכרחין בפלי כגם
ראשון (ולפי"ז ל"ב למ"ב המוקשים לא שמעו פלוש הכו כלליו פרטל נפרכות
להתמיר ג"כ דגשו בפשוט הפרכות מוכרחין שגל כגם ראשון) והוכיח
הגמ' בפשוט בנוגע של שלמים אוסרים אלא בלבד בכונה לתפיס
דבשאינו הי' דשלמים לאתר צריכה

(4) המשך מגל כ"ו:

ובנפ גי' הגיע של העם ט"ל. ב"ה לו שגיאה ~~[illegible]~~ סודרת שגיאה הי' לב איסור
בגיע הי' ממעל ראשה הילכו לעם בלא שגיאה ~~[illegible]~~ שלא אוכל כל מפרכין מעלה
מצירה עוש. ובנפ הכי הראשון של העם סודרת בדין שגיאה ודין נפש
הי' איסורא גרשא אלא שסודרת בכל מופש בדקא באיסור אחר אל שגיאת
לו:

(5) המשך מגל כ"ו: ל"ה עוד

עוד הראשון דנפ כל נפש ס"ל שדאר בכונת רש"י כמו שצריך המלוה סב. כל ב"
מהל מעלה בראוכן שלין מעשים אינו בהקבש ליבו מעלה [ועל עדן ספיקת המלוה
לאחרה יש לבוכיח מפרכין ל"ב. ב"ה אמר קרא ב"ל קרא של הקשה לגוב - מוכח
בלמ"ב יש מעלה דקונמות דאיסור לאיסור בקבש אינו בין מעלה] יבאו כונת רש"י

בקונץ לשון נפש איננו לשון הקדש - משמע מעל כנגד גאל אין מעלה הקונמא לא הל הקדש

(4) המשך מעל יג אלא יש לו, בא הרשי שגגות מדיקו ומיעט כל אשר (~~[illegible]~~) בא ומשני כלל יאשר
שבא שמעטין דיטול מעשה, וקיימ מעשה ממעט מעלתו כלומר ומן - ולא
יאשר באמת לא הו הוכחה בהקדש אינו דמיני בדשת עלו הקונים
ולא הרשיגו שגגות כו. בא מלו מיט שבא בלבד (בפסקין כמה)
לא איבטרים מלו באמצעין מקיים הרבה לעטרה וקו - אלא משמי הין
על הכיל כלו. משמע בלו מקרבן הבריאה עלמי האמת בשאין עם הכלה
רשות ~~[illegible]~~ אל הטלה רשות

(5) הנה הבא ש בימאן נשלו פי הגה בנגיר אל גיכסת המבדים מבוטלבדיב הוכיו
בשה הכיוש כלל לב אות ה' בשגגיות. יש ריבוי בינול שלא מבין
ומשוה מבנין של נמע לאו ואיב לבב אבשב בהבין סודר בינ ב' מערגות
יב מוכיח - ואל הבין מוכיח ואו הבטול אולב בבם שוב לא יב מוכיח שהבן
בלבבל אבב אל מבן הבילו בגיבות בבמבן, אלא המקול שלבא
רק קבלת הוכחה כמו שאין נגיר אחר לפנין אל לישו ריבוי כלל
בהבן אל בגיבות - ובנם לם גיכסת הבאוש נגיר בי מוכח בגיבר נגיר
(2) המשך מעל 3 ושאינו מפרי בן ני שאי אל מלב הרשי מפרים קלא בבל נפש אינו
מתוך לחוש שאל ימות ולפשפש בכל כנפשי אלמין - ונפש נפשי
אלמין הבין בשאינה בפשו לא נפש - אל הלא אפטר מן המלל
בן הה חישר אוכות מיאנו וקבל לו שהאל נגד קובל מופטר מן
הדולל ומשוה מתוך מיב לחוש. משאל ~~[illegible]~~ ומלי הרשי
במותם לא הל אומר הכלל אל בא. בפשו נגן לעלמו כמן שהבל נגד

השמטות משרבק ראשון

(כו)

קודם פטירתו ובלי כמקבל אז ר' שניאור בלו מאדמורין אומרו עד ל"ג קודם
מה' שניאור כמנהג המבריל שלו - ולא המשומר לפה דומקים - ואז הסלה ל הכ בן ני
ביאור הבעיא ולא סיק ל בלמ מן ולא קבו ס"ל

(5) המשך מכתב יב.

שלא באופן קבלת האור, בפרט הכן הא' פנ' בזל ר' אופנים משאר חלק שרות
לבדו לעלמו - או משרש שמות לבדו לעלמו - ונמו סדרת הבריאה
או משרש בפנל הרשות לעלמו לבדו לעלמו - ובכמה פסקים לא - ובפרט
גם אלו הבאים מבריאן מיוחדו בבריאת אחרים או משרש באין רשות
או משרש באחרים לא כמו הרשות לבדו לבדו (ובפרט הא באחרים לא בתי ומה כשמוש שונים פשוט
הרשות לבדו לבדו אין גם מהרש חסרון מציאות, בפרט עפרא אלא
גב אי לישרש שרוה מ[נ"ב לפקפק דגם דהא בנתלקו קמאי אל
רק הרבה יכל לבדו לאחרים - אבל לאמתם פשט שלו לבדו לאחרים
הא גב - אי לבדו לעלמו ומה תנין שלרוה גלם לבדו לעלמו]
ועכ הא בלא מי הרשות לבדו לאחרים בינו בשם הכ"ל פה בל
לא מבל שרוות מבני שבע מלמה אל לשות - ובינו שבע מלמה
ובבר נשרו אלו (בפרט נשרו על כל הבריות) ולא הנתק מלמה
לא בנשרו מי לשון נפרד - שנפרד לו שרוות ומי בלבד מורת
ומשלו ממשלין מלמה נמ מבק טמא - ומשנה אלו בכל הקרות
בר מלו - ולפ"ז מלל קרשת הכ"ל בן ני (לו אות ב) (5) מעמ' ו

(6) המשך מכתב יב.

הבנות קרשת הבנה לפי הכן לא בלו נמא בהבי מלו מסתפקיל אל מי הרפסת
או בפקר ולא מי יב נמלמו בכל הב נעשה לו מלת אלו - בפרי אמרו
יב כנ"ל, ולא מי יב אנגם ולא יב להרפסת ומשלו קאמר בפלו יב
להרפסת - ולא בפרי מקבא מי יב לפרבסת פנן בפק המלבפיל קבלו

וכן מוטב שנאמר הכל לדעת לפי גישת השלמי נפש ואין מסיקין בדברי אומרי דבר אל אמרו
הרי דבריו בלי כל צד לאסור

(5)

ד' לשון החינוך פירוש נשיר לפי דעתי שקומם האדם בלדו ואומם דפיו
לבירור מקיל אותו בשם שנשיר אלו ולא שנקבו לדולל פיו שמשיג
קיל ולא ישתקם - וכב שלשון שרורה ודא לדולל לי נפרד
כלל שנפרד דבשיו לבירור קיל - אין שרורה תלה על שרורה
שסבר דשרורה כיון שנפרס האדם למחלת הקרוב אפשר יבפר
הבשר אלא בדומה שמוא נרנס של כנגד קרבן דבא הרא
נשיר - וכתב ריש דאור קבל אפלו בא לבדות
הטלת אחרת למיד בשבת אחרת אינו חלה וגם למיד
מנם בשבת עצמו חלה בעד בשו מוכת משבריא
ולמיד בשבת עצמו אסור מכל מבשלה תבשל בשמקום
בלבד שרורת הר סיני לא לדולל ובלש לקיל
ונשאר על בסק התנאי ובלבד שקבלת אותו
וכתב ריש דאור יש ל מיעטל - מיעוט בשבת ולא
משום דרבן דמקום בלבד בלאו וכן בקבן שרורה שלא אולי
נילה בלאו הכל דבלה מוסרת אל דשרורה שאולי סמל
ועל דרבן מיעט בלן שרורה חלה על שרורה - ודמקום שנלפ
לי כולל דרבן מיעט בלבד בלאו וכן ובבלבד שרורת כל
(נד) אי ולא (ט בדבר מיט) ודנבי הקבל אל הבשר דבמשם שרורה הכל מ
קלל הרי הוא קרבן ומאחר שפסל אל בנבי אל אחר בבר נם
אל קרוב הרי הם לעסר (וכתב ריאור משל דהכל אבל בלבד בתבן
הרשה אולי בלו וכתב (אל לא הו בי בן בתבן כנגל דנבי אל
מה לא נדר מיבות כיון בשבי לשון דמינחרמיל (ומעמ הכל יב. נבנב)

(5)

פרק שני

ג': דבאלו מי שקיבל - בדעת נפש ודבר איסורו שרוצה נפש לבטל מצוה - ובנפש
איסורו הוא בגופו - קשה פלאורה משמע באינו איסור נפש שהוא אמאי אינו
לוקה - והא יש טעם לנ"ד בפלסין משיקישו בשעורה בפמו של איסור שעורה
שהוא הב הנפש ומה אינו לוקה פשיט הלאו הוא לו תשב"ל לא ג' לשמו
ונב לוש הנפש - ונלע"ד דנפש - לא דמאוי שבהא שבעגל סורפל שלקה משל שבלע שבופו
יעבור לא בל יאל לא לא דמאנב אפכל סרכב מל נפש

ט"ו. מה ובאלו יאמר שרוצה שלא אישן ב' ימים - ובנפש דפשטו יפסין משל בפמו
שלו לעשות לא אלות איסור שאינו לקיל שעשוב - הב הנפש - ובנפש לעשות
בסתרפל (ע קדל הארות ל"ב אות ד') בדבריהם עושה אלות איסור יש לתמוב
שפיר נפש מינן, אבל לעשות בסתרפל (ע קדל הארות ל"ב אות ג')
בשעורה ליבו אלות איסור - אלא באסור משל בלולל פיקור לבאורה יש
לאסר בין שעורה לנפש - פלוש דבאר שאינו לקיל לולל פיקור - בדעת
אמיתית הוא פיקורו מלולל ומומש - משוב הנפש בעשה אלות
איסור - יל בשיר לעשות אלות איסור אלא אם הוא אינו לקיל - שיש
דבר אינו קשה בכל כמה בקדל הארות של אות ב' ולה בסתרפל באיסור שעשה
הוא משאות לולל פיקור הב הנפש - אבל אדין קשה פלאורה כמה אש
על לאו בל יאל - אבל לבאורה בלאיסור אפשר שאל כמו אלות איסור
ובאיסור ובעשן שאינו לעול דבאר שאינו לקיל - והא אפשר לבאות בקושיא
בגמ' הוא מבוק לשון מנין בפני כמה דבל יאל - ובקונן אינו בשנם ליבו
בל יאל כין בפיקורו בל מלולל ומומש - אבל אינו מתאר בגמשו לפ"ב בשאות
איסור ליבו משל בלאיסור תפלבו - ואינו המשאר מבסיטות לשון בגמ'

ט"ו. אבל בא בדינו - ומני קונן שאינו משמשן בל יאל משאורית - מה בפשיטו לבו בלא

הוי כל יום משפיעים בשיטה מכון טיון כל באלו לשיטת הפה ואמרתי - פעמים בעבר הפשר שאין אמש
הוי משל בעין לך נכון עצות מצא - ומיון בעיקר לישו אלות נפש - ומה אפל בטלה בשעיבון
ביום אחת היינו משל שלא קל בקשה ל פיון, ורבים הם המעיינות ריש פה - ונמצא בעקבו
הנשמי בשרת אפל בקשה מתשמש כמ בעיקר לשו נפש מאויר לקיל המעלות - ומוד אפל
בטלה שון מקלל הבנוכל היינו משל בין מנפיל שמון שלובים כן אמר לפתיבו -
וכן בנשמל לא בשם שלוד אמש אפל נפשו לבטל את המעלות הוי מעבר לא מבטל
אימר ואין לבטל כן - וכלם מטר בעולם בשמן לא אני מפיעו מ"מ הלבם המעמ
כמי אל בעקבו לשיטת - בעיקר מקום לבינו בפיעו אלמשר לשמוד משו בפרטיו
המעמשל - אפל לשיטת הכון - בשמא משמש הקיבוצות רק לעין לישעו בפל יום - אפל
בינו בפיעו נלמד מעמן שמקון אבל נקבל אלו לא בשם שלוד אמש - אל אל
שמן לא אני כמה שיר אל לפסק המעמד - ~~ואלקין~~

טיון, אבל בה שות - אי נמי לא קמנו כל שעומת טיון - וכלם ל הקושי שמפל בעבור את כולו
שפורים בפי מקום כולו, לכל בפרטיו שבדעו ומשם מעמקפל בלב אלו יכלו
לאור בם לא בשיאל קשה מאל לבין מדרת הגל בעם אומר לן שעולה בקשה
הנשם שבולה לקיל - ומפני שעבדו הוא הפקיר אל - אפל מא הילק מל לאמר
אל אלה בשא הלי לכמי תשובו לא תשובו ① המשל לשם לו: הדם כלב דרכת אדרבל

טיון הבשא בה ומה אומר - ואינו מאמר לי כל באינו עמד לא לפני עם אלו כמן מעשה בעם מן לקבר
ומה - וכלא בפן הלי כמשי מדי מקבשו בשא הלי בכבוד אינו לגדולה - ובמאמר לעמש
בפנין שבל לאנפש שיש מקמי אד מדי מקבשו וכלא

① ובזה מה הרמב"ן כתב כי בנפש שכתב לו מנה התפסה באמצע בתורה - משל בשאר ענינו בנפש מענין בשבועה ולוה משל חומה - משמע דמה בנפש אינו אלא לדעת משמע הרי משל לחומה ודע כי כל מבדר שאין בו ממש בתקנה רק מבדר שאין בו ממש

נפש מקרבן לדעת המעשה

② שור באפשר שכפר משני משל כולל אלו ד' הראות דבר, שמה שיש לדעת משמה ונפש שלא ראשמה כי טו: הרבן בה ודענן בלבד - וכיון דמשפרטן הדעתו הרי אין נפש - לאבקרו מעמת מינם ופור - יל כיון בנפשו מהבו אינו - בתכמיל מתנל לקרב בפש מבת רשות - הכ שנ"ד ביאר ני הדר דמה קשה לכן - ומה הלשון לדינו דמתנל לקרב רשות - הו הפשטו כיון שנאסרה אז לגזלה - ויש להמתיק בזמנו לדינו דמתנל לקרב מפני דאסרו אותם שנגזלה כמו לגזלה - ואולי יל בדנם מפשטות לשון הגמ' משמע שלפרשן קבו לגזל אין מינו לבפשל אין לגזל את המעמת (ד' המאירי (גזלה כיון שם דהמגזר דבשל אינו מ' יד אמ"ר) יל הבב וכב דאלקי יל מ' לגזל אמרינן) ויל בשאמר נפש אבר הוי דיטרן מעמד בדי, ישבל שיגזל המעמד - ובאמת הכ נכל הקבו מעיר לתפל שמיל - בפיני אל בדבו אבל הדיטרן תפל שמיל לבפר לבאל בדבו - אלא בלמידין מקבו בלב בנפש שאלו וד' הבאים מלמ' מלמ - אינו נכנס כניבר לגזל את המעמת - ובינו כנ' בלמידין בם מקבו, כיון בזינו נכנס הבדבא שמשל את המעמת, יש לקבר בשמו גלו הקבו - ביל בקבו גלותם בפיון בזינו נכנס הבדבו לא אשר כדיטרן מעמד - או יל בשמו כן סברא לאוקמי הקבו בנפשל בלא אשר כב כדיטרן מעמד - אבל בשאר גלו הקבו הוא בלא אשר מעמת לגזל מעמת או נפשל אלא שבאמת ① ודמן נ"ב: ② ובזה ד' המאירי מלמ' בב מנין שפשו מבר אבל בפרות שלא אמר קונם שלו אשר הסוכה אינם שותפים מבר אבל בשותפות של מקומות במאירי מה לגזל את המעמת בפני נפשל למידין מקבו בתל לגזל את המעמת ד' שבדי הקבו בנ"ש סוף המאמר ד' הבאים מ' בב ובלא מושרש שנשאר אל נפשל שאלו לא אבל נכללים הקבו בלב שאלו לא בשם מעמת - והכא שני של משמע שסדר בתל נפשל נכללים הקבו בלב - ובדרכנו הכ יש נ' שבו נפ"מ דין ד' המאירים אל נבדי אבל יתל לגזל את המעמת ד' הבאים בב בתמה שכתב מבדר אינו אל לגזל את המעמת ② וד' הבאים מבר אינו מ' יב

(8) מבט רוחני לשמור מקום בשמים אשרת לי ולו ולו מאד רחוק אשרינו שלום בלי קפ"ד

נפש בדרגת לבטל המלאך

שמאלו מיד בנפש בעלי הנפש ① יהיו לו

ובנם אם כשאדם בכל משעה שיש אצלו שתשא לבל לבטל את המלאך

ומי אפל שמכון אל סדר המוחל (ז' דרכן טלנו: בה הוא באמת - משול בנפש

דבון הוא שאול לו בפה מלאך - בלא משעה כמוש ולבוד) ומשרה בוקשה לו בפנים

בדרגה אשר דשל מלאך עולה הוא לנפש בדרגת לבקרו את המלאך - ומיון

בעל נפש כמו ליבו אצלו שאול - ומוחר לו בפנים בעלות בנפש הוא דבטל מלאך

אינו מסתר שיאבדו נפש לבטל מלאך - ולא גם בפנים בנפשו מהוא לא - ומיון כמו

המשפ טלנו לו הבן בה אלא - בפנים בעל הנפש לו ~~לא~~ אלא לשעת אונם לא כלל אלא

שהוא בנפש לו לבטלו ומאלא לו לו שעת אונם - ולמה כהו מטעל ישרא לבטל

לקרוב בפה מפר - ומיון פלוני מאיקר בפנים הוא מאוים מלאך בנפש לבטל

אינו לו משול אמיל מעניל לקרוב בפה מפר אבל שאול הנפש ומלאך

המלאך - ולא ~~לא~~ מוי לבלות כמל - בפנים כיון שאונם כאות לבטל

מאלא ליבו מלאך אונם ולא לאמיל מעניל

ונמצא לפי זה לפר שבנפות השמים יהיה מלאך אונם

הבו אסורה אלי לבטל לו יהל - משול בפנים נפש לבטל המלאך - לבן

מעולם דשלו בנים - יש דשלו מלאך בלא בל מכל שפר שפרן מפרן

דבה שלו אמר בנים אביר שפר לו שאינו לו - ולפי בנים מאן בפנים בעל

הנפש הוא רק לו בטלו מלאך (יש לו דעה) מאיר אינו לו

ובנם הם אפל קבל דבר לפי מם שלפנו לעל יאן; בלא דבן בפנים

בעקנו לבל לו בפה שאין לו מלא - הינו בדבל נפש אינו לבל לו הנפלו

ובלאו בלילל בדבר - ובוכי בליבו לבל ליבו לאו לו לילל בדבר

ובדבר שאין לו מלא בקנו לבל בלילם בליבו הנפלו מוא אפר

משול לילל בדבר - ובוקשה לבן בפנים לו לבטל את המלאך

כ"ט

נפש בפרנס לדעת המלאכה

הנה הלי השחיטה שאינו אל לדעת כוונת שחט על הבהמה - ואם פשוט בעיקרו בנפשא חיל לדעת שלא כשרת אינם המשו שאינבל שאול על בשר אינם בדבריל שמעון - ובעם כ"ב אפי' הכשר - ובלשון מאמרו בקרא לפו בלק מלאכת בתוך לפיכ בפשא לא הלי מיפי במאמרא בעוקר מ' אפשר לאול לתלמון - ומיק אול בעקשה לבדון רק הדבר אל לדעת את המלאכה הזו לשלם בלל הבעלי - כוונת שחט על שלא השרת אינם - ולהי כלשרע שלא לאכול מלפ

ומה אופל שבעוקשה לבדון - בפנים ע"ד קדקדן אורה ובהה חנים שמ הם בלי"א בשבלי"ת הנפשל - הינו משל בלמידון מקבל באון שבלי"ת הנפשל - ובעקשה לבדון - בגלוי הקבל הינו הנפש באורית אל הנפש בפרנס בעוק לאפוקי מלאכת אינם - ובינו בשל אלא מלאכת בנפש אינו קשה - אל אלים יקשה בשאלק מסקירין ע' מלאכת אינם נמאו בשבלי"ת - ובאיא ל' לפמש המאושפ הש"ל על השרת המלק בל"שמר אות ק"ר - בלפי מה שמ בתשא בבהו בלי"א שבלי"ת הנפשל הינו משל בפנים לי"ת ומשפ אל"ב יקשה הנפש בפרנס בלי"ל אלא לאו בלו הבור שלא יבוה בעשה ע"ש - ואפשר שבפנו מה שבעקשה לבדון

ומה הכון בפנים מהבו אול - בינו בשל בנפש אל מאמרו בקרא משל בשמעון - בינו שאל בלשרו ובמו נבעובל בנפשי מרבה - ובכון בנפש בשורית אדלון המלכת מעביר בלב הב' אנפשל על בעבובל

טוב בכון דבר ולתן בלבב - ע' במאנו פי מהל נפשל - ועיי דה הרשבו טוב בקר ולמש רב שבעלה ע"ב בשאופן בבלבר אל אל בולל בהנפל אשר בלשרע שלא מת בהלכת ואינו אל (ובעיי שבתשבו סוגש אל"ל אמה שבהבו המאנבו מתשר הרשבו) ומה אופל מסדרת האוקקל בהבו משל בשלל הנפל אינו מלאדבק לשמת מלאכת - בפנים רק

כלומר כמובן מקרה פחות ברור לגבי- והיחידה שלה אל תל הקשתם
ומשה למה בדיוק משמש - וקשה מאוד המנהגים דומים בלתי ידועים
יצוני הלך והקשתם בית - ובימו גם לאחר סומנו - ובה אפל דלון - מסורת
בלמידין מקרה בלב בנפשו אין לבטל את המשמר אלא באופן שאל תל הקשת ע
אשר לעלה כלה, בא ובקב

מצות לאו ליבנות ניצנו

ט"ו: דרשאל בא ואומר רב כבלו - ומ"ש אמוצ בנאה משפר פעמקר לו בקיאה של משפ-
ע דשרר בעלב פיו כל ב' מפל' שופר שבקשה ממשפ בנאה מלדיו שמעקר ל
בקיאה של משפ - ובדאה שפרשאל מפסו של מטל מאון בדאו לל בקר משפ- ולאוה
בפה אינו דמשמע בפאו אינו של בדה ד' מיתות של רבא - הו' פמוצ בנאה
מלדיו- והכ' פמוצ בנאה מטפר- ובלב מנאר דרשאל דסונן בשרשל
פמוצ בנאה משפר הינו מטל בחלת לאו ליבנות ניצנו ומסאיאת
לשון בגה מטע בפאו לב טמאל פמיאשא רשאלב - ובלב ולאוה
יש לל מצוע בוכית דרשאל ממיאשא פמוצ בנאה מטפר- מצוע לו
בוכיל ממיאשא רשאלב - ו"ל בלקר לדוקה בפרשאל הוא בפנאה בלבל ל
דשרר עשית מעשה מוצה ~~[illegible]~~ משל אל בחשב כאינו מעבון - ע דמפרש לגר ט"ו:
יבו כבנאה בלבל לל בעל ע בה ר' שמעון אל מטל אתה - ובלב ממיאשא רשאלב
של רבא אינו מוכח יסוד גם בפרא לל לגל אלא בפנאה קיום מלה לל אשר
בנאה ובפל בפר מופל - משה מביא ממימרא שני של רבא לפי עיקרו בבגה
של בעקר דו בקיאה של משפ ע דיעה בבגא בקפו מה הי- ובינו
בוכית מבגה בלעל שלבלב ג"כ ~~[illegible]~~ מה שבטל דעמו מקר מ"מ מוצ לקור- ומוכח מגה
ע בפנאה ראיה בבני עשית מלה מוצה שלא שב בנו ה.
בא דאומב בנאה (לל בעלון אפרל בנפשו אבר פי מהל שיאו כן בבנה בנו)

משנה לא לימודי נימוס

ומכם יפה לקיים מה שמקשה המלך בשעור המופשט בלא מחירו מתם לתקוע לו כיו אפשר הוא - בשלמא כתל ליבו רק בלבד קיום המצוה בדיבור לא כיו בלו בלבד אלא אומר להמובה לשמוע מחירו - משום דאשתו בליבו בלבד אחרינו וכל היוצאו היו מושיר בלבד המצוה לדבר ואלו כמה הרשאו בעל אפשר לקיים המצוה בדיבור שם לו שלא לו הבלבד דבר - שום שבדר קמנו דבר המלך מ"כ מקרס - ומכם עדין יקשה על שלא הרשאו בעל מצוה מעשה מוחם לתקוע דעלמו המופר כיו אפשר לו אמר - ואלו אפל בשנה אחר בליבו אחר ומשה מוחם דעלמו לתקוע דשופר אלא בנכם מחשב בתקיעה - ואלו אפל בשהרשאו סובר כשיטת הסוברים בליבו לא מעלה בתקיעה (ז מוצדים ומנים מ"ג) והיו באלו בדבריו אלא שאינן מתקיים בינו מפני שיתות - ובכם סלל בסוק על מובם בלבד מופר שאסר לו לתקוע אלא לעולם לא קיים מצות תקיעה - בא"ו לעשות לו בגבל מיב בלבו לא הרבה המדרש מה לו אמר מצי עביד שליח לו מצי עביד משום דלו אלו דיבורין ל"ן פה ולסן לאולם - בחורה בעל לא בלו מצי עביד משום בדבורם לו - אפה לו לעשות שליח ובין דבורו לו לתקוע בעל אמר בלו מצוה המצוה דבריכם - ואלא לא בלו בחשוב מצות תקיעה הוספה לו לתקוע בחשוב בלבד תקיעה כמבלבה המצוה לו דבר

① המשך מעל כ"ו:

והה אלינו דבר לו הדר בחשוב לו בקשה הרמב"ם בבה ומה בשם על המשנה משא בחלם אחר בלשון שאול לבלו את המצות - בלו שמורה לא בעלים מקבילה ולא מן המסכה - ובכם מה שמקשה מה על המשנה משא בחלם שלבשון אלים לא בשם שאין בו מחם - לדבר לשל בבין בחבירון בחבירון אלים לא בשם שאין בו מחם - משמע שמעלה לא בשם שאין בו מחם אפשר לאלו בלבד

שאלות מי קלו פיק אות נו בה ראש

(כמו אל נימא בשפרדין יש אות נפש על כשם שאין בו מוח וימני בתפסה מפרדין - ונאי
בחלל משאצין בשבני נפש בפרדין לקבל את המשאר וע לשון הרבן ט"ו: בה ובו - כיון
בנשמה מיסו חיל - וע משל לאדם יש: בה רבן, כ"ל בה אוש, כ"ל בה ובו)
ובו בעין אלל מבל על בשר שאין בו מוח כמו אומם בנשמה אוצ בעולם
כי שיחק לאדם - וקבלת סמיכת לבם ע בובם ל"ט, שש אלוק בשלבת אל קשר
לאלת - בלאורה משמע אל אינו קשר בלא אשר הקבל כיון שאין בו מוח -
מ"מ אל קשר אשר שש בו מוח - אוצ בתמלאות אין מוח בשלבת - ל"ב בשלו
אומם בהקבל בשלוק שבאל בו כיון מוח ובוק

① המשך מפל כ"ל:
ויל בשנם הרבן פיו: בה ומוב כמם בשאם יכולה לאסור יבי על בעלה
לאחם שמשבם ולו בשר שלבל אוצ בסלמות בדבן לשאדובו בשלל בפי אלמה
הוא בכל בובו בקימה קלה לא לאלל אבל נשמה בשלל אל מוקבו כיון
בשמיני בלו לאדם - תבינם מוכן בכל אקנת תכל שלמות אבי המשם יבי בשו
לדבן מם משקיר עלמם מנו - אבל לדבן כל מם שאינם מקיר עלמה
מנו אינ לו אלמות ומשם כלפי בשם של אדם - ואל שפר בשו בעוב
בבין בשם לא שמנו מקיר אוד מנם אל שר מקרי נפש עלמו
על אדם

ט"ו: בשלא בה אמם בר בקנא - בל בשומם אמנו כל בקנל - ובלם מובה מבשלא
בשבי לקיל משמר בור מובה לאדם אמם - ולאורה קשם כל אבשם שמאדר אמם
מצבר שלל אל אי בוא בשם בלמלי ובבי - ולאורה מובה מבשלא אל
בלינו מקיל משמר בור אי אמלי בלין בדבן מלבאם לל - אל בלבר מל
בשמר בבר לבלה

(5) ואם בדעתו בין שאתה בעצמו היוצר ראשון מאור הנברות
ובא לבטל לו את עצם היות לו אלא בלא אמו. בפסק משרב א. לא
אתה היות אל הנבראת משרת לפ

ליא

יב. נמצא לבטל את המשרה ולא בטל - כי יהא מאור ומקבל לו בדרך פעולה בו אומה
בלא הבאה ויצא מ"ל סל אות ג' שאתה בלתי מאמין מקבל צם פליגי איר קבלן מצב שאותה
שאי פעולה מוכרח בפרק שאינו קבלן משל מלא בטל המשרה ומה על שאותה
ולא קבלו נבראת הנפשות מ"ל כי אותן שמקבל כמה בחר בצם עלם

יג. אולם בה יש נפש - כשאתה בפעולה הבנין נבדר הוא שיכול להבטל הבדיקה שהיה לו יום
משאר לו יום אפשרי - לא שלא להבטל לו יום אפשרי - אולם אבל נפש בקונים - אין לזה
אמצעי שאינו לאמר ולאמתי לאמתי בין פעולה משאר - ועל הראוי כבעלו כלים
אות ל - בשאר שנות המעמד בהנבראות יל פעולת הוא לא בעקבו
ומתמדים בשנות להבטל לו יום אחרון - מאלה הנבר - ולאורה קשה
בשאר מבטל בעמו טעמו בשאר - ובא מאור הקבלה יג. שלמשין מקבלו
הנבראות אל על נבראות - ומבוא בשבין קבלו אלה בין באמצעין שנות
לבטל עצל מל דוש הראוי כבעלו בעל הקשרות הראוי שלולי המשמן
אמצעים לב פעולה שמתל עצמו ולא יבטל צם אלא כלים קבלו
הקשרות - ומלק בלל נמו שנות להבטל לו יום אפשרי ולא מבוא
בהקשרות על הבטלה אלבה לו המקבל - הם נבראת שקבל קיבל לאמר
לו יום של נבראות הראשון - ועל הדרך מאור יורב סי כלל סעיב
בהשמה לב נבראת דבות הבעל - ואולי כונת הקבלה בהיות אחוז בין נבראות
שיאמרו מנין של ל - ולא אמרו נבראות קלו יפרקן אות ו) - ואולי יש לבטל
(7) נ"ב:

יב. דבן בה בין - על כל עת ועת שבכל הוא חיב - לפיק שהו בהשאת מאלקות בין כל
עת ועת שלא באו לו מקבלו אלא אבלה אחת - ועל הדרך על מבוא כלו. בה
נבראה ובבה אחרון - ובלב יש לו מה שהשו בהשה בהבלה אחת אל נמו
סדרה בעקבו לעמן עונשל - או בכל עונשל לשם בהבלה אחת - ומקום אי
נמו בכל עונשל לשם בהבלה אחת לבודה נמצא פליגו אלוק בין זה

שאפל בכיר אל של נבולה, ואל אפל הרבה ביתו בהודעה שהם הקימו
(אם לא למנע פגיעה בישראל אסור לשאול) ואם מוקן שהוא בפמיון לתנועה
בכל זמן שאינו משיסק תשיר אבולה אחת- אפל אל לאמר פתשיר אבולה
אחת רק לתנן עושי קרבן ומשות- אפל לפי שהוא יתנוגל תשיר הברכה
אבלות אל קשה מאד בפמיון לתנאי הקבלת נבורות- ויל בוריו שנעשה לקנוס
ולהניס אל אם אפל ל תנס בוא הרבה, ומה פעת הלו אבל לתאת כשבפי הארבה
ל שבועות כלו בשבועה שאו אפל הלו הכבית- וכיון מלתן עונשי הארבה
תשיר באבולה אחת הוא לתנן אמו

הסולמות בנבורות אל של נבורות

1. ובגם טומאה באן נבורות אל של נבורות אינו מסתפר לומר משל באינו לתול
איסרי בנבורות משל בנו באתאיו, ומשום אינו לתול קבושת נבורות
פלוס קבושת נבורות הלו איסרי נבורות- בלאורה גם ליבו בפא אינן
לתב מתן בומם בלה תשר את הלו הלנבר- ולאורה הבל אל איסרי נבר
של הלן, בפיו קטן אינו מתות של שלו משום ואינן בגלל אל קבושת
נבורות שלו- ולא יעבר הוא באין אלול איסרי נבורות משל בנו באתאיו
ואולי יש לשאול הבל אל נעשה איסרי נבורות לתנן שהוא לאחר לבתיו ? הלן לא. הקטן
מקטן
מסקנה הלו.
2 ומוד הוא אינן בלבה בפיו קבוא לתולל בנבורות אל של נבורות הבת אחת
ולאורה משל לתאו באתאיו הלו לתול הבאו- ומעוד בפיו קבוא לא
[ולאורה קשה מגה גו של שיטת גורגיו פיה אחת כ שהוא טומאה באן שאומה
אלה של שלומה הלנו משל באתאיו- ולאורה מגה גו משמע בגל ד' שבועות
הבת אחת אינן תלות (בומאו בנבורות בתולות בבקאו חאופן גם
יש מאדי הלו בלה ולתנן מפקאו בשעת הירושלמי שתלות הבאו) ואפל בפעאו מפרש

הסולמי בנגיעה אל על נגיעות

(ליק)

בפעם אחרי לתת קרדיט שמועה פאינו מתאים קרבן משל שמועה הר סיני
באין שמועה אלה יש שמועה לקרבן (ע' שלו יב: אות ט) או באינו אלה לקרבן
משל פלוני בלוי ובן - וכנם ל' בא' אתיס על בעלי יב. דבה ובעם מה שבקשה
שם על בעלי- ולפי מה שיתאור בש אסרן אחרת בנגיעות אל על נגיעות
אוב אל בעל מעצב ג"ב לא אמור בנגיעות שלי. ובנם בפרי בעלו
משמע מפרן לקרבן כלי, בא בן בחומת מינן בקבוצת שלמל אולב בדשות
לא אלה - מ"מ אלה לאחר פס"ד - ובנם לפי דברי הרתיס יב. דבה ובנם
הרי"ל שאלק בן אלת בעשה לי אבל אמרן בקבוצת לא אלה אינה אלה
שאוב יקשה ~~[illegible]~~ מפרן בלי ולוש בקרבן אורה]

ג. ובנם מסתדר לומש ~~[illegible]~~ בלשון באין נגיעות אלה על נגיעות הינן משל פלוני
לאל על אבל ר' ~~[illegible]~~ קבוצת נגיעות כמו שלוי לאל ר' קבוצת כבונם
על אבל לפי הסדר המפרש אינו ס' נ, נ"ב, שנמה קבוצת נגיע לקבוצת
כבונם - ואל שברר קבמן בעם הספר משכנת יקר אלק יוסב ס' ס- והאנלי
איובב ס' קמ"ח אות ג', ולא הל' לשמון ס' יב דבה אמנם שקשה שלפי האמר
הילק יש לאל מעצבב בנגיע לבגיע

ד. ובנם האמר לבבין בשל נמא במסכרא בשטה אינו לבבות על
אבל ר' קבוצת נגיעות ואינ' ע"ל הר"א מסתדר שאינו אמת ואינ קשה
לבבין מאב הכן אי בא הנמא בלתב בדרה ארבה כלשון הלי אבל ימצון
עם מסכרא, וכן קשה ממאב הבלוש יב. דבה באון - שאמר ג' בשטה לבוא
לב קשו אב שלי קיבל ר' נגיעות הבא ולא (ובנם מאב של הבלוש
בשלשון קבא הוי בקבל ר' נגיעות על אנאי ג' ב"ר בכונת מבומב שלא
אמור ר' בנגיעות)

ה. ובנם לאחר גילוי הקבא בנגיעות אל על נגיעות הי מסתדר לומש בשבא באין

דמיון בציצית לא על ציצית

לוקח ר' אל אכילה אחת מיין משל בינו באיתאיו ולאורה כמה מצוה יש. בה יש
ומשמאיו אל מתן בשר נפש - אבל לאורה קשה אולי קל ר' לציצית הבאו
בשה לשון תמיון באיתאיו, לוקח ר' - ולא כן, - שלא בתצאו יוכיח מ' קמא
מלא אות ה' בראיר דמין צמר ופשתן בולמין שיוסרו ב מינים לא נתפש לבין
ציצית הה' והמו מעשה מה אלטו (באיני אולה לתנין ומה נוסר בב מינים
שאין ציצית נתפש על ציצית לתנין איסור אלא לתנין קבועה בלבד

6 ובנם שטר רה הונא באל מלו קבא בציר לבצר יבעינן בל אמר בבין ציר
בגל, בבין ציר לתפר בתלת ה' בציצית - ובנם דבשטו הי' אבל בבאמת
אל כט ומל בבשרנל אינו הלה הציצית שה' נשל בינו באין נתלן ומה
בתתיר לתנת ר' בבו משל בלה אלו קבוצת ציצת אל יול ל"א ומשל בלבו
באין ציצית בחות מל יול בבים לבנים ציצת ל יול

7. וכמ מבכן י"ל. בה בשמו, ודבל ינו בה תלן - וכמ מבראל ינו בה הא קבו
וכמ מבהתנא יוכיח מ' קמא אות ז

8 אבל לבינ אמרה מה באומא דבמ ינו באל נשלו אל בבשרנם יתפש ל
בשה בשמרתר של אלב בלית לן מה באומא בבו בלו אלה יכל לאול
שלרעה שה' מה אל אמר בבין ציר בבל בבין ציר לתפר אי שלה אלל
הציצית הה' אל כט ומל - ול הה' ר' שמעון, בשמרתם ל' בבר דם ואינו מוכן מה
שה'

9 ובכ בן ל' בבר בשבטר לשון בבמ ינו. בשמו בבקו מבראל ומא ובבא הילו
ציצית אל ציצית משמר ל' בלו בומא ובבא אל הציצית שה' נם אל
הכט ומל בבשרנל וכמ מבכן ינו. בה' לומא - לבי לשרשת שקבל אל שבבל
10 ול בשרבי טלס (בתין נם אל אל בבר מלה בל 16 בב"ה וכן) שלבאר סבבת ר' בבינו
בציצית שה' בין שבמלבם הקבוצה בבמ ול אל אשר בבבבות טבר ומשה אל אל

הסולמות בנגיעות לא על נגיעות

(לא"ג)

הבאשנים ע"ש

11. ובנם עדיין קשה באי נימא שנתנו סתם שאלות על הכל ימול הבאשנים אבל משנע הובסק הכן לומר בשביל למנות ל יום משל באין נגיעות פתאם מל- במשמע באו אל # רק יום ליל- הא לפי בנין כמה אלו קבוצות נגיעות שקי אב על ל ימול- ומשה בשביל למנות ל ימול

12. ואולי אפל בסמו שהם התנגא מ קמ"ל אות ה בקולש נגיעות כ בלא נגעם ע"י אסור הבי מינן- הה בקולש באינו מאחר אב הבן מנין של ל ימול ומשה הובסק הכן לומר בשבין מנין נתאחר ע"י יום ליל

13. אלא לבאורה עדיין קשה באי נימא ~~שהם~~ נגיעות על נגיעות אינו מאחר מנין ל יום אבל קשה דהרי נגיע היום, הרינו נגיע היום בלמידין מקבא פנגיעות אל על נגיעות נשנע מאחר למנות ל משל נגיעות שקי- ובותק לומר במקבא למידין בלא אב לאחר מנין ל ומה מסרבא יבאתן באינו אל עכשו לאינן אסור הבי מינן ובלי הכ"ב

14. ובנם ל הכן יל- בה מתב- שהם וכל מה שנם עד אמת יום הלאל נגיעות כשנם הי- במשמע מקי בדעבל יש אור מנין על הכל יום הלאל בנגיעות שקי- אלו באינו אולה לו המנין משל שנם הלאל נגיעות כשנם ובלו כמו אות בו- נאפל בדעבל ליש אור מנין מאב בקבוצות נגעות של הכל יום ובאיום מנין הוא משל יום ליל- ומשל כלל באין נגיעות פתאם מל יום יש בין מנין על ל יום- ומה שלא בין מנין, מיום ליל ובלתה, יכל נמי לבאות בין מנין למסרר יקבל משמע כן דהא כ שמתן מ יב הבה ובכו

(1) לא מצד הה לשבועות עקת תשכ בלא יב, הבה הלו מ בקל

דטרמיניזם בנגיעות אל תוך נגיעות

אבל נניח יש הרבה - אולי קבל נגיעות בכל מה שרוצה אפשר נלך אל תוך קובץ ויש בדיק לפלא
הקיר יול - בלא אל נגיעות כלן יהיו עד בשלמת נגיעות - לאורכה קשה לה הנגיע ביולק
אל נגיעות שקה ואולי יל שאמי שקבלו הדת אחת בשמינו אנק כפי ביקורה נוקק
לעשה טרם הכלים יש: בה כמון שקבל לתבנא לבוה שקבל ה נגיעות דהיו ולא אחר
בוה אל אנק כפי ביקורה) אבל לאורכה אינו מבאדר בשאמי הדת אחת בשלב משנה
משלם בנגיעות הקי הרבשו בשאי אולמא בשאי נגיעות מבשאי נגיעות - ואולי בשתנל
קשי אלהא בשאמר

① המשך משל ה.
והבשטו נבאה בלקה לפי מה בשאר מבכן יש. בה יש נגע בשנגיעות
שקה לב אל הדמן הבשאנה אלא בשמנין אינו אלה לה - אלה לאורכה לוש הא בשדר
אלה בנגיעות - ובנם מה שבקטה של אש בפורת ומל שמשות הא שרבה
הבשלתה לשטה בעגל נגע יש: בה לאתה שנבשמת הה אל אל בלבין לא אלא
אל הבשאנה לק - אבל קשמת בשו לשטה הכל בשאר שאין בנגיעות הא אל אל
שמשלת ובאור מבלקות אנל ובכל ל אה בבשיב אל הכל כשלו: בה ולפיכ

② המשך לזה:
יש הכן בה אנן - בא"מ כי הכי בשאנה שקה אנם אלה ואז - ומאואר בשונו בלנין אקיל
אל בשאנה אנג שאל אל לפי אנוש - וש הבאנו סי יש מבל שאנה שנבשק
דבה - והביא כאה מהכן השאנה בגיל שאנה שאל אנל ב ימל - ונבאה
בכונו שפי כפי הל הבאנ הבאפיקו יל סי כא שטה הכל בבשר שאנה
שאל לקיל משל בבלה משל בינו בבקיות נפש לא אשר קול - ובכן בה
סובר כונה ומ לא אשר שאנה שאל משל בבקב בשאנה יל לקיל

בבאיני בנגיע יש: המשבה השאינה - הבא שטה בבאשנל שאל אנם הבינ נגיע, ונגיע

דסלוניו בנישואין אל על נישואין

(ל"ג)

כשבאו לי בן ונולד לו בן באמצע בנישואין ומנם עוד לא ידוע ונשאל על הבשורה אין הכי ידוע עולם לו לא בן שפרי לו מנישואין של בן הוו אלו אל אב שבשלום הבשורה ואמרה בפסא מאורה הסמנין בלשטת הבא אל אל אין נישואין אל על נישואין אל נשאל על הבשורה עלמה לו הלכה

(ב) המשך מצל ב:

הכי אשכנזי לי בעד פלשטת כי בלמן באין נישואין אל על נישואין לאורה ואחר שמאור נישואין הבשורה יאמיר לקבל עלון עוד נישואין אחרת כבי שלו יאור לו לב בשטת כל אל קבל נישואין חדשות בקבלות ע לעל ב, וקבל משמע משל שאינן עומד- באלב בלל לבנה ולומם שכב בונא יש לומר בשטו לו לב ולפנים בית כי שמעון סי יב פלא תשב בקבלת פרישת כשבוא נצר אפשר באוש

הרשב"א והמאירי הביאו כאן בנישואין אל על נישואין אינן לקבל ה' משמעינן שאין הנינן של הבשורה עולה בשיל הבשר- תנינן פלא אלה בשר- והמלך יקבל רשלה- ולאורה קשה בפסא יל בשבל בין מיוחד באין הנינן עולה לל נישואין (ע דמרבבי המוחד קטן אות תקכא) שמתה נישואין לאבלות עיש) אבל מה אמר האיסור ב' מינין בטמא שאין עולה לו ומה איסור דב מינין אל- ושמעת שבינות אולם נמשך אל הא באין הנינן עולה בפסא אפשר משל שלא אלו האיסורי נישואין- ולפיכ אוש

יל. בכן בב הבא"ר- בפל שנבר אל על נפש לאיסו ה' בבולל ושאב בשבועה- ועדשל בפרי בכן שבקשם לוכל בשב בפרין קבסו לב בבל בבולל כין בנינן שאינן אל בבולל בשבועה- ואלו אפל טסורים בשבוקא בנישואין (בבור של הבא) לקבל ה' משל בולל אפל בקונים ומשבועה אל יוסל עוד יול לא לקבל ה' משל בולל ובאור

הפקרות של שמור ה' הוא כלל בשלל עז אבל לא לעד הסבר בגלל הסוקן מי כאן
אות ה' שיאור בכולל בעיקר לחיות כולל רובם - בשביל כמו יהיה על נכלה
בעצבים איסור יהיה כולל כל מיני מחלות ומיגו בחל על מקבל אל על כולל - משלב
הכולל עז אבל שאסור באנשים ונשים שקומה שבין שאל על עקבות אל על באנשים - כמה לא
בין איסור באנשים מקושר על עצם - ומה שקשה עז שהוא הכמה לשם כולל - אבל לא
הקצרות - בשביל לא יש מי בין באופיים בנהרות מי לא יש הוי כולל רובם ובין
שאל לא יש לא אל אל על שאר הכל יש - משלב הקנאות ושהוא בבהוסף
ומיל נעשה ממנו - וקישור הימיל נעשה אל ממנו הכמה לא כולל - ואולי
אולם בשבו בונה בהבכיא השהות כב, בה אלא בשפשא - בכל שהוא מבולל סמל ולא
הכולל מפורט - בשביל בשלל סמל מקבל הכל איסור זה אינם שנעשה עז שלמו
משלב הכולל מפורט אשר כה איסתם נשרפה - אל לפני לבאופה לא אין משלב
בלבאופה קונים שאל אמה לא יש אשר כולל סמל שהוא כב. בבאסור - ומשלל
① ויעד הרוש מיקנט, והה הרוש
אל מיקי האשה

② המשך מעל לא:
ובנים הם אלא באשים נפש שפותח מקבלו הוא כולל יש אל אינו אל על
באנשים משל אלמלא - ונימא בבאמאנו מה בינא כך לתנן מנשל אבל אל
איסרא אב מעולל לא הוא לבשר באנשים - אבל אי נימא שלבשר שהם איסרא
על באנשים ה' לאל טלו אות בז יש כמו הטלבא השהות כמו. בה נשאר לכולל
בכל נשאר לשלל קבן ורבית לא שהוא שבמשפה מקבלם בכל רשות מבבה
לא אשר כמעשה שהוא כולל - ואפשר בה השהוא לקיל שהוא - ולבמוש בכן בב,
הכל הבמקן באמצען נפש שפותח מקבלו כך בשפותח עז בהם בשאשר
כל בנפש בנפש טהרת אב לקיים לא לקמן לתנן בב ובנים

(ל"ה)

י"ג. מה אלימא משיל באלמא על כסף שאין בו ממש - הכא לפי האור הכן יש משיל בשאינה מיוחדת
לדבר ואינו אינה בו ממש - ואינה אל נכיר בו אינה קבועה או בסוף שאינה אינה
תלוי על כסף שאין בו ממש - והכא עם שאינה הבאה מקבל לקנות את המלוה והבשיטו
הינו נכיר (בסוף כל דינו תלוי על נכסי בלי דוקא בנכיר) וזה משומי שפה,
קשה על כשי נכר ב, בב ובדי שסודר שאין נכיר לא לקנות את המלוה, ומיק
לשיטת הראשונים בשאינה נכיר לקנות את המלוה - נמצא שאינה בה אשתי (ל"ה).

י"ד. מתני' אל כל שלמיל נכס - וכן בדו בחלקו הנשמה דנשמה - ולא נכסל והתאחרת ישבו על
משכנתא, דמוכח מתני' בדאיקרו קנו מתפיס (ומה שהי' התאחרת לקנה אחרת) ומכן
הי' שאר אלמנה אי בדשה מלית קנו על הראשון דמוכח משבו בפנאו הראשונים
קנו דבר כל קרקעות - והאחרון אינו נמשל אל לאחר מקרקע

י"ה. מתני' ואל סמל אמר - נאמנו דבר ב' בירושלים - המלוה, ובדינו אחרבל מן הבר
והמתנה ה"ל הכל נכסיל רשות הכל - הי' באמר שנודר אבת מה הי' כונת
רשות הנכסים - ולא דמאומי שהי' בשאמר שנדר על אחר ובמוקם אמי כונת
הנודר - והמנ' והבאים הלכות הי' מקבל על דבר שבכשר המשל הלשון - והכא
הבאה דימה מתני' לדבר שאינה ספק תלות והפמון אמות ל קרן אורה - ואולי
י"ל לפי הראשון (ואולי כפו לב שיטת הבן) דבקבל הבאה דבר קיים דמוכח
משל בשל אבל אינה אינה בדר ואחר נולד סדה שאל הי' יודע מאותה סדה לא הי'
אינה אומר בדר אשה בראשי בקטנות אינ - ואחר יל בשל לא מתיל אינ נכסי
לספקו בבינו שאין אבל אינה, ספק תלות - ואחר אל הי' יודע הרשות נכסו שולב
סדה אחר שתהו נכסו נכס ספק בבינו שאינה כונתו, ואין אבל כולה הספק
תלות ואחר אינה בנכס טרות - ולמב מתיל נכסי לספיקו לא נכס טרות

אבל לצורה אינו אסור רק מספק - והנם הבינו דפי כתב באמצעות סתם נפש לבאריך
מכת הורתה בא"ל לו כמן לאסור הגל לשמוק - ויל פקושיית הגמ' מסתם נכרות הינו
כשאנשי הרינו נכרי אינם עם הכלי בידו ורהמתם - פלו אומרים פלו מתם נפש
לספיקו פמינו שלו הם דעתו אלא לו ובלי הרמתם נתנו שלא כמן לקלל נכרות - נתנו
בלמ"ד בלא מתם נפש לספיקו מופת גל הורתה בבול לשמוק ובלק

יש, כן בה מלי - הרי ובבאו טומאה בהרגן ונ"ל - ל קרן אורה ויל בפונת הכן בתם
באמצעות בספק בפרגן לקלל אינו מלפ קלות באיסור אלו במתחלה איקנו
שלא תהיו באיסור אלו באופן פמלי ובלי איסור (ולצורה לפיכ הלי ספק בפרגן
מותר גל באופן פלשו לקבל איסור) תכנן בפעת רלי אפל (פמינו הכל) שאין רצונם
~~בשלם~~ לעשות ספק אלות - ושום שבבר קבמלי דמנל לתשמט

יש: כל שספיקו אמור מופלי - לצורה קשה לחמוש רבנו נכיר מ בה שיהו בשנכיר
הלי ספיקו אמר מופלי רק משול מש מקרה שיהיו קולם שקלל נכרות ל אל
נתנו בלעגם בלכל קבלת בנכרות לחיבו אומר מנמ בין שלו מחל לבלוב
אומר לא מתים נפש רצה אלב יקשה למב בש מלה בקונמות אלב
הלי נפש לב אמר מופלי בתלמיד אלא מחלת ולא יפל לבלו - ~~אמר~~ ומה שלי
לקיל מלהיו בתיקונו מקרי לב אומר ל כן יש, בה ראלל ומתנל יש: בה לל

(3) המשך מעל ט"ו - והרי יש, שגם נ"י הוא במחלוקת בשם רבינו של משמע מינן בגמ' לשון שגגה אל על איסור לא, ופ"מ משם רבינו סי' כ"ל (33) - ופי' בעל כונת רבינו כיון שהשגגה אף למיד אינו לשון לשקה, אינן בלי קיטול השגגה ואור על איסור מה אין גם בשם אבותינו, בגלות השגגה מה לתיב

(33) שבעה בשנת הקמה המכות שגגה שאו אחרונים הינן משל אאתיא והאמת דשם טלא לומר כן בשיטת הכן בשקה רסומין, ומשגגה שאינן לתי הפתאמי בלשון אין שגגה אלה על שגגה ומשל אין כונת הקמה באאתיא, ומל הכן על הכל משם הקמה שגגות כ"ל: בנדילה במוקדם ומומם משם סני, ואין שגגה אלה על שגגה ומגב מסמם בשיטת הכן כמוש לעיל ינ' אות (22) ומיר בגי' כסלן על שגגות כי בפ' מיגפ' הספרל ומסומן בל שאלה משל שמגבש ואו-שגגה שכב הכשל רסומין בפ' ובלא

פרק שלישי

ל"ג

כיצד שניהם רוצים - ומיהו אינו במובר כשאי לאינו דשקל - לאורה קשה בין בקונים
שאינו פורעת לך מן הסלע כולו ג' דינרים, וה' דינרים, ועל ג' דינרים לא הוי
פיו ולהו שניהם אב אמרו בומם לבור שלא הירושלמי שמעינו הכון לעל בבין
שיהיה אחד צם דהא אחד צם, והה' יו. קיאמאון שיטיו ג' בדשלמא כשאומר
קונים לכל אב מלת לכל כולו שניהם ושניהם בין בבלי אחד צם ונה - אחד כשאומר
אינו פורעת מן הסלע - בבינו שמעורר מלשון בבאבא קונים אל יפחות מסלע
ופחות מן סלע יכל לבלל מן משבו שפחות מסלע עד שהם פרוטה - אבל יכל
לפרות לשון פרטי ג"ב - בבינו כאן מלת בת אל יפרטן בפונמא רק על
פת חטין הוי לשון פרטי על פת חטין - בין בין בפרטן בפונמא יהיה
דינרים אב לשון פחות מן הסלע הוי לשון פרטי על אומר פחות ~~שהיה~~ עבל
כאומר בהבינו ה' דינרים - משאב מלת לכל הוי לשון כלל בהחלט ושניהם
בין בבלי אחד צם עכ"ד

ולאורה לפ"ז הי' אפ"ל קושיית המחנ"ל סי' יג מפל נפשל שבקשה על הין
משנה הבל המלכל אחר משמעות נפשו (ומשה אחר לתן הלקל) ולטפת לתן
שאין טוחן מותר באכילה מעורבת אע"ג שמשמעות נפשו לאחר אכילה מעורבת
ולפי הבנל אי"ש - בבבל לשון בנפש הוא טפת לתן ונפשו מותר בא"ן כונתו
לאחר טפת לתן - ואינ מתר ~~לאחר~~ אינ לאחר אכילה מעורבת בלא הי שלא רוטלו על אכילה
מעורבת משאב הבא הי רוטלו לאחר אל ינן ה' דינרים כבל בבלי לשון פרטי
ובנם כתבו דמנל למשפט שהי קושית המחנ"ל בהשלמו לטפת לתן
לא אומשנו לאחר לרוטלו ומשה מותר באכילה מעורבת - משאב הבא הרוטלו של
הנפש כבר נותר בבינו קונים, ולשון אינו פחות הוי רק תנאי על תלת
הנפש רצה מפני שפיר אומשנו - ובנם לפי הבנל לאורה מתמל קושיו
הבאמונה בלאורה בינא בבין בבלי אחד צם ונה בינו פונם לנפש שמותר

③ לא דומים סו.בה שנמצא - להתפשר מקבלי פתח אהלו

④ אבל גם בפשטות לשון הגמרא מוכח בפנינו מלשה ד' חלות נדרים ומה מאד ד' נפש

מקבלו - וכפי בלתי בהבדלתו של הנדר הרגש אדם בלבד בדאגה אמרו רק
ובלי הפה שאר אשה אשה מלבד הם ד' ראשונים הם ד' ראשונים בקולות (בגמרא
לתנין הראנים ובלתי אלו) הם נדרים. אינו פותח לפל הם אנשי

ובנם ע דרשה כלה. אל מקל בנפשי אנפיל שבעה ושבע אנו אסרנו - ולא ב"ד
בנגד נדרים שבעים מקבלו הינו, הבדלתו של הנדר נשבע הראשונה הין לרבה ומין לרבנו
(לקמן כמה כלו) [ולדי דבר לשלה בהתפרל כלו, באשרון הרוח מקבלו אל הרשמה] מפני
בשבוע לשון אונס - אבל הם פוש טרות (בפינו שאין פיו ולבו שוים) על קיום אשר
נבנים לי ועל דנין לו הם נפשי אנפיל ואב הם נדרים אמר אלו אוסרת לן אם שמקבל
אינו לא - ובמשנה שבו כולם בגמרא שנותרת כלו ב"ה הני השבו - ולפיכך לבורה מתרל
אם שמקבלו לאל לבו אות ②

אבל לבורה קשה מאשר הכן כלו, בכשלמה אלמד פת חיטין ואמר פת
סתם שאינו נאסר דפת חיטין בפה באיסקל שלולי ואין פיו ולבו שוים. בפינו שמשמע
לשון פת בולל כל פתות ומה אינו נאסר בכל פתות פרט המשמעות הכללי
לא הם לה - אבל מה נאסר דפת חיטין פרט הם לה לבורה קשה מעט אם נימא
נדר שמקבל מקבלו ולבו ①

כ"ו, הכן אמר - כאילו אמרו כיון פתחת פלי הם לבוקן - לבורה קשה בכול לפרט
מהם בלשון לקמן כלו, ואבל מי פת אמר ולא הכן בסיגו כיון שמיתה ואמר פת חמה
ולבו בוקה נדר ולבו לבדו קבל בכל אלו נדר נפרט

①

והכי ה, שאר לי אמר לו שמשמעה לו שבע המלה דבר בקבלת יוקר מה
בשבע בפה איסקל מולולי אב לו משמעות של שאר פתות כמו שמסר לה אסר לי
פיו אבל הם רולה לשם משמעות אם ולא"ב שבר לה הם כמנשה נדר לו שאר פתות
ופרטה לנו הרטלה בשמעות כלו, בהאמר בשבע לולי לבו אות ②

כ"ה: הכן נפשר - ואולם הי מתחרט על עקר הלכם יאבד שפע אמונתו אל
הי תבא על המשגחה - ע"ד המאלף אפרים ס' ט"ז מכל נפש שפוכה מסכן
פרטה ב"ל לא רק מעשה הלכם אלא מכל המין הנעשה ע"י הנפש -
ומפורר מקר פשל הי ולהתחרט רק מעשה הלכם לא הי צורך להפרת -
ולאוהב קשה פמ"מ אבד שפר אמונתו פשא כל כאלו הארלה אלי
קלה וכל שסוקה פרטה לא כל הקרבה הנפש אלא הוא על
אלה בני הנפש [ואלו כל הקרבה רק מפאן ולהבא לתפרר] על לשון
הרמבן הכל סולת אלי - ומעלה לא אשר כמצוה אלי קלה - והא בנתשלם
להתר הנפש ע"י פרת הקשר - פשא לאוהב ע"י פרת נאשר הלכם טרת
ושב ופשא כמצוה אלי קלה - וכל שפרת אב לא אשר הרגל
בטרות, אלא כל הלבב של טרת ובלי אב הוא מפאן ולהבא לתפרר
ולאוהב נפשו בלא הפרעה אלא ס' ב' ועוד הרגל מפרט ס' ט"ו, כב - בפרת
מפאמרים לא הרגל הוא אמת - ועל הבית מאיר ס' הכת סע' ב' שם
הרגל

(1) ועל משב הא לשעורת תשכ"ב ימים בנתלקו הנפש רשי ומעל - בפשי
סודה שפרו מפאן ולהבא לתפרר ומאמר סודרל בפלי ממש לתפרר - ועל רשי
בפתיל מ"ב ימים בנצר מקרי יש הוא לחומרן ע"י הרשת חכל - ועוד הנפש
בלה ובלה הלא הלי בחלק לב באין כפ הוא לשבר שלאחר שבחל עקר
הלכם מעקרו ונמצא שלא נאשר לחלל - ועוד שמע נצר כלי, בלה מם מטרא
הלב יעוב בחוש ממנל

פרק אין דין המוציא

(א)

לדי: המפרש - לדור בתלמו ולקלם בפרו ולר בלום בשל הכיולל ולד סי רבא דשק וטיג
סק א - ובגם לבאורה סברת המפרש והבא הוא בדיון פלוג ברוים בלול
משרסטו בתלמו לא בגלה - ונמצו בנת הבא שפמטו לפורר חובו
ולבאורה קשה גל דברת שמוגל דקק סי יד שבמ בהבין מעלה מ הקבל אינו
משל בגשרה אלמל פמיל פאופ אל שמם מבוס מ הקבל ויש לו עד בוסת
אב מוגל - ובינו משל בגלת בבגלת שמגיר לו לא - ולבאורה הא בגפה
ובברה המוצר מאכל אב יאסר אל מל יש לו משלו עוד נפה פמוגל נבגם
בגאם המפרש לדי מאכל מלמדינו פלבאורה אינם קונמות פומות לאיסור מעלה
בהקבל ל כן טיג: דה הא - ואלו נמו בנת הלק פפורר אחרו לא מגבנו בלול
אלל הא מגבנו בלמו בפסיק הרגל - ובינו פרפורר אחרו לינם בגלת בגל
ובל הבגאם הנו מם שפרות ממון אוב מל סולק הינה לא בבגאה
אוב לא מגבל לדמ בלול - מגבל הנו פרב יש לו בגמות בגל
[והר רפא שאם נו הגר בש לפמות קושית הלק מסר ב בל פרבא
בונמ בפסיקת הנו שהנו בהקול פלוני ואל אינו מקלם פמרו ובי בל
לבות בהקול פלוני לי פסיקה בהלם אחרת לתלמו שלא הבות בלול
לי בפסיקה בהלם בהגרה - משוב רסר ב שלל בדית הבולם אב
מגלו בשיק לפסיקת בגל מל בית הבולם]

ובגם מבטיל סק ב מגמר בגאמת נל בגמנ בגפה ובפרה
אירי שלינ לגובר אוב כלי - ובל מגוד מפרש כן בין שסורה בפסיקת בגל בגמנ
אירי מל אם אינו מקלם פמרו - והר מ שינבגר נו בגר בגרב לפ פ' בירושלמי
מובת בגרב שאינו מגוית לי תבנו [בפי בל אב לקנות בלמו] מ"מ בין שלפות
נבגה מגבנו אסור אב מובת בפסיקת בגל אסור מרב שאינו מקלם פמרו
ובגם לפמוש דלמי לגונם בסברת תלי בו בוקא בשובן של ומגר

לדיאורה בדין לו שפוטש דאורי אלקן מגילה א. דף בפיסת - בטעמא בגיטין מנה
הנו משום שאין בזה הנאה לאדם מיד ~~בזה~~ באמת שיש עליהם עם ואיב לו בכל
אופר דוקא דאולפן בהמודם ודבר מצוה ע. הנאה אבל אין מצוה אינם עושים
בנפים כמן בשו הנאה קטנה כגון אין בזה הנאה לאספה) אבל לק
מצוה באמת אסור מלמה אלא שאין מצוה - בשבו כמן בשו רק הנאה
של ויתר אשמן בלו אסר אלא הנאה באמת המודם מינ

דינין ויתר

לדי: דכן אפי ויתר - אין בם קדי נבנים מהדורו - ע טעמו מגילה א. דף
בפיסת, והקושל שיתרל ד"ה אמר רבי - ובלב מם ששמש לו בפעמין אדי
בהודם הנאות ממנו, ע השלמ נפשל כיש פירקין שמוכיח ממתק אדי
ש אסר נכסין

ובנים הטעמ הקשה על הרשל ד"ה נ"ל (שם בשאתפין אי לו קפדו
דאמשה הדי הפקיר את הבלם לכל בני העלם לשמוש בו ולבני אמשה אין לו
חלק בו) ד' קושטא הי' בפיתוק מפני הפקר כבר הבו לו הוי בהפקר לכל, ומלק
בעל דאמת הוי הפקר אלא משום אסור לבו - בשבו בזמן לו חלק בחלם לאין
אמשה אינו נבנים ממנו אם שטמו בם לויתר בערב נבנים ממנו
ובנים קושטא המאמנים הי' אפל שבשעל סודר ~~[illegible]~~ בכלים
בכ' (ע דנ"ד מהרק אלרבעינ סי' נ"ט דה אמנל בפי דיבוראלו סודר בעל לגלה
לב הפקר לכל ובמקר אלו יבו הפקר רק לאנשל) אבל בפו בחוק בלפיכ
בין בפעמ ד"ה נ"ל: שם בבשיפת הכל של שמתפין הוי ויתר בפו בדוקא לדי
בתל הפקר ולכל לא הוי ויתר כמן בלו לא הפקר - ובדוקא בחוק אלא שכל
סודר דיאור אמר משום הוי ויתר ולו מטעל בהוי הפקר
ע בתוס'
ובנים לדאורה קשה מאלה הרשל בפמין באינו מקבלים ~~[illegible]~~ נאשה

(1) ודבר ישנו גם בדין דינו דומה אשר בשבו השור בשביל קיבל אנונס רעב פרוטה

מ"ג

דיון ומסר

הספק - בדין בבור הספק נמצא באפר אל שדה יקפיד לא יבנו בבור
אין שלל ולפיכך צפה מתבש וצה פשר בר, ובדר הדיר דעם האבן מ"ס
כל סיק מיט בה ולבדו - ואלו אבל בשאין היבו שעושה אלת הספק בשבה
נפקד הבעלת שלל - משאיר בשאינו מקפיד יל בכל שאינו מקפיד בלי בן מדה
בדשה בהספק - ונמצא באי הקפדתו מבוה בהספק, ושה בשמקפיד נעשה
ממלא שלל ונבטל בהספק (3) המשך מ"ג:

ואלו לפיכך יל קושא הראשונה של הטלא, בבנה הנוף דאמרת הוריד
מ"ק קלף חיבש בבור בלא הספק לוקל בשבה בבה פוקעו אל שלקיאו כל
הדנים לבנו - אבל אל הספקר לא וקיל לבנו ומה לבבות כו מבנו מ"ט - ולפי
הנל בבנו בהקפדה בהקפדה מבוה ההספק נמצא בבשה מבנו בתלה
נכנס בתלה ובאותו מקום יש אבן מבדי שבשעת המשך אינו מקפיד
על כניסתו הוי בהספקר הבנו שבל לבבות כו

ובנה ל הרשלל של בה אפר ומר שפר בטלמא בבמקום בדשיל
במקת הוי מוסל לבבה על הראשון - ואלו אפל בבנתו בבשאמתם ונמצא קיל אנונס
רעב פרוטה באמת הוי כל קיל אנונס הבשר בנמצר ובקנינל על הפרוטה
(ולא בשק ק אנונס הוי בשר בנמצר וק אנונס הוי מנהג) ובנה בל קבת
דבונת הרשלל בראשון בלבל אבר משל בראשה בראשון ולבבנן מובר
בתשר בתקת - אבל מה ליבשר בלבורה (1) אל אבר מלא ומבור בפתות]
ול בבל כל סוקר בשאלל אשר האנונס שבוסל, אב אלק משבר
בנמצר, באינו מבשר שאולקל דינינו אומ סל נקנה האנונס שבוסל אי
בכסל או בלבים קנין אחר אלו - אלא בסוקר בין בשאלל קונל ק
אנונס רעב פרוטה נמצא שבשו השור של מבירת אנונס, ואב
מס שלו ונתרו נעשה השור קיל אנונס רעב פרוטה אשר בשבנו

אבל לא נראה הפמיון הדפיסת הרגל של שרמן בשולם בדרשיו
הרצל בפיסת רגל כלי הלבדה של הפקר, אלא בין בכל ההפקר מתבטא
לא אי הקפדתו אשר מאבנבו - ובה נשארנו לא מאר בצב אלא רק אל
אירי מתן בהשתמשו שבדיר הנאתו ממנו (רגלו של משרשלו) אבל
אל אירי שאסר נכסיו אלו (כמו שעולה מהמדרש כיש השתמש) קנה
בדמו נכנס מנכסי הפקר

ומנם לפי בנין בדמה פסיפס הרגל לדמות אלגורי - אבל לא לשון
הבאים ליקר בה מאן מנא - ובין בדמות כלי הלי אבל פסיפס הרגל - בדמות
מפרטות לשון בדרכם כי אפל שלבש שאסר דומה אלגורי אלא מדבר
הדפיסת הרגל - ובין שסובר בפיתם דומה האלגורי בין משל שנתן
בבי הרגלו אבלו - ובין בפירוש הדין הלי בלא אשר מתנה ומבנה בין שנתן
בבי הרגלו (הלי בין סדרת הטעם בסולל כבר בה ורש - מבנו שבוא המופרז לו)
ורק אסר מבנו שלא שלשו מבנה אחת הלי בשלל אבל הדפיס שבקר בחולל לתת
הפסיפס הרגל לו בלא מבנה כלל הסדרת מדרשו כיש השתמש - קנה
בין בדמות כלי הלי.

לקר הרשב"ם בה מאן מנא - ואנו פה בחלק נמי אין משכירין ומכל פרס לרבות שלו
יש מי שאומר בקצרה ולדעת שאני אבל - לא השוב של הרשב"ם - שמשאלה בחלק
אבל לדעת שאין משכירין - בבנין בחקות שמשכירין אסר משל שמשרבש
מאן - מה הדעת לילות בין בשלהם בלתשמיש בבל אין משכירין אבל
אינו משרבש מאן לי השאלה ובה הדפיסת הרגל בחלק בין שאין משכירין
בשמיש בבל אבל הלי משרבש ואבל תשלי מתבש בחלק מאכל ובחה הרשב"ם
בבשלתו הדעת בין שמשאלת מבשרו אלו לאסר בין שאין בולבו בבל משכירין

אלא אלא בין בלא אבל אבל אשה לא אלא מנשקי קא אל קפדי אינשי דבי ואפי
אין כיוצא משכירין - ונראה בסוגיא דשלהי הערת הולך גם ~~נמצא~~ נבנה
וגם לא אסר בבבא אין משכירין של בשאול גנבים ונגלה בלבל אמירה דמאנני
עבק - פשיטא שלא מקרי משכון לחשב מאנן של המחבר המחבר ומאי מאנש דאחבר מאכל
מאיר דבשיטת הבבלי בין שקפיד על בשיטת לא לא אמירה של מאנני עבק
~~בבבא~~ ~~לא~~ ~~לא~~ אלא שכן סלא ד בדקפיד אית לשלם אש ואשר שם לא
מאנן של אדיר ומאי אסר המחבר מאכל. ובגמ מבהיטת לשון הרשב"א
משמע בדקדקה שמותר אדי גב האופן גם בנקפיד קא אל - ולבורה
נפשט מגה מה שנתבטל הנשמר אמת המגלה לא בבבא בשיטת הבבלי
בבבלי שאין מקפידין ~~ל~~ כאן לשאול שלא משאמר ולית דגם בינו בשאול שלא משאמר
בשל משמר הרשב"א בדקדקה אינו מקפיד אל שאל בה שלא משאמר (אלא אל
בשמשלא לי הבשיטת בבבלי ומתבטל רק בבבלי - ולבורה ~~בבבלי~~ הבשיטת בבבלי אמירה
בגלל אל מקפיד ~~ל~~ ואם הבאל סלא בבבא סלא אמר אל)

ובגמ לבורה מובא מהרשב"א בבין שמקפיד אסר בשיטת הבבלי בלא
בשאל שלא משאמר - ומאיר הערה נבנה מסר רבא שלא לי בלבורה בשאסר
בגלא אל אבדו מה שאסר לחברו, או שאסר לבנות מנכסיו בינו משל גם
אבל שקנה לו בשאר להשאמר בשל אל מוסר לו מבנבו דגם (וכ"מ מלשון
הכן ליל, בין בדאיתא הבנגמ בבב - נגלה שאל ישמר לחבשל מבנם אחל - וכ"מ
מלשון המגמ בב בל בקרן בבל בגלה שבשלל אסר המחבר לבנות מנכסיו אל הבו
לחברו של המשיר [בבל] אל אל המחבר יגבל מבמדיר לא יחזר לל אסר
הקונה בבין שגם שם לו מבמדיר אינו מבחר של המשיר לא מבנבו
עכב, ובגמ מהרשב"א משמע בדאיב שבל שלא משאמר מה אסר המחבר
מאנן מאכל אל לא שבמא לבהרשב"א מבבל בגמר אדי שאסר נכסי אלו

אז יש כאן עוד שאינו תורם מתנות ואת הפרוסת כגון חשיר כמשקהו, או שמורה בכדינו אדרבה מן הדר מאלו, שעם האומר הנאות עליך אסור הנאתו אין כאנו בין במתנות

לגבדין ואומר שלא יתרם חיטין - האוסר אפי' הנאת בהמתו אעפ הנאת מאכלך - מותר בראשונה מאכלך בעיבור אינו נאסר לתרום חיטין. וכי דבר זה הוא בבירושלמי נתרשק הנודע מן הדבר אל מותר לאמר לו יפו - והנה מעשן השק והטלג סי רבא סי מ משמע בירושלמי הנו בראשונה הנאת בדר אלי, ויש בארץ שמעתור בסוגין בראשונה הנאת מאכלך אסור בתרום חיטין אם מתרשק בירושלמי שאלו הנאת חומר לא חשיב הנאה מן הדבר, בנהנה מן החוץ, והדבר קולט החוץ - אבל משמאיל אפרת בלשון סי רבא משמע שמתרשק בירושלמי בראשונה מאכלך בעיבור וכי

לגבי מקום שמשכירין אסור - הרי דבר שאר ני מדר בלבי בהבואר בסי רבא, בשאירי שאסור נכסי חבירו אלו אב משוא אסור באמצע מאכל המקום שמשכירין, בדבר שהנה ומשתמש אין בם מנכסי חבירו, אלא בנהנה מחבירו שאינו נשאר ממנו ממון - והנה לפנינו הטלג סי רבא סק טל"ג בבני בתים קבל ממנו הבית מתנה ונתנו לו (וכמו שמשמע בדינו אדרבה מן הדר לגבי בית אסורין - נמצא נהנה ממנו שמעון מאותם פרוטה שמנו שבר שמעון) שבר מקרי שנהנה מנכסיו, אבל לפי בל שמנופש אסר עד נכסי המביר כמו שמצר של לו הטלג בה' הקבר - והנה לפנינו הנאנו חיובא סי קמ"ב סק א' בראשונה נכסיו על אופן הנאה אב אינ מהכן לגבי הבא לקבל (שנהנה בלא אומר נכסיו אלא אסור אלא תיאומן נכסיו שבל לו באמצע שהב) משמע בראשונה נכסיו אין אופן הנאה -

① ולא קובלים שאחרים רבי עקיבא בחלה אינם לפרוע אינו חוב לגוים לשלם - ואולי אפילו בארבעים פטור בחוב לגוים הוי בעצם משום שעבוד המלוה

מ"ג

ובלא מתנה בדמופס בגאה מקבלים משמע שאינו אסור להבקיע אמן באמצעי כמו שפיק המלוה נפשיל רש פירקין - ולא אורה לפי בפסי האבוא פיון שקבלו הכל הי' בלי אסור - ואולי אפילו הוא - בפנים ז' דדרבת שמוא דבקיס יב' אות ב' שמתלה ביבב לומר בתנאי מם שבקבלו הוי תנאי הרשל עכמו שם אין לי שמוא נמנים משרפל ונעשה אחלה פמיל ומשמו באמוני עקיב - ולאורה הוי בעצם פמש שנשמש בהאפל תשר כיש לו פירות מהאפל ובשאר האפל אין נאסר בל כל בגיטלים בבינו ההשתמשת שבקם מבהאפל - וכנם בשמשמש בהאפל תשר שנעבדה אחלה ממון של המבר - ונמו בוקבא דמקום שמשכרין בהו בכסף נמנים נמם אסר בפרגל יש תפיה באמוני עקיב על ההשתמשת - מאחר דמקום שאין משכרין פליגי תפיה באמוני עקיב לא שנעבדה אחלה מנכסי המבר ובקב

② המשך מעל מ"א

והכי מ. ברינשטיין לי הדר מעלה הבלנים של בבי רבי אמש בלשון הסקר ולא אמש בלשון מתנה בפי שלא יכול אפל בפסיסת אין נשל בגל עש - הוי הקבלת הסי כלים הדלה הרשלה הכל בהסקר לא כמ שאין אפל מרכם חל הלו של הבלים אחר לא הדרת מיבי המם שנסקרים

לא. הרשלים שוקל לו שקלו - והמשבר יכל לשקל הרשלו בשעה הלמה הוא בדבר ואין בינו בפורה שאר תורמנו - הלה מסתמת לשון הרשלים משמע שמתר לשקל הדרכו אולם בדבר לא הרע המופס (שלא אוקל בארי שאר הרע ונאבד) וכ"מ מרבינו לשון שבשם שאין בינו בפורה שאר תורמנו משמע בפרגל יש תר אין לשלם אלא בבינו שני משאר הרע תוב - ובלר בין בהמשבין ונבטר אי שקל על המשבר הוי בשאר תורות וכבר הדר הכם ראיון - ואולי אפל בפנים שבקבלת סי כ"ב סק ב הביא מבריגש בשל נשרר לתת ממון לחרם לא נעשה אינו

(1) ובמו קושיית הגמ' בשבועות קי"ח פירש לו את תירוץ רב"א הקמ"ל שאמרנו לו
(2) ולפיכך אין שום הכרח לומר מישול בנפשה - ולזה מפרש לו אלא שמדבריהם נקנה אדם בפרנסת אדם
אי מגיע אחר אליהם בפרנס מה מועיל להשיב אדם פשע לבור הוי מדבריהם אדם

אדם ממון אלא שמתנה עליו הממון כדי שלא יתן לו שדותיו ואלו לו שבמו כונת הגמ'
בהתנה לתנת שקלים אינו אדם ממון להקנות אלא במו כשאמרה, שמתנה עימן
כדי לקיים מצות נתנת שקלים - והנה הו בשמשנין אותה במו מעין בדמים
לו המצות ע"ז כה"ל - והנה מסגמ' מוכח שמתנה מועילה ואין ובדמים אינן המצות
אדם - בשבל בשם פשוט שמדבריהם אדם הוי, אלא שמתנה הוא אל דפרשת הר
אדם רק הקדמת אדם [בפרק מוכח מעין בגמ' אלמנה אדרבה אדם דאלמנה הוא מפי
ולא אמר אלמנה שאדרבה אדם שפי] והנה ע"ז הגה"ר ראובן הי"ד מ"ה שמוכיח
בפסל מלה בלבד בשיעבוד נכסים יש לתלות בשבר ממון אצל בלבד, בשבר בלבד
לקנות המלה שאמרה ע"ז - ואי אפשר שנתקבל אין ובדמים דבר, שבדברים סודרים
בין בין לתלה בשבר ממון אצל בלבד אי נמסר אי בשם ממונות של בלבד
ואי נתנה בלי פרעת הארוס נשבה אצל בלבד ממונות, ולכן דמי
לתמרית אדם שבלי רק סולק הבצק - ואין סודר בלבד אשרינן דבר בלבד
נשבה אצל בלבד ממון - נתנה שם פרעת חוב בלי רק הקדמת
אדם הינו סולק הבצק בלבד אשר כבלבד - ולא כמו הרוש בלבד
נתקבל אין ובדמים אלא באדם שיש בשבר ממון אצל בלבד מתאר בלבד
שקלים בלבד בשבר ממון שבלי רק מצות נתנת משקלים אי בלי מועל
בשמרם שבלי רק מצות אדם - שלא כאן אשר הא' הבלים שבמשנה בקידה
שקבל - אל לפיכך לאמרה קשה אם פליאנו בשמשנה בלבד אם שלא
לפרוע שבלי בשבר לא בשבר מי לא - ולפי כנ"ל בין בהבלאה אם שלא
לפרוע ובלי בשבר ממון אצל בלבד אלא מצוה אחרים הבדלים הם בלי
רק סולק הבצק בלבד אשר כבלבד - ואלו אפל בדבר בשבר נתקבל רק אחרים
ובדבר, בשבר הי' סודר כנ"ל ומשיב בלבד אם שלא לפרוע מוגם אל לבדם מוכ
אחרים סודר שמתקבל אין ובדמים בלי אל אדרבה הבצק אשר כבלבד

מ"ב

ולפי"ז לא אושרו על דינו בשוקל אם שקול לו או אינו אלא בהנן באופן שמתפשט

ל"ג. בתנאי אפשר הנאה להקדש - והם דין כאשר בגזל אין מאדיר רומם לקבל וגו' שגזל הו מותר לו מפני נעלמו מבעלו - והר"ן ז"ל. ל' ביק בשכן מפרש מתני' באופן שגזל מתר לו המפיר החיוב תשלומין אלא שאינו רומם לקבלו ועל יש הקדש באפשר הנאה להקדש אבל אל יתר לו המפיר שיר לו כמפיר הפלת הנאה להקדש - והאור המפרש יל בפיון שפיר מתר לו הה"ם ושיר לו יתקן לעמרו דאם שיפול הנאה להקדש - ואם בשני הפלת הנאה להקדש קודם המלה לאורה בנתן בשלומין המאדיר להקדש ולו הנאה להקדש נתשב כפרטון לאדיר - ונעלמו פלונו בדם מפאדיר - וכמ מפאדיו אלהלל

ולפי"ז מוכן מלא הכן ליה הא תפלה בשלומין בשלומין המאדיר יפני לו אל יפה קלו סק ה - לל הבלת ונלונו מוכרת לומר כמ"ש הקולל הערות סי' נ"ד אות י"ד

והם הרמ"ש כמה שלו לעמו שוב פי נהם מתנו - והם לאורה

משמע בשרי אחר מלה בא אדי קודם מלה המלק שיר לומר פנה מתנו בפה אדן מאויר לו שכרות ולא נהם בלו - ולו נהם לו הרוחת בעמן שונו מתנו

אב מפוע מאויר לומן כל מי שכרות להקדש הו אלנו נהם אלא לו הרוחת

מן לאורה ולפי"ז מלב הכן לב, פה גנן לו שהנו כל הבריה לאומ שפ

בבל מתפנו מנ - משמע בשרי לב אחר מלה ופלא מ"ש לומל בשלב הכן וכו'

ולאורה יש לפאר מלקות הכן והרמ"ש בפנם מבואר דבר לה בשבו

דין מלה דהולבה מרשות אדם שאדן לו נהם אלא שנלקו בכם הכן והרמ"ש

בשבכן של לה בברי משמע בהמלה הו שלבה מרשות אחר ונכנסה לרשות

מקבל לו הקולל הערות סי' נה אות ט' שהאר בהרמ"ש יל בהולבה מרשות

הו דיש דנין ממון להקדש - ומדין המלה הו הפקרת ממון הקדש אלא

אולם יש לשטר חכם שלא יתאחר המתנה, אפילו בכסף ממון המגיע
לכסף המופקד ובפרט מעל - אבל לשטר הכתוב ליש הבאה מעלה של בולטות מעשית
בשעלמא דברי עליך שיש חפץ מסוים אבל אם שכנס לרשות המופקד אלו
הפקדה מקנין הקדש - אבל הבאו בלשון חפץ מסוים ליש לומר פיש הפקדה
מקנין הקדש אי במעלה - ~~[illegible]~~ אז פיל דאינו בשעלמא הוא דברי עליך נעשה
נכסיו אי בשית ממון הקדש ויש איסור מעלה אי אם שמכניס ממון הקדש לרשות
אחר. הבאו בשיר כשמשמש מהקדש בשביל שאחר שנעשה קבל ממון
עשה יותר שמת בלי כלום רוצו בלי אחר
ממון הקדש, ויבו הבאו מעשה של הכנסה לרשות - אבל מה אם ישמש רק נכסיו
נעשה שלה ממון הקדש (ולאורה הוי בעצם של ברכות של ע"ב) משלם יש
בן שיין בלאה להקדש

דסולגיו בתרבית אבי

ו והנה טעמא בתרבית אבי בטור ל דאמר ריב בתרבות קלו שהם בטעמא בתרבות
בטור דפורע חודש משל באמצע לו כלומר מי לבקר את אשתי אל משל כמובן אל
משל כמובן. ולא אם שתעשר אותם עשיר, ועל דבי סי קבלת אות ל דמעודד
שבביא מעבל הנשומות בשל אבל הבל שהשיר. בני שבכנס ימל דמתם דיום ואחד כשמגבל
אבל מתנו מעותיו - והשיר הבל בפיין שלא אמר לו אולגא עליך מלי בתרבת בלטות
לא נתן אלא לקמלת אבל פמו שאמרו בני שבלק לתבינה בלי יקר - ועל דבריב
סי שיב שבביא מבי ירושלמי בבוקא אחר אחר ובכנס בתם לו לבכנס אשה נכנס בבי לבון
של הבעל לשלל בכתון מתנו בלמא אל מה שבכנסה בתם מבקר בשלל אבל באר
ראוי הה לבכנס אל סתם בבעל לו - בתשמר בל מיני בראתר אותיון שנתן לשל
בת"ל, ולא לשמור מבעל - ~~[illegible]~~
יש בשק סק ל בפיין בתרבית משאמר אמצעו בבנן בראו בתרבות לשל מתם

(9) במשקל מצל מ"ג ואולי אפילו בדיו בדף בשרטי וושב שבר ב' פ כ"ה (כסף כ"ה ונלמ"ד) שאם בשמו שולב פרה הוא קנוי ולדעל הפרה מפני שפרעה הוליכם את הולד והסבתם יצאו לאויר העולם כבר אין נשאר ממון שלו אלא רשותו בסיבת ממון תבירו יש חלק לבעלי הממון הבאי ממון לעשור ג' - ע"ש ג' ימים ממון שנשברים אי תבירו כולל תבירו - ואם יל בשמקום שמשבירין והולך לפיק לאותו כל נמצאו בע"י מה ששאול כלי אם מפמדיר נשאר ממון אולי ~~[illegible]~~ ואשר בממון כגיבולי ממון תבירו ואולי אבו שמק כונה הטלא ולא קושיא כאן גיבולין מבואר שיכל לאסר על תבירו ל' כטלא סדר כ'

דסוגיא בשרטיא אחרי

ולא שהה מעשה קבא סיקא

קודם ובאמו לבטרו - מכל בלין משאר שוכרכל בשלמו בפטור משלם בשמלא לו ג' ובקשה הכ' בן לי בלא מצוה מוצא המובם בלבה - כון בלאנין בשלבל יש לוה ממון אל בשרטיא אלא משלם בשמלא לו אל נמצאו בשמלבו ב' ולו דרשאל שמלאו יש מפרשל שם דאל בגד ביבר לו לא אלא לבדוד - הינו ביבר בשבר לחלוה לא שלא יאבד ויפרע ממנו נמן בלובם) ולו דמשבנות יקר לא יוכל ס' מל, ודאי אלם דסוגין, ודאי בדיל דמשבות קלא, בלה ובלה - ובנלמד משרבכל בשבורה אחר דאור בלה - מה שבטר בלה בינו משלם בשמלא לו בשלב - נמצאו בשלבל הבדאן לא בלאר בנו בנוגן לו לא שמאול לבלה - נמצאו בשלבל בלה בו הבנאב שבאב לו לוה - ובריאת בשבר בו אל לבנאב בב - ובוגמב לבולק לחנוני בבל בנאב מוצא (ולא ראי הדיל בשל בטור בלוב לי בריאת בשבר בי בדר הבראת נמצאו בטור בלוב משר בלילבי ולבולי לבנאב ובלי אסם לבדוד) ומ"מ סברי דבן בלוגין בני מחונות יש בשיבה עם שמנים דבר בדבון בלוב, ואל מולל שבר לבלה אבב בשיבה משר בנאב מבשר לבובר ומחילו אסר

דסולניו באמריה ארי

אולם אל יבה ר"מ שלא לפרוץ מהמופס נמצא באמצע שלא נמצא המופס לתפיר - ומחלת
האור משלום הוא אבל בלבה כלל

4. אבל לי באפשרה לאמר משרשל מוכן היטב בגמ' - בשאלה כי לא אושרא בזמנן
אבל אליבא בתנן דרבי שסורר בלי בעיא תמיד ממון - משל בנינים לשל גמ' ונקנית
מתלת בשלום הלי אבל בלבה כלל - ורבא כי באבל אל אליבא דבבנן ואירי
שפי' דהבאה שנינים לשל גמ' ובלי ממש בזמנם לתנן - שזה שבר דרבי שסורר דומין זה לזה
וכ' ובנם הרשב"ו בקשה אל פי' אם באב משוע בולשק הרבא לתם בבבא ר"מ שלא לפרוץ
הוא בפשטא בארי, ראוכן כאם באלב הולל שמתם לפלוגו ואחר כשא מתוגם לקמן
בשאור לפלוגם - ובנם אבל בלו בני לתלה בבשל מקבל המוכר הנאת
תשמיש במתנת מתמדיר משלה אסור מתאב הבו באבלי פריות בפורר הוא
אב בשות תשמיש במתנת מתלה בלי ולא אכן לבפורר מיבי, ובאמר בדר
אמות המשנות יקר ה יורב ס' מ' בתמר מסל בדרבי שאסר לפרוץ אליבא
בבבנן ר"מ לבפרוץ מהמופס בתמנן לי בתם שמסתלק שיעבוד במלוה
הבשרן - ומאות בבין שסורר שאל פרר ר"מ שלא לפרוץ מותם
משל בשמי בבל בלבה - אב אלו מיבר בבר אל בתמר לתמור שר
מהמופס - ומבשמי הגב משמר כמו - ובנם מם שבקשה הרשב"ו אל
מם בפשטא לבגמ' בבבאים בלי משל מבריא שור מב לב - בבאדרית
ארי לבור ירושה לשל גמ' ושאלת בגמ' הי בתנן מוכח בשריר
אה ירושה מב לשל גמ' ומשנה מתלה אוקמוה בתנן - ואחר כי בי
בבבנן באכן שם שירושה לשל גמ'

ל. ואולי יש לתאר דרבי בשנם מאוס בבלק נ"ח. ב"ה אין מבואר בשאכן בלו
הלי בבי הי שקבו אל ירשה מבירו אינם בלי לי בסיבו בשור מלשל
לל - ובלק אל נשה שלו מבירו ואית לי בסיבו מאלה לשל לל - ראכן

בשלו דרי היינקיל איך בעשה מעשהו לל בסיבל אלו שפ טרהה גב משלמל לו ריג
ל ובנם אל נימי בטלהו בבטה מעשהו כהו משל בחולל לו ומעשה של גמ"ל-
בבינו איך בעלל יש תמיד ממון על הבהלת אדי מה אינו מלומד לשל
משול מלות המדבר - איב משוד ליו בחולל לל הרי בשלו דרי היינקיל
ל ובכלה הו בחמשנן בחולל לל בשו מבה הבוכהה משמקמה, בשנן
שפולנו מעמד סמל ולו פי בשהמו לחמבל מבה שנמן לשל גמ"ל
ובן מבה ממשב הבי סי קבל אמ ל בבינוד שהמב בחל בולנו מעמד
לל קטן אב לשל לו בלל לחמב בול לחמב אולנו לל מלי בחמה בלגבה
בין בקטן הי, משמד בנל בבבובהה שלשל גמ"ל נמן בשו מבה שמקמה
ל ולאובה קשב הו אנן בבובב לחמב שפ אבינו ליו בעולם לשל
גמ"ל איך שחמב - ולאובה בל בחמקל שבמקבל מקבל בנגבה
מובה ומשובה - ליו הובהה משמקמה בנגמן. בשלו כאן סבבי
שנמן עמ ליבבר מבמקבל, ובשו בבובב, ובשו ב בחמקל
בחמק אל ל
בשלו דרי היינקיל, אבל בחמקל באינו מקבל בנגבה מובה
בבינו בחמקל בלא בלו דרי היינקיל בחשב רק בבלמ
בב בבלמל בבשב אינו מובן מלמן שבנמן בובב לחמב
ולבבר מבמקבל - אל בלובן בבב שמב מובה שעולם לשל
גמ"ל, ומשמב כאן בב בלי הרל בבמבות קלי בבב ולמב
10. ובנם ל בבשב הבבב גלו סי מבסל שבשלה בבמשלה יב לחמל בלוב
בל בלבה איך בבלה מובב ממנו בנגבה ובבב נל ולו בבי לקבונן
בבמל לקבב בבנגמ מחמב מלבה) בבנבבל הלק אמב לשל בלי אבל
ולו קבו אינבי בנגבה אולו בבי בבבב ל מבי מבל מנמ בבבם לו
קבו ל בנגבה ובן נבגבה מלשן הרל - ומנמ בבבבה אינו מבלל אבבר

דמוקריטוס בתרגומו שלי

הנאה אבל לא נראה בפשיטות מלשון הרע שלו כמו אמונת התורה אינה הנאה, אלא באופן הזה. הנאה אלא בגוף אין הכל איסור הנאה. בפנים, קשות לנו אבל לאיסור הנאה כאן, ונגל שאמו לא בעונת הזן לגנו. פרוטה - כיון בלא שיש לא הי הכל איסור הנאה. ולא הה תנוס שלי

11. והכי כן לי הער על הכבדים בגוב משוע בימים הבא הים פרעון אור למתלוקות תנן ורבנן - הי אבל בארוג בגרבנן יש מעיות ממון על פרעון אור מה לתנן לנפשו אינו הכל איסורי הנאה, וכבוגמא הכן הינו בארוג בשיר שמש שפ, מה לא הנאה דמם שמפטר מלמיתה לתנו ריסמו

12. ובלם הו מתלקו תנן ורבנן אל פרעת אור אשר כמדרית אדי, ולפי הנל הינו אל נמן לשל גמא דפרעון אור כמו שנתן דמדרית אדי, ולד המלוקות אל פרעת אור אשר בדרי היסיקא. ונפו שטת רבנן ומשה אינו נמן לשל גמא. ותנן סודר בפלי בהלת בגד בשלמו

13. אב מוקן היטר פמון הבא בתנן פפרעת אור אשר רק בהלת בגד אב מסרגפ לומם באון בעת הנוכם לאסור הנאה כמו בלא הנאה, שאב לבנן דאשר בהנאה גמורה, ומשה אמשין בפעמ לעשות מעת שפולא, מסרגפ לומם שמאו לב נכל הכל איסור הנאה - ולפי הנל מינש עם שקשפ הכ כן מעת ב

14. ובלם עם שמרגיל הבוס הדק בשאו משמעו משל לו רק הינו בארוג בלבד פרסמו אבל הינו בלבד פרסמו לינו כן אשלמיל על שפ טרתא - אינו מסרגפ - לומם בגל שפ טרתא אמשין בפסרגמו מגל - ואלו אבל בלבד מעת ממון אלא הינו בפאב לו הבלת בגד מעמ אסרונו של תבינו, אבל הינו בפאב לו הבלת בגד מעמ טרתה

הסולמוס במדבר אבי

מ"ג

אל תהיו לי עבדים המונים - על הברכות שמואל הרב ס"ב שהיה השיטה הרב"ם בשם גדולים הבינו מהסברון של אחרון הוי אב"ד את המציאה במאמרי לפקח על הסברון - ואולם בלבד דבר פשוט נפשם בלות בשר הבנות הבינו נמצא בהעדר סותרים אין מעשה הוי אם בלבד אין המציאה המון ודבר

שיטת רש"י

15 והנה רש"י הרב"ם בדברי אבי הסור משום בשאמה קנו אדם ומיבי לא לשקול והנה מהשיק קבלת סקלא משמע שפה כונת רש"י בשיטה הראשון שעושה לשון אמת אדם מבלבלים. והמאמרי של משמע במעקה הדין אי לשקול מעות והיינו בדין שמאלים לעשות פעולה בו אמרו מעות הישרה אבידה (על קובל שעדיין קיבוטין אות ז' וז"ל)

אסור לשקול מעות אלא - רק הוי בלות לי בסדרא מותר בשאר מעות הישרה אבידה - והיאור שלא משאמ הינו כמו הבלבל בעל המון לוקח אדם מעות הישרה אבידה

16 ולאורה רש"י סותם אלא בלי הבטחות קנה, הרש"י בה אין והשאר של הרש הרמבלא במאמר מינו בהסברות אחר לבו שעת המציאה המון ומה הרמבלא שאם הוי הרי הינקא, משום בסולק הינק לא אשר הבלעתה, ואלה משום הרשבק רש"י הרב"ם לומר טעמו שאי לקטל המון - הא הפשטות לוקחו המציאה המון על סולק הינק

17 ואלו אופל בשאל הרב מאירי שהמעה נופלת לגנם ומומאר לבנים הוי הבעל מנע המציאה, ומה שמבלין אשר המשבית נכסיו ויש לא שאיר המציאה המון משאיר הפורע אחר בהוי בעבד נסק אל הבל (לא אמר הרב יבי בה נסק) הבל שפור כמה הרמבלא בלוקחו לא המציאה המון - ובדר בן ני במר בבא מרמבלא הסגנון הראבד דלי - נמצא בלבל יש ה' הראוש לתרבות אבי הא בהוי רק סולק הינק לא אשר המשבית נכסיו והינו בלון פורע אחר

פסוקים מתרגמים אחרי

והיה, כבלא מישהו מעשה ומפר לו מזל שפר דשאילו-ולפיכך יכין שטר כשו
בדבל בעלם בדאנים עבדול קרקעו ובא ישאל אתם ובפנאו סודר כשו
באופנ הקרקע לאלול המנש- בסמן בקרקע אינה נגבלת לא אחר
כמנהג מדינה ולא אמרה אותה בלשון- מאלו בשלו בפחות כמנא אפיכא
ואינו דרשות בגוש הלי פסוקים (לא דאמרי דינה פ"ט מהל נפשל שמתם
אלו) שפר הוכיח בעלם פרש לא בלשון אמירת מנון
שטר בעלם דבתורה ואת לי בסיבה מיד, שלא משעבד
לו ובנה. שטר בעלם דבתורה במשעבד ואת לי בסיבה מיד, שלא משעבד
ואת לי טרחה לב מיד - ואינו פטור רק מעבד ואת לי טרחה - ומנם
ואת לי טרחה לב מיד - ואינו פטור רק מעבד ואת לי בסיבה סודר רבי באינו מתחיל
בכיכון לבין אפר בפשל בעבד ואת לי טרחה משעד שמתחיל מאקר בדין,
רק משעל מקנה - ושאל משעבד ואת לי טרחה משעד שמתחיל מאקר בדין,
בלאחרה הבא לוש מקנה- בל המקנה הה שיבל, אל הבא שאינו רשם
להבל ובוכרת להבל מבחר אינו שיעשה מקנה כמי שלא יסבירו כמה
אומר בעמד קבל סק"ז - ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ המשך (2)
~~[illegible]~~ המשך מאות/ 19 ואפשר שנתנו לב בהיאר משר אנש בדפורד תר אשר בלל בסיבה כין בעבדנו
מחיר לשלם - בסינו כין בלו אשר אלו לרוא מה שאינו משלם כין שלרק
לשלם אל שור אינו בוכחה מעשיקת בנאמן שעושה לשלמאל-רע
דשרי יושר שטר ל"ה כ"ה שם דלו כונת הבעל
שטר הבאה דבתורה בעבד ואת לי בסיבה בפטור הינו מעבד של
רש"ו דשם דלו שבדינו שטר הבאה בעבד ואת לי בסיבה מעבד
מדינא שאינו עושה מאמר תרו שמקבל הבעלת וכל לפי משור
פטור דבורד תרו ואלו מפרש של כפי הש"ך לרל אות 16-17
ע"ל לקמן נ"ל (5)

מ"ח

ל"ג: כפי משפט לא משנה בנפשה - עד המאורע וגם אחר מאורע השלה מתוך שמעשה
הוא הרבה מעשים להאציר - וכל כן נ"מ המר אין מסא בפעם לקיים מאלו
במקבא דהמתן המקום בלשון רופא אחר בשמי להשיבת אביונים - ואינ
יקשה הדרת המאורע. בא"מ טורת השאלה

בעבודות קלת, השמ בה ומתציר - אבל אחר לא בשקה אחר הוגל ואחל ירקם יכל לחת
לאחרל - והכ' ימ. ווילקסמאן נ"מ המר בהא מבואר מפל פפרוטה בכ' מאל פל מן
המקבש מעות בשים לימן לו אל מפל סברת ר' יונה - ואפל בכן כפ הוא
מוקמא אל הלי מקבש ממנו מאוא לימן ור' יונה אירי בלי הקשת
המוכפ וכן הא בעבואה הלי בל מפלכן המעבר שלמר לימן לו הבריאו
אירי שאין המוכפ מקבש ממנו - וכ' [redacted] לעל טלו: אות
14

ל"ג: בקבא מפני לו פרוטה בפו - לאורה קשה לשלח הרשאו טלו: בפנאה הבב. מלה
מוכפ אל מבינ אחר לל מעבומ שבה - ואולי אפל לפמש באור שמת פי מפל
שביבות כל אל בהבאו הבנאה ממנו בהוא מה שעל יבו נמאיר המשמת הטלה
לוש סברת הרשאו

ל"ד: הא בעבאור דסוגין בשלבסי מתציר אחר אל דל אירבם אל אינו רעלה שלבל שבה
בעפל בנאה לבקבש ול רש"ש לה: בה המשבם שבקשה אל הרבאנ תקפ"ל, וכמר
הקשה כן בעלמ פ"ה מעלה ולה, ובאמת בינם פ' טלו מפל נפשל, ואולי
אפל לפי המאור הקבדשין מא בא' אמרינן אינה לשבירות אלו אסול לפו
אשה כמקבש המלה שלא בפה גופא שבושם שלו יהא שלל אור אשר כנגע ממנו

יש דרשו ורפו - ואם יש בספרדים אירו בוקר בעלה שפ כבר ומאל לו פלו חשב
נינת מות לנין קידושין - אשור ההאכרת אוכים בדשה שמאיר בריך
שיאמר לשלם - ואומר שלא יהיו שלו האלידות עם חשב כנינת מות
ואסור המובם כלה

ל"ב, דרשאל ב"ר לו עון - משב הרשאל בשלקה אסור בנכסים אחר, ולמחל בקשם בחיב
ינמנ לו כבר - יל בעלות לבקם בלמידן מקשו בינים אחן בל מלאתו הוא מלות
נינם ולל מב יצאל נשון אל אחר כדין אם שלחן לו מה כמ קיל מלאת
נינת לבקם ולא ריבל מבלב שקשקן אלל יכלו מחנם לא לאחיר המלאת
מנב ולכינל - נמלו בבלאה הם לנין אחר אין עם מבאלבה בבמלאה
לנ מרת לאת נינם - מטאב אלל מאבל ינ - עם גובו בעלה מב
שבלן שלא - ולל יבויר אלל מאבל ינ ואחר יקיל בלנ לא יקיל
מבות בעלה ינ בבא לנושם לו אבל ושלא - ובבל כלב הרשאל
בעלתו והאלנו בלאל בל } בשטר הרשאל בבלו אבן לנ בינם אלב לאובן עם אינו מקיל
מבות נינ אחן

(3) המשך מעל גא

ובירר לאור יל בנם בשר בבקר כשאינו מקבינ בבו בבמו באמינן
באיסור בנינה אשר אינו שלל מטל שלבבו ממנ כח ההשמטות - כמו כן בבשם שאינו
(4) מקבינ ויבא ויב הכל שיל אשר אב הבקר בשלל מטאור רק בבבר שיש בקר לל
בבור הקמטות, ~~אלל לא~~ נאין להקשר בא. כמר נעשם הבקר הילך מיך ולמם
בשמקבינ שבבו שיב שלל בלאורה בבמו בשרעת אשר הבקר ל לנין מיב:
ארבאל נמי שבקרם מם לאחם שרעת נעשם שלל בל קנין חבש - בבבבר בבמו הבקר
בינו מטל שיש בל בבור לכל בחלל יקבקר אחר בבור נשור שלל - בבבורם
לא נבקר מבקרקר המשך נ (4) (4) ויש לבאר מהבקר לל מסי מינ אלנ בבא וכל בבור בן מם אסור
המובם הנאה - ואולי בשל בנר באלנ בבא ויש לל בבור בבור

ב המשך מפי מ"ג:
ולאורה כן כל אב לשטר המגיע בהגבלות קיים, במשמע כאילו כרי הינקיו
אשר מבריא אדם - ואיך מאי טעמא בדברים באסור הפרישה אוב ועד כולל

כן אמר רבא - ולא שיקנו אותם מרשין לו לפקיו לחתנין - משמע שיש בעצם לצבור
לדנו הם יכולו לחתנין ומה מועל הכלה - בעל הכלים בלא מעל לה כולה לפי אלא נפש
רבה אלא משום באיסורא לא ניתן לבו לתיקנו - עיי - ונקט לאורה קשה על הבנים
בעל כמן ליב. כלה למעל - ~~[illegible]~~ באולגא מרשות הקבע דעדות מעל (אינם כלים כפי)
ואב משום הולבה מרשות הקבע אבל מעל אוב אב כפי ימעל הדר משל בהולבה
אינם בלא נצר דנו - ואולי אפל בל המלוה פו מכל מעלה שהאור שיש כ סברות
מעוד נצרה אינו מועל כשנטל לעלמו - הכל בכל סוד שפעולו שלו לבו פונה
על הולבה מרשות - ומה באינם שסוד שאינו שלו מו לבו שני רשות ברשות
נצרה אשר ברשות הקבע עלי - ואיך יל בפשט נטל לעלמו מעלם באינו
נעבה משל בפלו נפי הטעם - מו כין שפ כונה להולבא מרשות הקבע, אב
נמלא מרשין הרשות אחרת בפנין דיב המצוי משלם מועל - מטעם
רשמצוי לצבור לדנו כין פלא נצר נמלא באינו נמלא הרשות, ומה נימא
בעבה נעשה שני רשות דמה שנמלא דיבא - אם אינו בפנין שלו כין להולבא
לרשות אם בפנין לעלמו - אב אשר בנעשה שני רשות בלי כונה
להולבא לרשות אם - ובו כאשר שמצאו שלו שלו נעשה שני רשות
ומה שסודר הכן בכל הצוי לדנו מועל יל בסוד בהכא הדנים נצר בפנין
בולבא לחתנין אי אדם כבר נמלא בהתרבן ועל סדרא הכא דרית נעשה לה
ואולי הכלים סוד בגמ אשר אינו בעי מועל אדם

הכן
ליב: בעבה - ויל בהל המבינו מבנאמו - בל הכן מ"ג: בה כל - בכל האוסר נכסין
שיש שבר בדר דמה דמי דנו רבא

סתם אין באים על מה שבספק, משום שדרי הגה שלוסף נכסין - לכן מותרת באל
אדרי שלוסף בקולה אלא משום דמה שבספק מקופל - הוא בדר בנאסר
הוי המצוי וכמו בתקרי שמצבו דמה שתנית לא ליטול מה שבספק
אחר נשפו - כמו כן מצבו פמה שתנית לא ליטול מה שבספק כאן
נצפו וכן הוא דקרן סומכה שלו - ואלו בנת כהן באנשל סיגן אליבו
בשבת ונכנס לקמן מגיד כי בטלמא בלי יומי מאל מאתת דית מוכן, אלא
אליבו בשבת לל בדרי של הלוסר בנאמנ - ונא דרן בא אלו ובה יומ ומאקפמאן
ל בדרי שלי בדרי כהן בכמו בגדה אלו ישמש הכי אין לפנים אלו כבי
שיבנו אבנו - אלא נמצאו בלבנים לכבא פלינ כי יומי אל בקמתן לאתת משל מצבה
ולכו פלינ רק דהפקר ולא כן כסוגיא

לג: כהן אחד הוא - בגל כמקבל מלאה לאחרון - בגם מה שבקשה הקבלת סי
כי אל הכמסן באמצע מועל כין בלבו קבוצת. פה ל הלוש בל מעלה,
ובקושל שמתרל ב"ה כי המוכר את הספינה - אבל לאורה בלשה אינו
לבכמסן לפרש בכה"ן - בל הלבנים ל סק כי שיאור בשלת הכמסן בקנין
ג' אמות - לא הוי בקנאה של כפ' אמות, אלא בקנאה של הכפל לא שיאמר
כפ' אמות לש - ולא בלאה אינו לצבות לבקבש לי ג' אמותו

לה: הכנאמל נמן - ומכאן משרה לבלל - ובגם הלמנים אוקו בבבן מעלה אלו בקבוצת
הכפל ומשה לשו בן מעלה של כמשר - ואלו שפל בבגם הכן לול כי בלבו
בן מעלה שלו מבשת אסר לרשת מקל - ובגם לאורה בולאה בו שאין מאחר
הולאה - בשור הלאה הכפל יולו משיאת הקבש וכבו נפרסם הכן אל נמשב
אלון - ועוד בלמשר מבכן בש אסור הולאה משיאת אסר ובילק מלאו מעלה

על הולדה כגון- היא כל דבר הולדה הבא מן שולבו משמת הקדש- ולאורבה אב
בלי שום נכלל הקדשו בשבר גם יהיו בהקדש- בשמו שם איסור הולדה
משמת הקדש- אבל איסור הולדה מבשרו ויש לדמות לי מה שלשבו
כי בה בן שבוא איסורי נפש לא כלי איסורי גברה אלא איסור גלוי- ואיב כמו
האיסור הנעשה אינם בלא כלי איסור גברה מה יש בן מעלה בשרשם מקונמות
אב הם בשעושה איסור הולדה אי בנו בקונמות אב יש עלה בן מעלה
אינם בהולדה גם אלו משאר הולדות בגין- ואב אפל בשבן באנשן
בהבן קונמות עושה בן מעלה- בשבנו כל הבנים ובאיסורים בנעשה
אי קונמות יש עליהם בן מעלה, ואב אל אי נבשו אל אלו אב בנא בלו
יאל אב אל אינ יהיו בן מעלה ונשאר הקשה הבן אל הבנים- ולאורבה
בבו בלא בהאיעצה אב סי יא, והקובל שיעורים אלו סי יא, בלבו בן
מעלה, רק דמקום בבוכל אינו בן מעלה בהקדש- ובאמת קיל אל
בשביל בא בהשאל לה, בה קונים שבוכיה בלבו איסור אמות בבר
מבא בלא נקט הבריאה הבן מעלה באופן שמתנל יבו הבשר אינ- מובה
באל הם איסור אמות הבשר הם אב בן מעלה אינ בהקדש לבו אב
בן מעלה בין בשני שאל בשבר הלאה בגם הקובל שיעשיל בגין.
שונה הראוש בד הבים משאי מעלה בלה ומאי שבעלה אל בגם
(4) בהמשך מאל מאי.
מה אבן הבי שאל כל שאל בשב הו אמר ולא בבן בים בשאל שבער בלב יום
לא יבלי הבקר לבבער מאל יבמה- מאשב בשבנל לאבן תשמוש הלבם בין שם
בשמר להשאמש לבלא אסר בבבקר ובוק

② ואולם אפילו בגבול הבדיקה באופן בשאר מקרה אי. כי אחד שיכל לומר לו מיהו לפיק
להשתמש ע"י כסא מ"ג ומגנט - ולא לפיק לשלול מלא הרקנים אפילו אל כבודם

③ המשך מעל מה:
ובלב לשטר הראשון ברור לנו כי משטר המוס בשלו משאות ואינו לי בסדר
תיר אפי' באופן בלו כי כדי הינקין, אל הראשון נבשיל לנו בב ושקל
~~שלם~~ שמש בלשטר תון בפורר תוך ואפי' יום לבדר אינו יכל לחשוד ולעמוד
במדבר אי מנסיון כי - ובלב תנין מינ בפעור מצמא אינו מעל מתלם
ואינו מעל מלמם בסא שלל קובל (ומומו בשיטם פי' ברק מעל כי הינקין)
וכנ' מעל סדר בפעור במצמא - ואולם אפילו בעבר הבדיקה מעל שכל לומר
לו ② לו היה לפיק להשתמש ① אפילו שלו מבוא הינו שלמה מאנו
בנוסף מ ובכבוד לבנו שהר לא מעם מ - ובמקום בלל בסדר
לו כמוס לכל מנו אמר לו

לו. לו בנבי נשינן - שבאיר בלל כבלו כי שלמי בשמנו נימא לב
שנשר שלמלו רק לשמוט בכסף - שלל אפל לשנוס בנבי נשינן
דב' אינו משנולן - שבאר בקשבן לו כי כלל פינל מעל במחשבן
מעשה כשמלה לבלל מעל בנו בשלמה ומעלו לא מעלה הבן
בכל כנס מחלה ונס עובד - ונס שיר לומר רק רשלמי בינן
בלשינן בבבלל מקבינל אל רשלמי בשמא לב בנבי בנל

---

① כיון כמו רק בכלל בלה

② וסברנו כמו בלבנינ אבי משמע בבר בשב מ"ל שיב דמס שלוב בן אחר לבר
לו לכל מנו: אמר ו. ומלב - ומקב מלמן בכלמן בה מע אינו אבי לשלל כיון בלו
אל לפרנל לס רשלו משמע בבר כמו
④ ולא מס לנו בה בנבלנ כסל בסבינל

ג)

בשבילי מקרו האפקטיביות נמוכה ביניהם (אם) לאין הכל משהו בשתיהן

שונים אותי לא מעל לזה כלל

(2) המשך מעמ' ב'

ובלב באמת כב' בתי הדינים שיחד אז ובל אל הדין אומרים בשאורה תלמידה
ובאי שפ"י לפיכך לתשש בלבו שבעדר דשל ובל לדשו בה' אמרה בין
לבלא לב' בדין שלבו יתשש השאורה כשל ואל אפ"י שאינו מבטל
דבו של סגי בדבין לבלא אפ"י ובות מבטן - ו"ו מעמ' בתי תשמש
ב"ב דבן ואומר מקבל

(3) המשך ב':

ובכה יבאים סלוויוכם אמר בפונה הבמ"ל בדבבי שיחש ד"מ
של נבדות לא מם שבלשות תשב כאלו נעשה בדא בזמן
מסר הבין לבלא בשמיל - אבל אל יומן ל' בדר בלבדין לאשה
כאלו הבדיור נמשך - ובאות המשמר מבדור יש נמר חדר שבין
ואלו בבדור בנמשך לא אבל מבדור בלאמם ובין בשאר
אמרת לא בו בו אמרת לשון בה בדבר המשמר אין לו מם
לשון שלא בלמ נבדות - ובו בזמן בטל שבבר מל מר ומם בבב
נעשה גבדו ומר לו מר בשמשל ובמרם לבדור חד בבמל

(8) המשך מעמ' א'

ובלב לשמוש בבן יא בטלמא בפ' מבל בבמי בתי בבדן מם בשבא
אל בתבי בבדן

(10) המשך מעמ' ב'

ובב' בבדבן ל' בדר בזמן בשמש בבמא בבמל לאמר
נבל בבכם מבר לבל נבל - ואל בבאמר מם שבנו בל נבל
אב לבדאו בבבר בחמש בבמל בבבי נבל בנבל ואב אל בל
בלבם בבבי מבמל מבל מבל מבאר בבי נבל - ובב בב ב' מבר
בבלים בבמא בל מ(ש מבמ מבב) בבמל מאל מאל בנא בבבי
נבל בנבל ב' בן - אבל מב' מבב מבבר מבנא בבמ מבב מ מבם
ואב שבר בבשמ בבמ בבשמל מבבר מבנל ובב מבמ בם ל' בבר

④ הרי אין כבר ולא השאיל בקבס לשון זקיר נפש, ולא קנין לשון בין נפש ולא בקרבן לשון התפסה

אלשון הין ותרגומו בתרגום האונש נפש אלו חתך - משור בפי בשרא הוא נפש איסר אב משון בסמיכות לנפש - ובנפש אי נימא שקנין הוי לשון נפש לא התפסה זקרבן ובן משור משמאי שנש דסמין ונו' נפש המזיק בדאל שאמר יאסר אל כבש שם או כבר שם אל הקבש ואתר קנש קנין פי הקבש והוא כדין ונטרקין קבש נאם ובוא בנין לקרבן ולו רמש בשבקבש ובקרבן הוי התפסה עוש - אב אפל בין הראשון בנין נפש בנפש הנין באל נפש משון בנין ונקנין לשון איסר נפש ותרגומו - הין בשתרגומי עוש שקי

ו. אות ⑦

שור בשם אינו מופת באפל בסודר בבית ובן הבן יכול שאין מוכאות נינהו (אכלה) באיבא לתיתם בין בלא משאינא הבדק בשנין הבורר ואי קא אל בדור ובשלת הבל ושאין אולם הוי אינא - שור בשם לא בבא סיל הבן הא אמש שאני אולם לא תיב נשא בלל

⑤ כבר

עודר לשנין משרי יכול שאמ אב הקיבש לשא הוכתם מקמל בן בדיות בלשון בלי הבטל משרי יכול מוכאות ומעל כמ מבטל לשון הבל בא מאל נור בל הי ל בנור ושש לשנין משרי יכול שאמ ואב אבבא לה ראיה המאנאל

⑦ לו: באל משש באונקמל בשנו לאמה הגמר הוי גב בשם נבבד שאנין עולל

(5) ואם

(41) ובנים לפי אבל בהבטחה ובדין הוי הכל חוב הנעשה
על מלות באמת ובמנוש דהי' ר' ראשון ס"ה ה' (כה ויש לשון) באיזה
דמשק בפי ביאור, ומסק' (כה הלכה) הילה באמ' איר הלאמה בכב
בדברות לבבריה לא נעשה בלתי באמת - משאב בלבשים הדא
מעברת חוב ידיע הכל הי חוב שלמי ולא חוב המרבה
ונקים מה שכתן לקשה לפשל בראשה נמי לא מאיר אלא
דשמא אבל בהקרן אבה הישלת הרן באיזה הלאמה כל ומלי מלום
אחר בשל גב מלמה שלמי (55)

(22) ובנים לפי מנין גב סעמה הרוגא באיל לבמיס בבשם מלאכה
לי יצות בלום בשם בקבוק ל סבת בגב מב

(23) ור' אלע ריב (כל אות ג) בשי בשמשבון אסור אלם באסר
נפשי מן מבלא ולא בינן בקאסר תבלא אל' ומינן סנ"ל

(55) ובנים מה שקשה הכן בשא בעקר בשקה מי מאיר אבל
באלי לשאל לשמוש דהי' ר' ראשון (ס' ל כה ל"ל) בשכון
סודר בגבר רבק בו בשקים שמאשון לי חוב המרה לי
מה שאמר ונהו כמו באם שאין שיורר ובל לשאר כ
שבמו באם (48) ולפי אבל בשכון סודר גב רבמלה בבאה א-ר
בלא ובקשה דמאן א' מסתבלי לי עקר הבוש שלמל תיקר
המאנא ואי מסתבלין לי מה שפוסל לי בבוש (אלם בלו
הוספת נעשה גב חלק משבוש אב גל דשלמל נבם
כל מ

(47) ומינן באבל בסב באלן נמס של באם על ס משם ולמינן מקשו
בנמס אל לאמר הכל נבס בטל באם ובלא יה בבל משם
(48) לשמוש דהי' אשמ' כמ' כב בשמה המלה-אבל לבוסן בלבשרר מה (מב. כה ומצ)
בלמינן בכל מה שמוסל לי הבוש נבס בעמ הבוש

(5) יב.

שור בהמה קשה על המזיק באל מעלה אדם מן הנזקין
אינה אינם בעל בשר דאי כמן - שור דאינו ישלם
שפיר שם חלוקי אלו נידון הלשון נידון אי דלשון שמתא

(15) כי נקט לשון כאן נקט ס"ל אמר ג' דברים
מן הקשה יותר משלם לו שעור לו אמר כל שלו
נקטם - ולא כיון שאם שלאחר מעשה בדקו אל שפוא
לא אחר אמר תשלם לו לא בדקו

(8) יא.

בשא משפחה אומן בלבד על לדל - הינו הרשה קונה
על מלכי שמים

(7) כב.

ונקט ר' דרלוא (ב, על מנת האומר קבלן: ל' יכולם מעו) בלית
לה יב מוכיח עד שיאמר בקבלן - ונם לפי בחלק אדם בלא אמר
ואלו אי אדם באים אמר אפל בשין בחמר ולא נמי בחלמר
מעד ולפי יו רא' לפיבון אם בשמים בשן לאמר
בלבם - ושם בחזקתו שם לשמר בלא סמכין לפרנס
הינתן אור משפחי המרמה (כי בדבלם (י.) ונכל בחלק בשא
בחוב בחלק בשלא דשמרו מה אלא בחלא דשמרו ולפי בחמר
שם שלפי רו בחמר לו אל הו מוכא דשמרו הו מוכא
בחלם ונם הוכא דשמרו ולא הוכא בשלפם אין מעא
בחלק

(9) כא.

ובנם מלשון הרשא מוכחא מלחא בחלון בקא לא חלון לפו אלא
בקבלן - אלא לא חלון בקא - ואלו בחמר מלך בחלים על בחלים
~~לשון~~ אי ~~בחלם~~ בחלמן מה לשון ישראל לשון ובו הכל לאו

ג'

א אין מה דיון כי אז בגדר בשביל לא הי' לו משמעות
של קנין אי אז לומר בשם משלו של קונה מאחר ואי' גם
לו משמעות של קנין משם משלו של קונה

(33) כ"א

ובכן לאומר אם בשם הארי יוסף אל נבנס אינה שאורה
לאמר בפירוש נמצא באל אשם אבל אם קונה על חבל אי
לקבשה בלי מאמן אבלה מאחר אל אשר אמר אם מן
הנשל שני תשיר מאמן (נאשפה לבמות עין גם לעבדה
מנא אשרא ונעקר תל)

(7) ג"א.

שור בלאורה מוכח לומר כן בשא הראש ת.פ בלבד גבול נבש בין
נפש, אשם הלשון נקרא בשביל נ לבשר ומה מוכח משמעות בשבשו
אשם שיר בלבל באמשר נמחק עוד לראוש ואל יקשה
בכאן מושמת לה כלל בשביל ואל באלו מקרב אלה אשר
לבשר

(12) כ"א

שור לראשון שאין גם רמשמעות הכן באמקושים משר בשא
דיון לכלא באמלל לאל - וא מקי, משל יבוא בלו אבל
אל הי' גם משל כלא באמלל לאל - וכן מאל אסר משמר
משמר בקובל לגם אל הי' משמעות לא אינם, ולפ"ל
מוסקים מוש הלי' אשונים

(5) כב ואמרו ב"ה ובא

ונקם משפשא ל"ק: משאר בתרי לומר סדרא כבו בהוקלו

נכסו ומשה: נקשה דמשומת לאמר תקבה ומש

בולשין מיבור נכס אבל אל אחר מומס דאמס קבושס שפ' אומס

דשות קבס אבל אל הוקי בקבושס לו' בשם בקבוש

(23) ל"ק: שום שפב דמלוגאי של הרוגא סי' יד את ב' - ודלא

בשאלה בקבס אמר נכס ע' כשי שמר ל"ק: על עסקי שא

וש לומר בשאל אדם בלבשי אבדא ע' כשי ל"ק: בא אל

(22) כא

מאבלי הבורות לבא בא' בשא בל סומל של אבסב מומר בנכסל

אלם לבל את בעלם ואשרם שמוזה אלם לבל בן דאמר דאמר

תפלי

(7) ל"א ובגא

בכנס עבמיטס ושן בבגל משאר שמאקר מגלה של נגסמר

מגום שבולם לבולל מנן ל"ל תבשל - וקשם מבא

בהבא אמשנן בסיול לו בבקא ומוך קלשר בלי - ואפ

אפ בשבי מבן בא' ל' בלשן סי' ל' בא ובן בגיר בסלול

בנכס נגיר ה' מגיל הא בבקבוש בובן ובא' שש נכס נקבלה

ואפ בנכס בקבלה הוא שמקל לו למנור מנן נגיבר

תבשל ומשה בל הקבושס בסינן הקבושס אלם מבשין (ומן

כונמ המשה היול) ומקל לו בקבושס מ יאמר מנן תבש

מלולא קבלה מ מ ל תבשל מו הו ~~בלב~~ בל כלל של

נגיבר ומשה מקבי נכס בבמס נכס ובמן בבא ע"ב

ול' בחי' הבבלים מן בה אלו בלא בבל ובלו בבסי מומס כונמ - ושם בבמונמ

(16) באפל בשמן נכון כמו בקרן בשביל לחדן הקדושה בעולם
באיזה בנין – ומנהג נכון לחדן הבן עם – ולפי
משניים הקרא במנין הבית לחדן בנעימה מלא ערבות
ונשאר הקדושה נכונה וכל לחלל על נכון ולא הנעם
בנכון

(17) ליה:
יכולים מלשון הגלל שמומר כה, כה תומם משער בלבד בלפי האמר
יש תומם בנכונה (לא יומם מלבשיל) שאל לא הסעדה ולא
הבשיקו יש סי לא את ב' שלא כב – בשעה לחדן נעשה מנכון
נאלל אפל בדרכם שעומה אנו חלה הראוכן עם אינם מלה
על הסתכלו – ולא משמר שעם שעומה כלו

(17) ב:
ולנסי הגרמה שלוטא הלר באפשר שאין עם כוונת הרשאה וכוונה בקדושין
אינו יבש המורים שמלם לקדשה לעלמן אולי אינן
מוכיחות (הנין בשני הם משמרת) וכמו שהקשה
הרבינא והרבנן אל לי הישלה לו נכון לחי בחשבון
קבלת בשם עם נכון בשני הפי ו. דמה שהו קושיה
הרב הלשר פליק

(18) ב: הרבינא לשון הרבים פלבלבים מכל מעילה אחר בבר בו קודש אל קבלן ואלה
הן הנו הין אחר מלו ונש בקא על בנגי בנש מחלם בנפשל ומנהגות לשון
אל קודש ובקבש מעלבות

(3) לה: אולי שיטת הרבינו אברהם שנו משאר הפי בלשונו משער שאין כאן ספק אל
נאמנה הלי יבות בקידושין בראמת אין לו שום מקור ולחוב לל יבות הן
שהיה מסתפק אל לשון עם מסיק לבי הרבור הנבשן בקידושין
ולא של הפסקא יש יב לבאם

(17) יב וכל דמאת משם סי' יג הכרעה כיש לחקור ענין כיל

(111) יד. ור' משאת משם קידושין סי' יד (כו, כה אות) אלא כדון
סי' כשל יעל קשור כאיסור מה כמו שאל נאסר התפל ע' כשר
האוכל נתלל הכדיר אל רעלל מל הכן מוכם
כאיסור נפש ור' מלי כשל נינהו

(18) מכל ל
לא כן מהכן הי' כשמו נכיר יוכר לפנין כמשמע כבא לאה
הזל יכיל שאון מוכיאת = משמע כנכיר יוכר שפנין הזל
ובל מוכיאת

(4) טו. ובלה לפי מה שכבאנו כאי לנכשל [מ] כלשון אסור לא על
אחרל שש אבל לומש כשמו יכיל שאא משל שמרשקין אי
כונת לאסור על אחרל כלשון אסור אבל לאסור על אחרל
נאולי כמרשקין אל ישמש קונל אל אסור ונפ מל הי
יב שאא (כיש נפלו אל יש לו כן מלה

לו כן אמר מר - כאי לא לו שו אתבשו - יש לאדר בשעת הכן הוא בכל יתר
הוא שלא יתר התלת בקעשה ע"ז ביאורו - ע"ז הכן טו, בה בלשון ע"ז
הדבר בשעת הפרש שרש ס' בכל לאו שלא הא לאמר אין מקרי לאו יתרו
ונקם בשלמא לאין נפש כל לאו בפי לאו הכא לאמר אין שאסר איסורא
בנפש אבל לאין נצרות הוי רק לאו יתרו - נמצא בלא שו אבבשו - ונקם ושעת
הכ"ל הלכא הכן טו, בכל יתר קאי על תולדו ביאור נמצא באלא לפרש
כפי הכן בפא לא הי לאו יתרו - באיסורא בנצר הי איסור על עצמו
בפעולה וכי הי איסור על תולדו ביאור, ואל שיפרש קשית בגמ
בפשט אי בבירון אברבל מן הדר.

לו מה מיני - מיל. כיל רב בנפש שאיתר לצור נפרו - מבקק אורה לשמע בשנת בעמ
בעמ הלל בביאורו הא מכח נפרו ולו מכח נצרות ולא כן מלשון בעמ,
נמצא אפל ביש לתקור אל לאו בגיר הי על המכוון ובפועל יבא,
אי על הפעולה שלפיק לעשות לדוא אל המכוון - וכאי הכי סורה
בעמ בלפ כפי ובלק

3. הראש נצר טבור שלמא לשמו בלעצב - אל נשבבה בטלמאנו לי בקלף - יש לר
מש בפרק על כ' אחא בהמקבל ויל בשאבי אמר כיון בלא תלפ עבין
אלו נצרות טבבה שיק שפר בי בנצרת טבבה, ובוא בפרק
כיון שיש בלפ בפרק הכלשנים יפלל, ובוא עבשיו נצר טמא

שייך גם לגבי בעל חובה ולא רק לגבי האדם עצמו?

ובכלל לשיטת הבלוש יש לו מצוה גם שבני בניו (בהא לא יהא מבינו לפי כוונת שמו לא אין כל מעשה) נאלץ אבל בשאלה ליש בכלל תבלין של גם-בשמן בגד גם כלי שרת כלפי מציות, אבל לא אלא אין יוצא שקטנה הבאה ליש איסורא בשביל מצוות אלא אבל אל יוצא ואי שמעון אלו לגבר אין לה איסורא בשביל מצוות אבל בסברת בלתי אות לאמן לא בלא ~~[illegible]~~ גמר בלוש בשלגי.

תי-ע המתים תיל סי' נ"ג שבולם בנפש של אדם משפיע נפש ובמו שאי לשבולם לשמר נפש - יש לו רשם בא כמן פה: שחוק כמן נפש של אין ונפש שחוקם לאין - בנפש אין מפר שאל קפיפה בגבה, ומיני לאלם שאל קפיפה בגבה - ובמצוות שמתמר ומבלוש בסמנין מופח אלו בבשרו - בכלם בגמר דבה בדינא פי' שלא הפר לפ אל שאל שלו הי נפש של אין אל שקיל לם (פי' בפי' נפש של אין) ומה ~~[illegible]~~ בשאל בגבה שם בדינא הי יכל לשמר נפש אשה אי לא בי' יבוקם ובכ בבלוש בסמנין - ואנן אוכלא מופח משפיעכל שיכולל לשמר נפש שפשם בקל יוצא בלבדי בסמנין שבולם בנפש שפי' לשפשו בולל שמא ולא בכפש ומר בולל אל שקיל מה מוש בלו לשנקן בבגדים מעבר מל

~~ואי בן באמרא - בשם של קרבן בשל נפש לשמר - וכו'~~

3 המשך מעל ד.

ובכלל הרי שי, לדעת ר"י הוא בלאו דאפי' בכל מושיל אין בדבא
בלי יד משל נפשל כמו האומר הרי הפירות הללו לי בנתר בבנין
בדשם טמא של קדשל הרי אלו אסורין משום שהרי עכשו בדשם קרבן מה
מעקל - ור' דרבא' משיק מפרש בדוקא אסור אל אומר דשם טמא של
קדשל אבל טמא עכו"ם אינו אסור בשאר כולם לפרשים מתרומה
לוש, ודבל יד כמש ומן אל אמר לו כל מה שאכל עמך טמא-
פ"ש אסור - ול' דבל יד באומר כטמא בלי הפסד ודבם בפירין
בעקר דפר הנדר אבל בכל יד שאומר טמא בלי לשון פרוש
ר' מס יהו, פ"ה כולם - ומכלי משל יב לאסר ולא אישר לן 33
אל כולם לשם האסר - ומעיק בפרל דבלי יד כמש בבנין דל ומאו

יהו דמקרא בארקה קא מתפס - ר' מס הבאים ניר כבר דבר כי מטמא - ובכלם מתפ
שאלק בין כמש תכל לתיקר קיקר, ומתה שרי בלא הפסד
בשם לותר שפר לפ רולם משמע שסורר כפי הבא על המסקנא
דפירוש בתרקא קא מתפס הינו סגר האיסר

יה מס אבל נתר - ר' תי' תנס - ובל בדנתר אל שלמל מסתקל שפלנו לפרשם
דקבשר שלמל של בשרמ כמוש דאמר הכרוש ס' שן ולו האסר נתר
של בשרמ ומשה הל כולם לפשט בדמקרא קא מתפס

דמן ~~[illegible]~~ מעל לו

ע"ד לו דמשן קיבוצן ביה בשעת שלה - ושמעי מפי בן שלו מראמר
יש קושיא על תנא: דב"ר משוע לו פי' מעם דיבין אינו נמנע אי
אלו אל ירמו (ומבארור אם אין לשמעם דבנמנע) ועד בלקוד
משם בשיבין בפלגר על תנא, ולשון אם לעמו בב לון דמבא,
ועבין יקשה בלו מעלל בן אדם שומר לון - מי כנשמר בלב מלאו, ועל
מוכח בלא מעלל בן אדם שמור לון

33

בתנא בשמאשון דו' בק דשל בשם, ומוב מעוק בבר' הבסיק
לאמר לו יבא טהור וסיל הב' בטש יבא קרבן ואסם
ומעון המסה ושוד בשם טמא הרי אם אסור
ומ"ן ברם אין המסם ומע כמר בב' י.א. בלם בלבטש
הבבאב דבל לב בסוגם מ"ל בלמא בן בומם לסיגון
ונמם אב מוכח בבבו מי קב בומם לסיגון
בלם בבא ב' לסקן בלו מי המסם

ומם שור בסוב אם בחלקם אסור (בלו מתפקן
דנבר או אסור) מהמסה ראמר משומם בן ב"ו בשם
ב"ב בבן בוחר עקר נבם בוא שאמם בדר אם אסור אל
ולו יתפסון דבשם בשמבוא מתפסו דב"א בסין שמתפסון
דבר בלבר ~~[illegible]~~ ואל המסם דבר האמר שא
מתמר נבם ~~[illegible]~~ מלא מומם - ונל הידור בבל ב"ב (ריב שאול
סק ג') לאמר שנראה המרה בין לאסור לו מלא המסה
אב אם בלבם בלא תלה ולו המסם דבר ראמר ונל

סא

מנהג בשאינו רגיל לאו יום שבת עם לא גל
רגל בגד עשה עשה איסור דאלמותם - ולא בגין לגלות רגלם
לקבר ולא רגלם לאבל

(15) ג. אין לו בלאותה הלשון סגל שאני אוכל לך איסור
בלא מסתפקין אל עשה איסור או תיקון לאכל מפני שאסור
ובדרך לומר במספק אסור לך לאכול בשר שאינו, וכל בא
בקאמר הלכן ובהמשנה ברוש ענין, ומאי בעקש הלכ איסור
באמת נמי גי קשה על אומ משנה מבוא נקט הלכ עיבור
ולא הלכ פטר קרבנות - ובגם יש קשה מבוא לאיה
הנה אלהו בשאל ט. בקאמר הלכן, לא קבולא את ה
ביום הראו לא משה דה אשמ לו, בה הכל

1. אל אפשר לחשיב האל כמו ה' בעצם
2. משו בי' משמ"ל בתורה לשלח הראוש נפש
3. לשלח ~~[illegible]~~ בנפש משו ענין בלעם - לשלח הראוש
4. אל אל יאמר כבר עם אמר מקרא - מש בזה
5. אל אל יקל עד נגמר הקשר כלו (לזה אם ומשלשו תמשל האל יביא קרבן לשלח ~~[illegible]~~ הטא נפש)

הערה (6) דנפל אל אל יאמר קונם כבר עם - האל יאסר הרשב"ם
6. הכן משא ל ראות שעורה לא לי של
הערה (6) הלם ~~[illegible]~~ מבתה היאסון אר ל ראות של הכן
7. ~~שלח הכן כמוהו עם אחל~~
מסוטה תשמן בשעה דלי של - מצוי אין לחדן מסוטה
לאר שעורות לשלח הכ - ולשלח הכן
8. מה משמש הכן על הכ - והאם יכול לשלח בשבת - אופן א
9. לשלח הכן הואל משרשין המתן בשעורה ועל הכינוי הבו אלה ת"ל
10. מצוי משמש - שמש אחל אוכל לך מקרי יצא
11. האל מתי יצא לשדוה
12. אל אל יאמר קונם שלא אוכל כבר עם - האל מתי - מצוי
13. מצוי כמו הרגל נכנס לתוך שדוה ולא אמר נפש - הו נכנס כלי נפש
14. הגה משמש לו יתר בנכנס הכי משמש לש כון כאמר הכנו נפש כולו נכ - כמו אופן א לאמר קושר בקר מי הגה
15. אל יאמר לא אסר מן המלח עד לאכל מה יסר לש כב לשלח הכן - ולשלח הראוש
(15)* דאר מתקנל
16. ~~כאלה~~ אל אומר לא אסר מן המלח - האל בפיק סוב קולה ליישר נפש
17. האל לכן לא לא בל"ג

בכן - כאן מרגש מאד - לראות מאד ולקל אלו נעורות - לאומה כשו ראוי כשא
לשים מקודש ~~לקל אלו~~ ולהרס עלמו

המלקה בכן והרגל - א. לק. על המאורע לפני הנעשה שמא ע"כ הפשיט
על הכלל כו'.

אז וכי פליגי, אמרן מלקות - מהו מחלקות?

ב/ אם תרגש בעצמו בעשו מאותו נערות טהרה
~~בעצמו אותו~~
ד"ל בעסקנות נגד מה יעשה אותו עליו - אולאמ?
מתעסק מתוכם דאר שמא בכן

אונ"ת סי רכ"ב

(1)

אפשר לדון סק א' - ובמשבצות של נגד דאפשר מגיעים רק סק ג - עכשיו הרי מבפנים יש הרבה במעלקות בטוח ובמשבצות שלו אין טפל דבר אינו מגיע דרכם ובכו סדרת במשבצות - אז בנפטר אי דרכם הרקר יש נפש לחלבה דלגור של בעיא קסת סק כ"ת (1) בהמשך אחוב ב

אומר בגיגו רב ב"ה ואל נגרש - אפשר דאפשר מגיעים סק ג - ועכשיו הרבה יש הרבה בעיר בעשור משטרל מיל ליין לשאיר דרכם אחרונים אל הבטן של יין שאינו בטל בעו מטעל בבשר בשקר בשפל - ולאורה טפל אינו מטרל להשלים בשאר - וקפ א דאי בעיא רת סי' ב, ור' דאב רת סק מת עם שיש מנסים בחלק אל לעקים - אבל אין עם מספיק לבגיא בעי דאור בגיגו רת סי' ט ב"ה אחרשלו - וע דבטל רי סק א' - ואפל בהאור דרכם אחרונים דאפל בלי אל רוחא רבוא בין ובפטן מעשה שבר של רבוא ומק

לפנינו המשבצות השקל סק ו' דבונת הדבק הבית לבאורה מתוכל קושית הגיגו אל בדבק הבית

עכשיו הרבה יש הרבה אל לדרוש אל בעב סי' - בעבור מינו בהתרבין אל לגרר אשרשו מדרק אלו דבה'ג - הא מגוזר המחדר במיוחדו אל אינו בחלו לאבלה בלי אין מדרק - ואל בחלו לאבלה דשרת בבעלק מדרק דורא פרי בעל

(1) בהמשך בל (4)

ד' אפשר מגיעים רב סק ה' שעם בעל הדל יכל לבטור ענק שלא בגיר לבעל בלבן ובשעם עם לחיא רו סק ג' - ולאורה יש לבאור מפרי בחיא רבוא סי' ב' - בלבד מישבת אל בבוא רמיני בלבד ומיני הרבה יש בתב עם בבוא מבוטל דחיא רת סק כ"ו בעל הדל יכל לדרק אל אל

או"ח סי' כ"ה

ל' הישועות יעקב כ"ה סק ג' - ובה שמיעה לשאתו ואולי אפשר לפקפק בדין בכאן בסבק מאמר אסרון יציאה לא מיקמיין על אצבע

נראי הכא לי פרט על שיטת אבן האצל סי' כ"ו בדברת דבר"ל אינם פוטרת מאבר אלא משוע פוטרת דבר"ל דקבל ע' סי' כ"ו סעי' ט"ו - ואפ"ל דאם שמדרבנן דבר"ל על מין אין בדרכה על הפיר אלא על הדרך ל' רשי' דרבות לבו בה צית - משאב דמאבר בלי אשיות של פרי בעל לא פרי בעל ושה אינו יולא דר' ארב

הא דמדרבנן דבר"ל על שקדים המרים אל מתקן - נראל מעצמינו שמתקן - לל בשעמינן דין באדעתא דפרי לא נעשי אין מדרבנן אליבא דבר"ל - משום דשקדל דין שבדר אל אילה דינא דמדרבנן דבר"ל כשמן קטנים אינו נפקע כשעבלו אל מתקן

① המשך מעמוד ז'

ובכ' אדרבא אלולי ראי' הא דפטור טפל הינו בדבנאה טפלה ליכא איזה דרכא בהבלא [ואולי הו' דעבד מאו כשרק בנאה בתאר שאחר בנאה] אל אל יאכל מלבד אל פ"ב אלא אלא בלל בפת יקיל מלות סלבילת מלבד

נראי הכל לי לעמוק לשיטת הבאים אל יש לעמינן דין פרי דבר"ל אל דיו לבל כשל פרי שמאכלים בן - ונפא לעמינן של ב' מינים - אל מלטרבין לשאר לדרבה אחרונים - ואל יש לבל בין בקלמת ① המשך בע' ב

ל' הישועות הדין סק יו"ד - ובעם מה שנתם בעגא לפעולות אפרל - לבאמה יש

אות ת סי' רי"ד

לגבות פסקת הבעל היו בנו לקיטו פרי הגפן על יד בעל לעיניהן
מקרי פרי ואוצרות בפני נטרי - כי לעבדנין אבל מקרי פסי ושמרה
בפני נטרי שיוכלין כשמתקן - משלב פירות המרכל מיד כשיגלו
נמו מסתרה באוצרותיו בפני לו נטרי במתנין עד שיבצל ויתקן

עד כדי כי הדין על מלכ הלבנות משפט אחות סי' נ"ט באוצרות בפני לו נטרי
נמו בתקון שלא יש כולם מיותר שבצל יתם ולו יאכלו עשיר - ונמו נמתם
מעשר הלכן הנוכם הבעלינין בשבעינין שמכל אוצרות בפני לו נטרי
שום שבכל הדר דנם הלכנו מקלים אמר ר"

① המשך מבל ני:
ועד הבעל סי' כי סעיף ז' כי יש מסתקין שמשפט בפני הבושלמי
בפעבדין הי מאל להשמר שמר - ועל הבהנין יכם הלבל הבו סי' כי
ובמנו סק ב' בהבושלמי אירי בעבדנין הנאבלין - ומה הבקשה
לבירושלמי בדבר שמר. מעה הבהיר ניסו ני באם לשמר הבאל בכל
שלפני מה לו לשבר מהכ מנין לבקר ולו מינן ב

מבוא ני
הבל מאבנולר דרשב"ם בדמקין שנוגע לבפנוה מבקר בבפר אל בפנו
מיוחס הי סמוכל לבפני אין הבהיר הבאר הלבה כיש סי' כיו
ויש לבאות לפי המסתר דשלר הכל כי סעי' בבכל אוקי שפל
מאל בכל מפנות של האנינון היו לשנות שמשמן אבל הלו
לבלה וכל כונת הנו בקל הנמן

לי הלב סק ה. הבין מבס' שש בנגד אחה מלבד הבפנוה - לאמרה קשה
אל אוקין לו הל יום ובבראל מבקל שבכל מבן שבאלינגון עיקר

אות סי כה

אי כיון שמדובר בקרע רשות הבעלים שמגיע לו מצוה מדרבנן על השמן
כיון דעיקר הבעלות בלי הלוגין - ובלב שור שמלא דאתלי בשורו כמו דבר
ומי דאיכא, אומן שאינו נכנס מפני שלקות כלל ואינו רק לרבותא על השמן שלא
יציק - ובונים - כל בונה לשמרת שמן לרבותא והלוגין הלא היו אתלו שוכל
לשמרת השמן אבל אין בונה לבעלות הלוגין ומשום מדבר רק על השמן -
ואולי הי אפילו דאגל לא אקנו דרבה על מושב רבותא - אבל אל נכנס
אל מסמושב רבותא שור מקנו דרבה על דשיל מושב הרבותא -
ובלב אלא בלתין בלבה בלי בלעות אלוגין עיקר - כיון דעיקר בונה
בלי לרבותא ובלב מרבותא בשמן שור מדרבנן על השמן מלא בלי
עיקר בונה לרבותא - ומדרבנן על רבותא בלבלב ממנו - והר מלא
נלדרבנן לי בדורנו ביל כיון דעיקר בונה לרבותא אלא שור אינו
לומר בשלוגין בלי עיקר לתין בלעות - כיון דאין עיקר בונה לבלעה
שור אינו לומר כל בלי עיקר בלעות - אלא בלמלו שבלב מה בדיל
ומשום שבל בטפלין - ויש לבל דרבות ~~[illegible]~~ לברבות ואלא לדבר
רק דרבה אמת דבר קדמה אל כיון דעיקר בונה לו מבל [אלוגין] בונה
בלי לרבותא ולא רבותא אין מדרבנן [מ"מ אשר עיקר דבמדובר
ודרבנן פוטר אלא ~~[illegible]~~ הטפל

טל סי כ - אי משמר דבר על אחר מן שלקות ונמלא שמשמר אינו אסר כי אל דבר
השמן - ובכמה לי כמה בכיון בסוכר הטל בעצלו אשר השמן לטפל אל
מצוה מדרבנן אלו הספל הא מצוה דמאן סי ריב בדאופן שמדבר על
הטפל מה אינו מדבר אלא שבטל - ומה אבל בבדמאל אמרו בוקא דאופן שבלי
טפל דאכילה שאין בונה לאכלו מלבד עצמו מצוה אין מדרבנן אלו הבכבה מיוחד

מעלה השמן ואינגרין בדרך כונה לשמות שיכל אלו כיון בהתאמות פי האינגרין
הרוח נקרא שמרכיל אלו לפטור השמן - אבל האופן שלא לפטר השמן - כיון
שנעה לשמות שמן מ"ד ונפלם מאנן מדרך אלו דרכם המלוי לה. ואילוק כמה
אינא דאורה הבאנו סי' רל"ד סע' ג' דפ"ה ואל נמצר - וכ"ר לפיכ' אל ג' דרך
על מצונות שלא הו מתרכיל דשש - ואמר דא לו מצונות מתרכות דפרש
מלטרך לדרך שפכל - ואולי פרש המרכי בשרת לשב אוכל שלכל דאיתו
כיון שאינן ניכר לא קבעו אלו לדר דרכם - אבל השמן אינגרין יל"ל
השמן - אבל דרכ' מוכח מפש"ל שאל יפת על המצונות מרק פרש ילטרך
לדרך אלו אוכל בפלי טפל

ב) המשך מבל ב:
ונפלם אלשמן רש"י אינו לבאמיס גם בשמשת שמדרך על כבנאה מלכ בכבואה אבל
ר' אלשמן הרכיל בא הל' מכל דרכות - שפרי נפלם דשתיאו - שפרי אלו נפלם
דאל השמן - בלאורה מוכח שבונת שמדרך על אל בכבואה מלכ בכבואה
לאופן שאינו מר וכבו' באל אינ לרש שנפלם דשתיאו
ובלב לאורה קשה לשיטת רש"י במדרך על הנאה - מבוא אבל מתמאת
ע"פ רי"מ סע' ה' בנתלקו הטור ובכיל אל מרכיל - בשיטת המיל שאינו
מדרך כיון בלל כונת אכילה - ואולי מוכח שסורר בהטור - וגיסי הרמ
נ' הרר בלאורה לשיטת הטור אב' יש לר מתמאת ולאורה הה
דכבואה מבוא מדרכין דרכם הבאלו לה ודרך שבכל כמו דליר
ל הרמ"ן סי' ר"ד - אל לא שיתאו שבכו כונת לשכל אבל ר' מ"ו רל סק' ל"ד
שלא כב ולר שדר הליון סי' רי סק' ל

דרות לנ' אמ' ורמ"נבן - לאורה מוכח פבו אמר ריאור לא אירי אלו דאל - ומשמע

אולג סי לי

בשלי נובע עלה הקפרסין ומעוב מעורב עליו הפה"ר ל אינ לוו בר
ופליאו

ל דמיו לי סק יב, ובטל בד סק טו - שבימו קליפין לקפרסין - ובפמ נ
המר בדא הוא בשפריסין מעורבין עליהו הפה"ר אינו משל בפלו שומש
בשאו אינו שומש כמעמאר בקה לוו ולב משל בעשר כפרי ובאולל
אישרין לדאו ומתוריר המעשה - ובאוק יפלוש לשמות קליפין
בלב אינו פרי ואינו נלמש אלא מעבשאל בשאר ובטור המעשה
על פלוש יפל זרעות שמור בצמ

הטר הבאו בעת הבא בשל מרר מיל הבשם מעוב שמכל - לבאורה בול בלו
הרוב מיל - ול אורה מכם לסמש בפרי הלפי. מלוש אות ג - ובל ל הרשאו
הרבות לא בלב בדש - 3 משאר מיל שש כולב לחנל בשלל הבא

הבמ נ. המר לבאורה הלו סומש אל בדסי לי בתם בבטאר סורה בשלת בלי
ובסוסי לב הקשם על בתבלב בהטור מעבה לתרוו אל בא. הלו כמשל
בוומש

ומ מבאאו הבות לא בב בדש
סיבת המאלש השלת הבא בדש משרב הפה"ר משל בדש מאלו ל
הסרין בעשקין הלו משל בעשתנ ל הטור הלין סורבאל - ובין בדש
בש מאלו משר בעבו לרב לבל בפרי המר ל בדש שלל

דמיו סק כ - שלל בוסר בדומש לאמר מתנ משקה בעשתנ לאלו - ומ נמ
מה שרנפל אלו המשקה יש לחלוק אי משל הרוק השלתן סי לי אמר

בהשגת דיסר בלנפיל נהיו בקיבל דיסר אינו כלום אין ועיקר עניינו
אין - ובגלל בשטרם לשון הגאון בביון באשרי אדם שומן לדרך הבינ
בין אל נתנין תב בשנא - ולפיכך הי' ב' בדרכיו קודם שבנינו
שעברכין שבל ולא מא היו סק ה שעבאר שעברכין הבה'ל ב"ד

ישאר בגאון סד ה שעשלו - ולא סלו ועד הבא שבל הלו מסוכבלו ובמה ני היו
שכונים בעבור מברכין שבל בשעוכל ומודיעים בהבה ראה כאו סד
ה בשעוכל מברך הבה'ל - ולא כיון שאין הקנין לאלם הלוה לאוכלה
מברך על אלה הקנין שבל

ה המשך מעל ו.
ובגלל הלכן העוב כמה שיבאה מלבטל ספק דיסר משל ספק דרבנן אחרונים, ובמה
אמרו ני בשטרם הלוה הובא המאו היו סק ה בין לבעלה לריבה בן
קבינה אל קודם שבנינו לבטל הלכן לאוכלה בה שעברכין עלבן מכן ל

לפנים הלוה סק ה ו לא דדרבנן אחרונים הילך מלבטל המל לשאר מדינות
ולא לאל בל בה הילוך הבה'ל - ויל שבגאון בזה בשטרם הרמלו חשיר
בשעקן של הבדי והבל מלבטל לשאר

ומנת אשר הבלו כלל אות לו - הנה בה ל סדרות שבאים לדרך שבל
על מי שעבדיל - ובגלל בהדבו בבאינם ובן סיל דבל בהשבה בינו שלו נמאו
שיקבל בורא מינו מלונות בשבו כמאו בשלקי בבשלקי מעשין במיל
לדרכן ולא בה בדקר הבשלו בו לבדרך במיל - ואלן במיל נעשה
אחר הלבל - ואחר בחר שבשעבדיל עקר ונשתנו לעלויו - בבינו בבמיל

רמב"ם הל' דע"ס ה

אופן נמצא טעם המחלוקת בפני עיקר הסברותם ולא אישתני טעם המחלוקת
לגבי אתרא אשתרם אישתני לעולמים - ועל כן בפרק שש לא עולים אתרוג
הפר מדרך שפל - ובינו כמו פירוש הגה בעל קמת על אמת מפרכל
שפל כון שאינו לי עולים אתרוג הפר - והאור הפרכל בארץ בפרי שעשה
בלי הדבר הפרי סמו שמן של צבעל - מה כון בני אישתנה לעולמים
נקרא הכבה מיותבת שזה בנין כל מיני אישתנות בפרי הפלגי ומה אין
משתנה לאחר עולי אשר אישתני לגבי אתרא (כמ מהבית מאיר ה
רמ סמ' ו) ומשנה מדרכין שפל [וכפי הוא במשנה מהבלים במשלי סדרא
עז הה לבשר לדרך הפסלת - ולאורה הה בלי שהה דרכו מין מצוות
לו שכם הה בשם להבלים בשתית משקה אינו להבתאיר מלב עלמה
הדבר דרכו מין מצוות כיון שאינו ציר ואינו אוכלו דשק סרופה
[ולב לתוא בשלקי בפשל אינו מדרך מלב עלה המשקה הדבר השלקת
אלו משל שנמשך אחר השלקת - ובכל קיימין שאינו נמשך משל עצבל
הפרי המשקה) ולאורה כאו כונת הגמל הדבר לו. פה הלי, ודה ומו
כיון שאינו עשוי לסחב כי אל לשתות - ולאורה כאו רק סדרו שלא
לדרך דרכו מין מצוות אבל מה יבטלך לדרך דרכו בפי הוצאתם
ולפיכ שפיר בקשב המאו כה סק יא, ויש לפקפק על זה הבאו של בה
שפל] ושרה הה הבלים כון בפמשקה הלי בלו אשיר בפמשקה
בלי הדבר ולא הבטל שעדיל - ומב שבקשב כל שש דו מה מינל
לדרך דמה - אין טענה פיל המשקין ~~[illegible]~~ ידרך דמה כמו לעל אלא
שיעשו לישל בפעה נקט ונענו בשל הדרכו בפ מינל יאשר
עיקר אלא בפני מיוחד וידרך הפרנ

אין כן אומר מר. יל דבן לשיטת טו. בלבד בגל יחל מ. על המלה ומשיב מקרי לאו
מבר ולאותם לשבר הלם לשבר את בלו בלבד יאמר הכל. ~~ומשיב לשון הפלה~~
ונקם לשיטת הפלה כל בקושר הקמה הו בלבד מלל בחרד לא שוא דבה ובמה
הבר לא כמו שב מקון אלמבל מן בבך

ולא כל בכר הלל ב-ובל מעות אלו אחר לא לל יתל-ומלך מאו פונעו בבל. לבר מיב
לוטו מיבו- מסבון אורבם נשמע בפר הב סודר בבן בבאורו הלל מבת נבם מה בב בנבם לשון כמוב לא כן
~~ולל בפונעם הבוד בב לקרוב אלל בבן בל אל הבפוב יובב ובמלכון בא על הבמולם שלבם לשמר~~
בבו לבנו אל בלבוו- ובבו הב סודר בבר הב
בלל הבלב ובמנם בבל אם אבו שם הטומאו אם הנבל על ראשו — שור בלבם שמנבל שבם אבו
שמרבם מלמר נבבות מקרי בב אל נבבות — ובשמו בבנו טמא שמבן לו מלמר
מלמר נבבות שבר שבר — ובבנ בנבל בבן שב בן בבמ.ל המשבל לבל
ומבשו לו בל נבר מקרי בב בבנבות לבבה ולל דבר בלבבל בב
ומשב במבב — נבא ב לו אל שבם בשלם לא אל לו שב מבטומם
אלו אבו הלו ידע מלמר בבב בבב בבו הו שמל בבר בבנבות
בב מלו ידע אלן בבבוב שמומל מלל לבבב לב בבבבן אל אבבר
ומבבר בבמבות בלא מבנב
~~שמומל מבב שב~~
ל שמומ בבן שמומר בבבל מלו הנב מבבשל בבמר מלבל-מלבלו ~~מל מלו~~ בבן בבר
בבן בבשלמו לבמ מלל, ומבלל בבמר מלמו מלב בבמו בבשלמו לבבר
לבמו- ומבל בבבב שמומב בבו בבמו שב כמובן מב לל חבנב מבב
ל בבמו לשון נבבל ונבנם במבבב הבבול-ומב-לו מלו הבל בשמומר
בר מבו
מבר בו מא מל-משמע בבו בשמן אל בבבבא-ומשב בבמומ א ול מא לבומא שאנן בא מבמר
נבמו-בבא אנן בבו בבשב ומבבם

אין מן כלום

לפי קשר כללי שלנו: אנו מדברים על מאמר אחד

[illegible]

[illegible]

[illegible]

9. ג' אז ג' ג'ל ג'ל ג'ל

[illegible]

[illegible]

[illegible]

,בכל מקרה אי רב אפשר בלי שיהיה קיבוץ לא היה נקרא להתאסף ראשונה
ובמן לא כסף - אור בגלל הטעם כבר ולכן רק ראשון שמה
.38 ומבחן ראינו משהו לא כמו אלקים לכן
~~בכל מקרה אין לנו אינדיקציה שיש לה כח שאין הבדיקה מתבצעת~~
~~על הסיטואציה ולפי אבן עזרא אלקים כאן הכוונה כח~~
~~נקרא לה בגרמת הדיון לא מעלים, מגן על הקבוצה לכן~~
~~שם אבן קשה בפורמט ומה בגלל כשם פיקם ולמה לא להתאסף~~
~~ומה כמו שיש כל מומחי ~~ומה~~ בגלל בעצם בכל הדבר~~
הנו משפטים ומשקיעים לא בן יב מלו למעשה
ומה מון, בגלל ומבחן לא כמו
~~.39 לשורה לפנות לנשי לתונים בקיבוץ כספם טיפה שלו מן מתם~~
~~אבל לך קושאו הכי של הכל - והה מ.ג. בגלל אין מיתם כל~~
~~סיבה שלו מאמוב על אנשים אלו הלוחמה הלוא אשון סבל טיפה מאמש~~
~~.38 על מנת הכוח הבר מון, בגלל מנת לבידודם ומרשם כן בגאופן~~
~~אנשים לא כל סבבה באנקה פשוט - רק אנשי מגב ס' שם~~
~~.39 המשך הדבר כלא ושל מנגנון הלה בגם כמה כל יב מאמר~~
~~בעזרת לשלב המשפט בלבקה~~
~~.40 כלפי אנשי הכפר יתקיים ס' ב קשה מבחינה - ומאשר בלבקה במנגנון כל~~
בקיבוץ הסיטוא במנגנון בשאר לגם לא ומן סעמן מרי שמוכל על
הנשיות
~~.41 הבנתו בבקלות ויש המרשם כבמשפרים בגרמו הבדי על~~
~~.42 לגיבת הכן בלבקה על הגלות לא בפרסת הבינלאומי בגרב~~
~~שאין בו ממש אין לנקיון~~

ב) שלא היתה אלא שפה ואמרו נמה בלשון הוא כ"ל
שהי הכלי לי הקרן אורה סרטיאו בתשמישי

בן הקים לו שלי אולם לקח כלי יד - ופקם אל בשפע כדי להמיר רב בתוכה שמנמה
חלפים בכלים כלי יד שלום - שלב מוסה בה יתשון אם - ולב בדבקל מלוה
הישמן אור בפשו לב שלשל לשון מנופים - ואל אל שלי אולם לה
לון כלי יד כמו נשל סרסם בשלו פונה לשכון אל מנופים נמה
ולא לאמת הון לשם לו שלו אלה הן שמרת הר סין לשרת רבמו
שלש בארבעים - ובשמים לא
לון לה לשלת הר' מלמו בפשלם
ביר בסנה קטנה ורב בשובו קטל - הבדין בלו כלי שרוב לשל יבמה -
וקושו בשלם לשמל בדיבנו שבפונו כלי רמו לבן לשם - ואלו אפל
בפר כלו בשבר הנגע בלושרו לוחם הן בשלמרון - והלב עד שרבר
בינו לל שלו אסרם מפר הר אלעזר - אלל מם יון בכלי שרוב הנו
בלמשל מקבל בלשרמו - ולמם בשפבוט לשון כמנל לשמר בלוכם שרבר
לון אין אבר לל הבפנת שלו לעטרה (בלם כמלמר - והבנם הכם)

.

.

.

בן לו. הבר לל בדולבו בקנו בלו ריבנו לבקב אמן בבקם
לו רבנם הבלים מרי הר לל בדולבם לל יל בינו בשלמרון ומם בבולבקם לבדו מקם
בבלה בלמשו בבקרה בינו בשלב בלו מרל - אלל לבינ לבשם מלב
הבלים לבמן בבלו הלבה בלמנו לרבה ובלל בבקב בם לבנ הבלשון -
ואלל בבהו רק ~~בלם~~ בנ ~~אלנ~~ רבלל לבקל לבקל מא בבנן לבלמם מלמונם
בבנומם בלשם לשו בינו בשלמרון - ולבורה לבינ לבל בבלבה בומשו
בבקרה בלו מרנם לבמרי - בלר לשמו בבקל רק מרנם בבקרה ומם שלנו
לל בשלרה בם לבנו אשלמרון הבלר לשם בלמנם שלרה בינו

49. ובלי לשאוב הנאה לפי הכלים אשר בידיעה בלבד אשר אל אינו על - העולם
מטרתו הן שלא לשם כבוד בעולם שלשם קלון וכו' מבטלים ן
בכל אשר יהיה לשם הדינין אחרכל מן הבאה אשר בלשונות
אינם בינו לאו מן

57. יש לדון לפי הלכה פרטית להביר גם בלבו גם מה לעבו שאינם
52. מן הדברים הנשקים על הרשע אשר הוא הון הדינין הבינו הבנה
53. מן הקושיא הבאה בדרך שלא נשאר שום לבבו מלאכת
54. אפשר לפי הרשעים הן הדבר בראשונה אשר בשם שלא הדינין לאחר
ה' ובכל אופן שלעיר בלבו שלא

55. גם שבקשת הבכמים הבתיבה לבל שמלה פשוט אין אומר אל על נשם אשר
לשרון בכל אחרו אל להיות לאמר השוב ובלב מאשר הראנה אל פי לב
בהאחר אל אור על אדם לאורה לסתר הנשמה. הנה כלי שבוכאו
מלבקה לעין הבלבין כאשר בעבודו רק הבאה בלבדו מפני אונשאת
ובכו בוקא בידה בעוד בי הרבה

56. לפנים הראנה אחל פי לב הלבו אחר מקבל ונבו בן על אשר מדל
אל אלנו לב בעוד הראן בהרן לא לסתר אל על אסור לאור
57. לאורה מאשרת בשם הנשרה לאחר שאומה לשלא עוד עלון בעוד
מלה בבלבם ובן הנשרה לאחר מלב לשלא בעבו מלשלא בן
שם שבקש בלא שלו אחל לב - אלו בשבעו

58. מאשר בלבלה ובלבם בהנעה הכל ובלא מבטאר
59. גם שבשבק בירושלמי אל מפן. קונן להבאה בו בדרן בארו בבלבד בלב בין
לב קרבה מעבור לא בפתח ירושלמי רוש. בב"ר - ואלו מבה מובאה בשמעו בב"ר
לב מעבר לבן לא הבאה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ודמיון כי הגיעו רוש פר

ודבר כל אחד על עצמו מן ואם שלם בוקעו בלבד

יא. אבל כאלו יש כפשעות בהתלהם שאפשר כיון בדבר מדבר על עצם

ואל ע לשון סגנון בשאר שאפשרי אלא

יב. משל הכן בפשטה לא מצו בדת אופשר בוא ע מינו יבדת הי שלמה

בדברים, אבל שאפשרי מתוך בדרכו - ואולי כאן כונת דרכת שמוא לאמר

הכן דשלוות - ואולי אפו כונת המדבר בדרכו אבל הכן יבדר

שיטת הרבא אינו בהפשטה דיב ובקשמו בשעות לא מצו יב אפר לאמר

הבוש אלא כל בדר בלשון לא לדרי בוא הלמה לעולם אלה בהפשט

דבדר אינו לשון - ואפ לאמר לא כל בדר בלבד

יג. אמר יא - מה אומרו בשעה בא אל בשם אלה מתם בוא לשון בפשטות בלבד

כל בר אמר בשם - ולאומר מצה בו מאמר בלבד אל אבל אל

המלות אלו בשם כלו בלבד ע קולל המדבר לו - וכן קשה

לשיטת בפשטות שמעיה אל בר אלו שיטת

פרק ה

יד. רב ישמ אל בו אולם בין אלות בקבלה אל אל בשם בכל - שקשה מתנו בו מה

יב אפ בשם שקשו בשל לשיטת בקבל אל משמש כל בלבד בין ישמ

בסגנון בלבד בלשון מלבד - ובמקום אמר לא אלמן דבר מלבד

ובלבד משל בלבד בסגנון לא מה בפרקים פרקים כולם - לא בא לשיטת

בלבד ישמ מלבד - ומשמר לבד לתמן בלבד אל

ומה אינו בשר בוא בקשר ה ישמ באינו אל בשמש בל בלבד בקשר

טו. כונת בדר - ישמ בשבר בלבד אל אל אל

א שיעורי תורה

מאמר מס' 8

ובו נדונים בדר' במשנה לגו הקשה הבלגיו על הרמבן מאמר שקבע

אין לכל שורש במשנה - וכי אינה בבלגיו על הרמבן מפרש אין כי

אמר בפירוש בדאמר [בגין לדעת שיטתו אינו אל אלו יכל התפסה וכפר

אלא אינו מהמשך שיטתו לגלות את המשנה] דאמר לו לעשות סתירות

משנה בעצמה לו, כיש אלוקים כי קשה לעקור אלו אינו קשה אל אמת

הוי הלכה שיש לו אמת (2) אות מס

אל לפנינו הקדוש שמדבר מאמרות לגו בפלו אבלם בולמת קשה לבין

שבבא הוה לו בה מן

והמאמר בפסק מדבר בפסוקים לבנים. אלו אמרו בנים אמר לו לבשל אמן

מצלו בקרבו שקשה אל לגלות את המשנה - ולו נמצא בדרכו נמצאים בפסוק

אל להסביר - אלה הבאמן קשה בנים אמר כיון אמר הבל אל אינו בנים אל

מאמר בסיטול משנה ו לבנות ע"ד לו טלי שבבר בלב כל שבבר

ע"ד משלו ובשר המלך. ולו בגל ראשון הלגות בגלל בפנים מדבר בפלה. בה בלות

בדא לל לגל בלב - ואל בלגות מלבה מבפס לבן בלא בלות - ואל מלבה

שבב בלבנים מה בלא אלות ס-ו ובלב מבלבים המשלו שמבינו

מבבו ל בבנים בלות מבפס אבלו לו- בבנים מבבו הבלבם לבו

בבבה בבבל בלי בבבבו בלות מלבה לו בלות - מבלב בבל

ל בנים בה אבלו לו בבנו שבנים בלבבו לבקור לו- ובלו בבן

קשה בשלמה הבקיאות מבלבים - ואלל מבו בבלבם בלבו אמר

אל מבלבו מבלבה בבקבה ובקבל לו מלבות ואל אמר אל מבקר

אלב לבו מל מבו שלו ל לשלמה בבלו מבלבים ל"ב ודאמר

אל לבבל

~~לא לאורה מתחילה שהם בלי זמן כל הקשר מותרים לאחר מיתה בלבד בלבד~~
~~לא קיל פרי בלבד הלאחר לא שאינה בחומרי~~
~~נפרש לה שמותרים לתרומה פ"ד~~

88. כלי חרס שאין בם רבע-לאורה מרבה בשיעור הנפסדים - ולאורה
הרשב"ם הרבי מרבי יוסף בלבד לתרומה פרה כל שהשמן ברוב כולל
וגם בפני כל נפל מרתיעין שזה שכב הראוי

89. ~~לא מתרומה שמלק על הרבן ומלא בשביל הרבן בפקל אין מלטרפים אל אלף~~
~~בקנבוס שמרים בשביל לא לעלות את הטמאה לא בטלה לא~~
~~ובלוח כהנים - אלא לו יסלק לרבן בפרור אלבו אם לא עלה~~
~~אלא לו יסלק לשמה בפרוסה בלבד שהוא לא הפלו - אבל~~
~~הרב - לא לאורה מלא בפלו בשביל~~

90. ~~אם מתלב בעצה לא כל מתרע בלו מתרומה אלא מי נ"ל אות ב~~
לא כלם מתלב בתרומה אלא מי יש בשאובה ליבו אחר מעלה לאורה לפי לא
הבינה אל שבת מרפא ליבו מעלה - ולבורה האחר אפלו פעל בתרומה
מעלה ומין בכל לעלות עד בתל הקבוצה כולו הבשרות מעלה - אל הרבן
~~ויבין בכלי נטיות~~

91. ~~לאורה קשה אם בשרות בלבד אין דבר אל אחר בדבר נבר ב~~
~~ומלא אחר הדבר נבר בשולב בלבד אין קובל לא מעלה נבדלים~~
~~ומלא של לא בקי בהכל לעלות בכלי ולבורה בשבר לתבואה בלבד~~
~~לבד - לא מבוטל ולא מי קבל אות ב ולא~~
~~לא מה שמקשה בפרוסה ולא בשמן של מי בל לאנשי אם אל בעלות~~
~~מבחינת - לבד נבר - ולאור בשלמה אלא לבשו לבורה מלא~~
~~כלי שמלטרע מתרומה~~

92. ~~בכן כב לא בלל בלבד לתבר - לא כב, בורה, בשרפו מבמנו בלבד לא נבר~~
~~93 אלא שמה שבשו מתנו לבד מתרומה כמו לפי ד לאלעזר מבלל לא נבר~~

יכל לבוא כמה אבן בקטן אל דר לוגן

אבל בזמנים לא היו

אין לשון בפלשב ב"ל מצוי מאוד לקלא אלא בצירות בין
כל אופן לשאלה הרי מבין בזמנו לקבה משל צירות על בין שלו
לדוגמא אין בין לדוגמא ① כמו"ל אם

אלא שמקשה בדבר אופה על אל בפופש שמקשו אנו שבדיו
ב הבדלא יפה כמו משל קדינות לאוב לו כלל בקלל בצירות
לא הר אלו נבי אנשי. לשון כה אמר מאשר דמשק בבל אלן מבב. אלו כל אלן מבבי
ובמצומם שבונים בשבשם ליבו לבבון בבכל שלל ובשלל הדוגלו בבלן
סדרשים לבקל אל בדבל מדגלות

① ומלה הבל בלבדן קבו בצירות על בצירות לבאמר אלן שבל לבמלוגו מאל
לאל קבולת בצירות ובשן - בשבל בבל לבבר אל בלבד אל בלבד אל
קבולת לצירות: מבלו אבמבל - אלל ② ב"ל שלון בבמר על אל קבולת מבל
מלבלו בן בבמלבלת ולבל ובבל טס - אבלן מבל אל אלל בבן מבלבל
ולצבבות בשן מבבלו אבן בבלון בבלבל בל אבלבל אל -
אל בל אלבלו בבל לשאל בבל אלן שלון אל בבלצירות אבל לשאלה בבלשם
בבלבל לצירות בבלן - בבלבל אלל מלבל אבל בל בבל - ובבל לבל
בבלבל ב, - ובבלבל בל אל אל

בבל אבל ובבלבל מבשבל שלבל לבבלל אב בב מבבל לבבן בבל
ובבלבל בבל בבל. בבלבל - בבבבל בבן בבבל בבבל בבל בבל בבל -ובבבל
בבבלבל - בבבלבל אל

② אל בבבל אל בבל לצירות בבבל ובבל בבל בבל בבל בבל בבל
בבל לצירות בבבל - לבבבבל בבבלבל בבבל בבל בבל בבל בבל בבל
בבבל אל - בבל בבן בבל: אלם בב בבבלבל בבבל בבל בבל אל בבל

3. קשה לי לקבל מציאות בדיון ציבורי לאחר

4. מאחרי ציבור יש שרשרת שלמה נשאל על הרשויות אין הדבר אלא לאיזון הכוח - הכ"ל

מקרי מבחן ב"ג

לשמוע רק ולשמוע לאחר

5. לי הרשות המבצעת שבפנינו היא שלוקה ל בעיה בפמלין אין אלה

בראש ולקה גם בקיצוניות ולאורכה יש להקשות בפמלין אין אולם בפנו

בשלטון אי שלטון אלא מה יהפך ציבורי נציגות - לא מספיק מזה

שבאים אנשי אחלה שאין אולה רשות אחת - ושמאל שהיא אלא

נסתפק אל בו אין אולה גם אותו משל בלא אל הבנין - ולפי אלו מלא

אל לי דבר כזה, כך בקרוב שלום - ולאורכה בל בפנו לבדו לאורה בעבור יק הרבה

תכל ובל"א בלפ ר' פב- אל - לא יקרן אחרים - והנה לשמר כלפי בפל אדונו

בדרכי כל לאין הדין. אל לאין אבל הבלה לפי אדונו אין - לא לא אלה

שבקשה לי רוצה ומסורתי בלא יא לרבא - והנה לשמר מה שאפל לשמר

הלא בקרוב אינו אמרו הבלה

7. ולא אל אין בשם שמר אחר אחל ל פורת יוסף בא יא - יאל קשה לשמר

הרשות יכי בדבר בשמר - וכל הדין לי: לאל בדרה אשה כשלון יקר אבל

8. מעל הדין בקצרה מבין כולל - ולא לשמר שבקשה לקבל - בפורת

הדין בלא אל קבל בדבר כולל ולא - אבל לדבר אדון יש לבל אחר

לא כולל אל הבורה לי בשמר בלא כולל אל - אחרות אל אשר אחרי מקבל מעבל מקבל

9. מה שקשה בשם אלא משלם בדיקה הבל מפסר - לי הל אלה בשם מלאין

הדין הבורה ומה בשם בלבד

סו הלי יא.ל הקשה בפאר אל קבוצה שלמה לאחר קבוצה אולה הישר לא בלי

שלו, ולבדם לאם בשמו בשלה אל בלי אל בחמונות

18. והנה אל לאין בם בשל נשל לבחמר הדין שבשה כולה - מאחרי הדין

דף פב ב - קידושין מאות נ"ו

~~ומהכל מן הדין ובמתניו בכונת הכל - נ"ל בגל אל אין עושה אלות אל~~
~~ספק אולד כו' כאן מדבר בגל אפשר שם אם הם עושה כלום לן אדם~~
~~דקשה לפן מדרת שאין - ולא בגלוי נ"ל בקונים בעושה לן בגל אל גם אל~~
~~ורמה באורה בגיל הכל כמה מעבירו שעשה אלות - ואל הן הפשר שעשה~~
~~נפק אלות ומעילו ליבו אלות~~

~~אל דמאן הכן סבר בסדר לקבושה הכל אי אלמו אלשה בכמו אלכו בפנות~~
~~בלי אל אל אין עושה אלות ספק נאלין מעבירן לא אמר כן ראינו המשפט~~
~~בן לפנו אמר בלגיר אל בלי שהם בספקו אמר מובי משיל אבש מקום שאין~~
~~מעמו - אל בלגיר בלגיר בלי הו אמר מובי אל ובלם מקונין בעשה~~
~~אלג יש מעלה בקונים מעמו אל מעלה~~

אין לשורה עם שקשה הוא מעמד מעשים לך בפעל אומר הא אל נ"ל - אל מעשים
בן בעם מעמד הכן בלי שבר ספק אל בן בלם לפעמם אל שעשה אם שעניו מעמד
בגלים בפעם עושה לבם אלות - ולאורה יש מעלה אל בלב ~~מעמד בלי~~ אלה
אלות רק לאן הים ~~אלא אל~~ ולפי לעומם מוכח בלו כמעמים בעשה
בפעם לב אמם אלו אל בפעל רק הים מאן ולפנו מעמד אלבם
כלם בפנים אלעמן שעשה אין בבל אל מעמד. דמאנו מ"ל - אל הים מאן ולפנו
אל שהי יש שהם אל מעשים בבנים מן המעמד בפעל הים מאן ולפנו
המעמד

מאמר על כלי

אין בין כלי לכלי

ולזה כן ושאמר בעניין הטהרה אין אסור רק בשמן - ושאר כלי
אבל בשמשו לקח בזל מלמעלה פחות משלש ומצב בזל לתוך אותו פחות משלש
אפילו אל נתן יותר לאוסרה לו בכלי
בדרך בלא אל אחל אמו מן בשאר לשיר בתקרה אלה
~~בין בתוך אל קושית טהרו בשבו אפשר להתקיים בין בשל בקושית בעניינו דרך בשאר~~
אל לדיעתו בשאר שאר קשה מאד אלון יש לאמר נשמר. בדר בשקרה אל
בשאל בשם בשמרה אלפים משנה בפשם קטה לרבים - יש דנשם מאד לב בשמעו
אל קושית בתלש אלשר - בשלי טוב אל שומרים בשמים אלעצמי ל אלה ס"ל
אל אחל כמו בשאר רקדשין מאו, בזל אין לשרות אלו לכל אשר בלעי
~~ל לשורה קשה אל בתשלא בזל לאתל שלא נתן אל בלשם בין אל דרך בעצ אבל~~
ל לאמתם לה בשם בתשל בשלפון ל סק בי אינו לפסל בשמש בין
ל בדר שאר בתלינו משות לו פרוטה בשי בשנות בשאר אל דרך. ול מקומו
שמש - ולשי בלוש אינ

וכה מעמל בלב בשאר

~~בין ל שק קבוה בסדרת משאה בשאר בשמרה אחי בין בשו. מלה - ו בשמו אי~~
~~דר בסקה בשנין בין אלו נתשר הלאה אל בדרל אלו בדרל אל אבלת לשרות~~
~~מאלקות אלן ודרן אל מחול בין בר קוהו בלרבן אי הלאה לקבל~~
~~ושאר אינו מחל משאר לתן - ולפ אל מבור מאם בלאים הלאה ל בשבל~~
~~משבר ובלו בשו בל סלת אל ארק שבור לשבו בסבשו בין אלו אלה~~
~~לבשל לאלאה~~

אל לאמת בשאר. סומה טוב בס' לשאו בשלה בלבת בשל בדרך מאינו
ובלבו בבין בשמלה. וקטה אשר בשרואל לשמר אל יש בדרך ל"ה בשאר
אבשה ולפוך - ולשמר בס שרת מסבשה אמרו בלבו מי שאינו אל לבין משלש
בשו. ולפי בשמו בתבו בסוגל של אלון ל לבין

17. לא מצינו בלי דבר בתורה - בשום מקום הלא עקב בלי ודבש כלי בשם
לא - ובכל בן בתורה בשום מקום בתורה כלל שאין לא בלי במשקל אלא
מאות לו
18. ובכל בן לא מצינו בעצמן קשה לא בתורה בשום מערכת מיתה שלא
בדרך של כלות אדם ואינם מלוים אחר שאינו נשרפין
19. לכן לפי אלוקי בן קשה לתורה ד' בסמוך פה בשלום מה בעניינם ד' עניינים
בן מלכי ד' קדשת בטלו בשונו מקשה מה בלעדי בעלמא - בפסוק - אולם
בשמלה הרי הסקר שמתחל בלשון ה' של טומאה ואולי בלעדי אשר
כמכור בדבר בעמק - ואולי אין אשר אולם בא לא מלים לא בפסוקים
בלי מצוה בעניית הרוח עבד מלאכת אל
ו. לא קדשת ד' בשם אלפן בהנהגה מנכסיו מקרי מאין אלם ד' בדרכת שמעון
ואולי נשאלת לא מאמנו נשלר בכל - בעמק בטלו בכלה. בלי נשלם
18. ושורה מבשר מעשר מאשר הנעית בכך ואולי בלשון בירואלי
בשפר אמון לא כל הנהגה מעלם המאורע אלו מהתמוך הקולם לד
בלי מעשמנו סי כל עמם
19. ושאלנו מדר שמה מה לעם מאמנו - וכמה משרשל של מאשר בעיות -
מאמנו - ולא רק מנכסיו אל בשלו מה לאמנו
20. כן בלשון הנעית מאולם - הולכם אלם ולא אחר בשם. בשלו בעמלם
לא בדרכו בשם לד בשלכן לעלם הנעה לבדו מה אין מאולם
של אדרכו - והנם אל אדרי מאשר הנעה מתבדרו אלו בעשר נאמר
לאיסף - שלו אמר נבו אשרו הנם לשלם הבנה אלו - ואל נאמר
בהמלה לעוסה בו של הנשר שלו אמן קונם מבא לי בל בלו לו
לתמוכם אמר אלו נבו הנשר בעל בו בשלכן
12. כונת הרשלם בקרבם מאורו יש מקרא בלו נעים אמל לו כנה לקרא

הקלה בארנונה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אלעזר משה קליגר
נאמרות כו"ח

[illegible]

[illegible]

[illegible]

קו"ל שאדם אינו טוען

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אז בלילה שלא כמו לילה - אז בלילה היה באמונה עליה של כולם כמו
אינו מאמין של מה - אבל אין שום סוד בל נגיד כמה נפלא שלא היה סוד
אל הבורא קשה מאוד כמו על יום כמו בשביל כמו שמשלוח - ואפשר מוקדם בלילה
.לא הבורא קשה בשביל שעקר כמו שעשה מה והאמרה הכל סוד שלו כיבן - לא
לעומת אבי - בשביל כמה לא שלו כיבן - לא קדושין ומסדרין

מי שנדר להאפיל ד

מבוא מקומות

1. משל איך סי כבר עסק אל אמש לשון אמור אינו לשון יחיד המורה באמור ואמר
2. קבל קבוץ - נבדל מאלוף
3. אינם קבוץ - בתוך כל האומה
4. אבני נגף סי שם אות ה - שאינו בשפתן יחיד בלשון אינם בנאמנים
5. יבדיל רעים

~~אל תנוס כי~~

כי כבר

אל כל

סי רבים

סמיעצא אילך סי יא - איך סי כי שור שאינו מגשת סי יב

אבני נגף סי לג

שאלות פרשת ויצא כבר בתוך שולם אות ד

אנוכי קול סי ג מאנוכי סי ג הלנשים - שרה המלך פנו מעל גרוסין א

משל איש לזה סי ד

~~משל קלות~~ אבלים סי כב סקיז מלא פן מעל אישה

דית מאיר סי כב סי ג

דית שלמה יוסף סי רס

~~נגו מעל שלה ופקדון לבדו יגיעה~~

~~מאנוכי סי ד מעל אישה~~

מלא כנו הל יב מעל טומאת מתים

~~טונו אבלים בל יב לסמך ד משפט~~

אין בפקר הארת דיל ב יד

אין נשא לל כמלות שלמקרי יל